

Giới thiệu Bạch Y Tiên Nữ

Truyện xuyên không là một thể loại thu hút khá đông đảo bạn đọc chính bởi vì sự hấp dẫn của truyện trong từng tình tiết, dù chỉ là những tình tiết xuyên qua thời gian và không gian nhưng lại được làm mới dưới ngòi bút của tác giả. Tác giả Thị Kim đã giới thiệu với những bạn đọc truyện mới Bạch Y Tiên Nữ đây sức hút với nhiều nhân vật và tình tiết mới lạ.

Truyện là hành trình vượt không gian, là câu chuyện nỗ lực vượt qua số phận với cuộc hành trình thiên định này nhưng cũng phảng phất nét buồn, truyện mang dáng dấp của một truyện ngôn tình đầy màu sắc.

Hai người nhìn xung quanh, một lễ hội hóa trang thật lớn được tổ chức bao quát khắp khuôn viên trường, đèn hoa trang trí rực rỡ từ ngoài cổng, bên trong học sinh hóa thân thành đủ kiểu nhân vật, từ công chúa tới phù thủy, từ hoàng tử tới siêu nhân, từ thiên thần tới ác ma, cả các nhân vật hoạt hình dễ thương như Mickey, Donald hay Kitty đều có cả. Đúng là lễ hội hóa trang, con người ta không nhất thiết phải sống với hiện thực mà có thể hóa thân thành nhân vật mà mình muốn, có lẽ dù chỉ một lần được sống với nhân vật của mình cũng là điều hạnh phúc lớn nhất.

Khoan đã! Hai người nhìn nhau như vừa nảy ra một sáng kiến nào đó, rồi không ai bảo ai, cùng nhìn về phía nó. Nó đang tung tăng trong bộ cổ trang trắng muốt, lớp vải voan bên ngoài bị gió thổi chốc chốc lại tung bay như vui đùa. Tóc nó cũng được búi theo kiểu cổ trang rất bắt mắt. Phần trên được cố định bằng vài chiếc kẹp xước nhỏ, chân tóc xoắn dài thẳng mượt cũng không chịu kém cạnh mà tung bay cùng với tà áo. Cả người nó toát ra một vẻ thanh thoát yêu kiều, vừa hồn nhiên ngây thơ, vừa vui tươi tràn ngập sức sống, đẹp đến ngây người. Nhìn nó bây giờ quả đúng là một Tiểu Long Nữ - đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết. Nó đúng là rất thích Tiểu Long Nữ, thích cái dáng vẻ thanh thoát trong bộ y phục trắng muốt, thích được bay lượn như tiên nữ giống chị Lưu Diệc Phi, cho nên mới cố ý hóa trang thành Tiểu Long Nữ. Nếu nó đã thích Tiểu Long Nữ như vậy... Âu Dương lại lần nữa nhìn nhau, nhìn nó, rồi nhìn đến mọi người... hẳn ai cũng đang hóa trang thành nhân vật mà mình yêu thích, ai cũng mong ước một lần được trở thành nhân vật của mình. Vậy thì...

Liệu đây là đoạn kết mỹ mãn cho truyện này, nàng có trở về hiện đại được chăng, liệu yêu thương có được hồi đáp, liệu có thể có câu trả lời vẹn toàn cho nhau, mời bạn theo dõi truyện. Mời bạn đón đọc những truyện cùng thể loại như: Chi Yêu Chiều Thế Từ Phi, Đặc Công Cuồng Phi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lễ Hội Hóa Trang

-Chị hai, anh ba, hai người xem em có đẹp không? – Nó xoay vòng tròn trước mặt Nhã Âu và Lạc Dương rồi lại chạy nhảy ríu rít như con chim nhỏ. Chưa để cho anh chị kịp trả lời, nó đã lại lủi lo:

-Sao hai người còn chưa thay đồ đi, hôm nay là lễ hội hóa trang đó, mặc thế này em không cho vô đâu, hehe.

-Em đang dọa ai đó hả? Không cho thì không cho, anh thả ở nhà ngủ còn hơn. – Lạc Dương cốc đầu nó, nhìn rất là yêu thương nha.

-Ui da...! – nó xoa xoa cái đầu tội nghiệp rồi nhanh chóng nịnh nọt – Thôi mà, Hai với Ba không hóa trang cũng được, nhưng phải đi với em đó, năn nỉ mà...

Giương đôi mắt cún con nhìn Nhã Âu và Lạc Dương, nó cầm tay hai người lay lay.

-Thôi được rồi cô nương, tôi đi, tôi đi, được chưa? – Cuối cùng chị hai Nhã Âu cũng lên tiếng. Yeah! “Nịnh nọt kế” thành công!

-Dương, em cũng đi đi, phải xem thành quả bé út vất vả đấu tranh với nhà trường thế nào chứ, đâu dễ gì trường cho tổ chức lễ hội hóa trang. Hồi trước mình học làm gì có.

Chị hai đã lên tiếng thì có chín lá gan Lạc Dương cũng không dám cãi, nhà “nữ quyền” mà, hehe. Miễn cưỡng khuất phục, Lạc Dương làm một động tác gấp người và đưa tay ra như lòng lỏm như một công tước quý tộc:

-Được rồi được rồi, Nhã Âu tiểu thư và Tiểu Long Nữ tiểu thư, mời!

Hai chị em nó phá lên cười trước cái hành động quá ư là quái đản của Lạc Dương. Cuối cùng ba đứa cùng tung tăng dắt tay nhau tới lễ hội hóa trang của trường.

=====

-Woa woa woa...! Ai đây? Ai đây? Châu ơi mày hóa trang thành Tiểu Long Nữ dễ thương quá đi. – Mấy nhỏ bạn tám tác khen khi Châu đến trường.

-Hehe, thank you! Tụi mày hóa trang thành phù thủy teen với nữ hiệp khách cũng đẹp ngắt ngáy con gà tây chó bộ.

-Chuyện! Tụi tao mà! – Mấy nhỏ lại vênh mặt lên tự đắc.

-Thì đó! Mày không thấy ở đây tụi mình nổi nhất hả? Đen trắng đỏ đủ màu – nó chêm vô.

-Haha, lâu ngày không gặp, trình độ “tự sướng” của mấy nhóc lên level quá nhỉ? – Chị Nhã Âu nghe tụi nó nói nhin không được mà phì cười.

-Chị ơi đó là còn chưa tới giờ “lên com” của tụi nó đấy.

-Anh Ba! Anh toàn xỏ xiên tụi em không hà! – Một lũ đồng thanh.

-Haha, thế anh mày nói không đúng à? – Lạc Dương cũng không chịu lép vế.

Thấy mấy cái mặt đang nhìn nhau gườm gườm như sắp có chiến tranh tới nơi, chị Nhã Âu nhanh chóng đánh trống lảng hòa giải:

-Lễ hội cũng được đó chứ! Nhìn hoành tráng phết! Mấy đứa đúng là “hậu sinh khả úy”, chị với thằng Dương hồi trước cũng nghĩ tới cái này nhưng mà không làm sao xin phép nhà trường được, mấy đứa làm sao hay vậy?

-Là con Châu á chị, cái lễ hội này mà tổ chức được công đầu là của nó á, một tay nó lên kế hoạch, phân công tổ chức, vân vân và vân vân, mà công lớn nhất là: thuyết phục thầy hiệu trưởng. – Mấy nhỏ lanh chanh khai luôn làm nó không cách nào ngăn kịp, hix, chuyện này chết chắc.

-Hay! – Lạc Dương vỗ tay cái “Bốp”. – Út! Nói anh nghe em làm sao mà thuyết phục được hiệu trưởng “lão gia” bảo thủ số một đó vậy?

Ting! Chủ đề nóng! Mọi người ngay lập tức tập trung chú ý về phía nó, đúng là không thể hiểu tại sao nó lại có thể thuyết phục được thầy hiệu trưởng vốn có tiếng bảo thủ, cô chấp, đặc biệt ác cảm với các hoạt động phong trào không mang tính chất học thuật. Vậy mà lại chấp nhận cho nó tổ chức cái lễ hội hóa trang tốt nghiệp, quả là hi hữu!

-Hi, có gì đâu, em... ờ thì... hi hi...

-Nói nhanh! – Áp lực đè nặng.

-Chị hai, anh ba, mọi người bình tĩnh, để em từ từ giải thích...

-...

-Hi hi... thật ra thì “lão gia” lúc đầu cũng không đồng ý, nhưng mà sau khi em hứa với “lão gia” một điều kiện thì “lão gia” ngay lập tức chấp nhận...

-Điều kiện gì? – Đồng thanh.

-A...haha...hi...cũng không có gì to tát, em chỉ hứa sẽ đưa 2 cựu học sinh ưu tú từng đậu thủ khoa Đại học kiêm cựu Bí thư và phó bí thư Đoàn trường về phát biểu mấy câu góp vui cho lễ hội ý mà...

-Hả? – Đồng thanh tập 3 – Em dám bán đứng chị/anh hả?

-Hi hi – “Nịnh nọt kè” xuất kích – Có đâu, thì đằng nào anh chị cũng tới rồi, chỉ cần lên kia nói mấy câu, xong vô uống trà cùng “lão gia”, tiện thể làm dùm “lão gia” bản kế hoạch nâng cao trình độ giảng dạy cho năm sau, cũng không có cực nhọc gì lắm, hehe...cái chính là giúp đàn em có được một lễ hội vui về thể này...

-Đúng đúng đúng! Anh chị tốt bụng nhất định giúp tụi em mà! – đám còn lại cũng nhanh chóng hòa theo nịnh nọt.

-Thua! – Nhã Âu và Lạc Dương đành gơ tay đầu hàng, đầu không lại nhỏ em leo mép này rồi, thiệt tình!

-Á á á! Tới giờ rồi, Hai, Ba ơi, mau vô cánh gà chuẩn bị, MC sắp mời rồi kìa...

Nhã Âu và Lạc Dương miễn cưỡng bước tới cánh gà, đúng là Châu tiểu quỷ mà...

Như chợt nhớ ra điều gì, nó nói với theo Âu và Dương:

-Mà em đậu Đại học anh chị còn chưa thưởng cho em, không được quên đâu đó...

Ừ nhỉ? Âu Dương (từ giờ gọi tắt Nhã Âu và Lạc Dương là Âu Dương nhé) nhìn nhau, đúng là không nhắc thì quên mất, hồi trước đã hứa sẽ thưởng nếu bé út đậu Đại học, bây giờ đậu rồi, thưởng gì cho bé nhỉ?

Hai người nhìn xung quanh, một lễ hội hóa trang thật lớn được tổ chức bao quát khắp khuôn viên trường, đèn hoa trang trí rực rỡ từ ngoài cổng, bên trong học sinh hóa thân thành đủ kiểu nhân vật, từ công chúa tới phù thủy, từ hoàng tử tới siêu nhân, từ thiên thần tới ác ma, cả các nhân vật hoạt hình dễ thương như Mickey, Donald hay Kitty đều có cả. Đúng là lễ hội hóa trang, con người ta không nhất thiết phải sống với hiện thực mà có thể hóa thân thành nhân vật mà mình muốn, có lẽ dù chỉ một lần được sống với nhân vật của mình cũng là điều hạnh phúc lớn nhất.

Khoan đã! Hai người nhìn nhau như vừa nảy ra một sáng kiến nào đó, rồi không ai bảo ai, cùng nhìn về phía nó. Nó đang tung tăng trong bộ cổ trang

trắng muốt, lớp vải voan bên ngoài bị gió thổi chốc chốc lại tung bay như vui đùa. Tóc nó cũng được búi theo kiểu cổ trang rất bắt mắt. Phần trên được cố định bằng vài chiếc kẹp xước nhỏ nhỏ, chân tóc xõa dài thẳng mượt cũng không chịu kém cạnh mà tung bay cùng với tà áo. Cả người nó toát ra một vẻ thanh thoát yêu kiều, vừa hồn nhiên ngây thơ, vừa vui tươi tràn ngập sức sống, đẹp đến ngây người. Nhìn nó bây giờ quả đúng là một Tiểu Long Nữ - đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết. Nó đúng là rất thích Tiểu Long Nữ, thích cái dáng vẻ thanh thoát trong bộ y phục trắng muốt, thích được bay lượn như tiên nữ giống chị Lưu Diệc Phi, cho nên mới cố ý hóa trang thành Tiểu Long Nữ. Nếu nó đã thích Tiểu Long Nữ như vậy... Âu Dương lại lần nữa nhìn nhau, nhìn nó, rồi nhìn đến mọi người... hẳn ai cũng đang hóa trang thành nhân vật mà mình yêu thích, ai cũng mong ước một lần được trở thành nhân vật của mình. Vậy thì...

Hai người cùng mỉm cười, nhìn nhau rồi gật đầu, như đã cùng quyết định một điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bay - Rơi

Nhã Âu và Lạc Dương cùng bước lên sân khấu, cầm vững mic trong tay, hai người mỉm cười nhìn nhau như đang có cùng một ý định. Cả lễ hội huyền ảo bỗng chốc im bật, rồi như bị thôi miên, tất cả đều chăm chú hướng mắt vào sân khấu, nơi có hai con người đang chuẩn bị làm một điều gì đó. Chợt từ người Âu Dương tỏa ra 2 cô năng lượng khổng lồ, rồi không hẹn mà gặp 2 người đồng loạt phát ra âm thanh, âm thanh và khối cầu năng lượng ngày một lớn dần, vang vọng như được truyền đến từ một nơi xa xôi lắm. Đó là một thứ âm thanh lạ, rất lạ, vừa lạnh lùng vừa ấm nóng mê người, nghe vừa như tiếng gió vi vu nơi tiền giới tịch mịch, lại vừa giống tiếng sóng vỗ du dương nơi biển sâu hun hút...

Lần đầu tiên, thanh âm ấy được chính thức phát ra, là vì bé đó, cô em út của anh chị... Tặng em, mừng em đậu Đại học...

Giữa lễ hội hóa trang tốt nghiệp tung bừng bỗng diễn ra một hiện tượng lạ: tất cả mọi người đều ngất đi, không, là tất cả mọi người đều ngủ, ngủ rất say...

=====

Nó đang bay trên bầu trời, bay cùng những cánh chim, bay song song với mây, nó chạm nhẹ vào một đám mây bên cạnh. Thật mềm, thật mát, mây như khe rung mình khi bị vật lạ chạm vào rồi lại hững hờ trôi theo con gió như cô gái kiêu kỳ...

Ôi! Thật tuyệt! Nó đang mơ hay sao? Nó chính là Tiểu Long Nữ còn gì? Bay lượn trên tầng không thướt tha như một tiên nữ, quá tuyệt! Nếu là mơ thì nó không muốn tỉnh giấc đâu, cứ mơ tiếp đi, mơ tiếp đi... Thật thích! Nó nghiêng người đưa tay ra như đang múa giữa bầu trời, ôi nó còn có thể múa được nữa này, không hề mất thăng bằng nha, nó tiếp tục vươn tay ra, hướng người về phía trước để có thể bay cao hơn, cao nữa đi, xa nữa đi... Đang bay, chợt nhìn thấy một tầng mây ngũ sắc tỏa sáng rực rỡ, nó thích thú hướng về phía tầng mây ấy, thật là đẹp, vừa đưa tay ra chạm vào thì như một khối nam châm khổng lồ, đám mây hút nó vào bên trong. Không sao cả, mây rất mềm và mát, nó thích thú tung tăng trong tầng mây thật lâu, thật lâu. Nhưng đến lúc muốn ra, nó tuyệt không nhìn thấy gì khác ngoài những khối ngũ sắc lấp lánh. Quái lạ, sao bay mãi mà vẫn chưa ra được, đang cố gắng thoát ra chợt một ý tưởng lóe lên trong đầu nó. Không cần tìm xung quanh nữa, chỉ cần rơi tự do xuống chẳng phải sẽ tới mặt đất sao. Vậy là nó hạ trọng tâm, để cả người rơi tự do xuống, dù vậy, nó vẫn giữ cho mình một tư thế rất phi phàm thanh thoát như một tiên nữ, giờ nó đang là Tiểu Long Nữ mà, hehe, rơi thôi...

“Kia rồi!” Nó thốt lên khi nhìn thấy màu xanh quen thuộc của cây cối, tầng mây kia tưởng có thể giữ chân được mình sao, bây giờ mình là ai chứ? Nó đặc ý mỉm cười, nó vẫn đang rơi, nhưng rất chậm thôi, nó thích cảm giác này, rơi thật chậm thật chậm đủ để nó có thể cảm giác được không khí thay đổi dần theo độ cao, gió khẽ chạm vào tóc, vào da mặt thật thích. A, hay là thử rơi xoay tròn xem sao, chắc chắn nhìn rất đẹp. Nghĩ là làm luôn (nó đang mơ mà), nó tăng tốc độ rơi một chút, chỉ một chút thôi, nó vừa để mình rơi vừa xoay tròn người như một vũ công ba lê, “Hihi, gần tới mặt đất mình lại lượn lên giống như cá heo bơi dưới biển, chắc là thích lắm”. Vậy là nó nhắm mắt để mặc cho mình rơi như thế, vừa rơi vừa xoay tròn, chốc chốc chóng mặt thì dừng lại “tạo hình” một chút rồi lại xoay tròn tiếp, đảm bảo nhìn từ dưới lên cực kỳ đẹp luôn.

...

-Nhìn kia, trên trời hình như có gì đó.

-Đâu? Đâu?

...

Nó cứ rơi cứ rơi mà không biết là mình sắp rơi xuống một nơi vô cùng xa lạ.

Đang lảng lảng trong cảm giác được bay lượn như Tiểu Long Nữ, đột nhiên khi gần tới mặt đất vận tốc thay đổi, nó rơi xuống với một tốc độ chóng mặt...

Khi công bay lượn khi nãy thoáng chốc đã không còn, nó không còn kiểm soát được gió, không khí hay bất cứ thứ gì nữa, điều duy nhất mà nó biết chính là nó sắp sửa tan xác. “A, cứu mạng!” Dù muốn gào lên như thế nhưng miệng nó lại không mở ra được, ôi mau tỉnh lại mau tỉnh lại, mơ thể đủ rồi,

nó không muốn chịu đau đớn đâu, tỉnh tỉnh tỉnh... Sao vẫn không tỉnh? Ôi lần này nó chết chắc rồi...

“Aaaaaaaa” Nó nhắm tịt mắt không dám nhìn, môi cũng cắn chặt không phát ra âm thanh, thế là hết!

Phịch!

Nó chết chưa? Sao không đau gì hết vậy nè? Cũng không có cảm giác chân chạm đất, quái lạ, thế là thế nào? Hay nó hóa thành linh hồn rồi? Phải không vậy? Vậy là nó chết thảm thế sao? Tan xác rồi, nhìn chắc ghê lắm... Tuy nghĩ vậy nhưng với bản tính tò mò quen thuộc, nó vẫn tí hí một mắt, thò rắng chiêm ngưỡng dung nhan mình lần cuối, ít ra cũng biết mình chết trông thế nào.

-A! Chối mắt quá! – Nó giơ tay lên che ánh sáng mặt trời đang chiếu thẳng vào mắt nó lúc này. Cố lấy tất cả dũng khí, nó khề mờ cả hai mắt ra...

Đập vào mắt nó là một cái gì đó rất trắng, trông rất mềm, rất mịn, lẽ nào đó là “bánh bao thiên đường”? Nó đưa tay lên sờ thử cái bánh bao đó như thế nào...

-Woa! Mịn thật! – Nó thích thú tiếp tục xoa xoa cái bánh bao, bánh bao này không nóng như bánh bao trong siêu thị mà rất mát, sờ vào có cảm giác rất dễ chịu, rất thích, cắn một miếng chắc là ngon lắm. Nó đưa miếng tới gần, cắn thử một miếng xem “bánh bao thiên đường” khác bánh bao siêu thị chỗ nào. Nhưng ngay khi miếng nó vừa kề sát cái bánh bao kia thì mắt nó lập tức sáng lên, nó tái mặt:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Không phải bánh bao, đó là mặt người! Hơn nữa còn là gương mặt của con trai, vậy mà suýt nữa nó cắn vô cái má hấn rồi, hú hồn! Nhưng mà gương mặt này... thật sự...thật sự... rất rất rất đẹp: làn da vừa mịn vừa trắng như bánh bao, cái mũi cao cao thẳng thẳng nhìn vô cùng manly, thêm đôi mắt sắc sảo đến mê người. Đúng là siêu siêu siêu hotboy!

Khoan!

Lưu luyến rồi ánh nhìn khỏi siêu hotboy trước mặt, nó từ từ định hình lại tình huống vừa rồi, nhìn đông, ngó tây. A thì ra là bánh bao – hotboy đang bế nó, vậy hấn là nó chưa chết? Đầu nó nhanh chóng tua lại tình cảnh lúc bấy giờ, tua tua quét quét một hồi, cuối cùng nó cũng hiểu: nó chưa chết! Chính là bánh bao – hotboy đã đỡ nó trước khi nó rơi tan xác. Haha, nó còn cao số lắm!

Nó nhìn bánh bao – hotboy lần nữa, hấn vẫn đang ngây ngốc y như lúc nãy, đúng là ngố! Chậm hiểu hơn cả nó! Nó cười toe nhìn bánh bao – hotboy:

-Tiếp đất an toàn! Thank you! Hehe!

Nhanh chóng nhảy khỏi người bánh bao – hotboy, nó cúi người sửa sang y phục, bộ đồ này mắc lắm á, là nó đặt cả 3 tháng mới may xong, nhất định phải cẩn thận.

...

-Nữ tử đó thật xinh đẹp! Thanh thoát bạch y, lại còn...

-Roi từ trên trời xuống, liệu có phải là...

-Nhất định rồi, chắc chắn là vậy...

...

Chính trang xong xuôi, nó vừa ngẩng đầu lên thì...

-Bạch y tiên nữ giáng trần! Bái kiến Bạch y tiên nữ!

-Bạch y tiên nữ giáng trần! Bái kiến Bạch y tiên nữ!

...

Choáng!

Tất cả mọi người bên dưới đều quỳ rạp xuống, còn không ngừng tung hô cái gì “Bạch y tiên nữ”. Quái lạ hơn là bọn họ đều đang mặt cổ trang giống như trong phim, khung cảnh xung quanh cũng hết sức cổ quái, một chút cũng không tìm thấy văn minh. Thế này là sao? Rốt cục điều gì đang diễn ra?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nam Triều

Tiếng tung hô vẫn không ngừng vang lên, thậm chí như một hiệu ứng lây lan, càng ngày lại càng to hơn. Nó không hiểu gì cả, cố gắng căng óc ra để nhìn nhận toàn bộ cục diện, nó đang mơ mình là Tiểu Long Nữ, bay bay bay rồi rơi xuống đây. Đúng rồi nó đang mơ, tỉnh lại là xong. Nó nhéo mạnh má mình một cái!

“Ui da”. Đau? Vậy là không phải nó đang mơ? Đây là thật? Rõ ràng nó đang cùng Hai và Ba dự lễ hội hóa trang của trường. A! Lễ hội hóa trang, đúng rồi, đây chắc chắn là một đại lễ hội hóa trang, nhưng sao lại hoành tráng thế này? Xung quanh cũng không có thứ gì có thể gọi là hiện đại. Nhà cửa đường xá đều nhuộm một màu cổ trang. Những người này nếu là hóa trang thì cũng quá xuất sắc rồi. Không thể nào! Lễ nào là nó... xuyên không? Không! Không! Không! Ngần vịn lần không!

Tiếng tung hô vẫn không hề có chiều hướng muốn chấm dứt, thần tiên hạ phàm, sao dân chúng có thể không vui sướng? Nhưng đã tung hô lâu như vậy rồi... Mà người nữ nhân này, có thực sự là thần tiên? Nàng là từ trên trời rơi xuống, dung mạo thanh tú phi phàm, xinh đẹp đến ngây ngất lòng người, một thân bạch y thanh thoát, trên người còn tỏa ra loại khí chất thanh tân thoát tục, tưởng như không lẫn chút tạp niệm. Khi này những lời nàng nói rất kỳ lạ, nàng còn đưa tay chạm vào má ta, suýt chút nữa còn định... ta (hắn tưởng bỏ, hehe). Nàng ngờ ngác như vậy, lễ nào là do không cảm nhận được nhân gian? Chính là vậy! Quả là Nam triều ta may mắn, được tiên nữ giáng trần phù trợ, ta vừa lên ngôi đã gặp được điềm tươi sáng như vậy, chắc chắn sau này quốc thái dân an, người người no ấm...

Nó cố trấn tĩnh bản thân, quay qua giặt giết tay áo bánh bao – hotboy:

-Xin lỗi cho hỏi đây là đâu? Đang ở năm nào?

Nàng sao lại hỏi như vậy? Không biết đây là đâu? Rõ ràng là từ tiên giới xuống không thông thạo nhân gian, nàng quả nhiên là tiên nữ.

-Bạch y tiên nữ, đây là nước Nam triều năm Dương Gia thứ 14, trẫm là Dương Gia Kỳ, tân hoàng đế Nam triều. Tiên nữ giáng trần ắt hẳn là có điều thần cơ diệu toán, thỉnh người chỉ dạy!

Choáng tập 2!

Thôi rồi! Thật sự là nó đã xuyên không, còn trở thành Bạch y tiên nữ gì đó nữa chứ. Còn cái kẻ bánh bao – hotboy kia chính là hoàng đế của nơi này, nó lại còn suýt nữa “táp” cho hắn một cái. Ôi nhưế đâu quá! Không hiểu gì hết! Nhưng rốt cục làm sao nó xuyên không được, nó đâu có đi qua đường hầm thời gian hay hoán hồn nhập xác ai đâu, tất cả chuyện này là như thế nào chứ? Không hiểu! Không hiểu! Không hiểu!

“Aaaaaaaaaaaaaa, Hai ơi, Ba ơi, cứu em!”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sự Cố

12 giờ đêm

Mọi người bắt đầu tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì vừa xảy ra và tại sao đột nhiên mình lại chìm vào du mộng...

-Này vừa rồi mày có ngủ không?

-Có! Đừng nói mày cũng ngủ quên nha?

-Ừ - Nhỏ cười toe – Tao còn mơ thấy tao là phù thủy teen sát cánh cùng Harry Potter chiến đấu chống lại Chúa tể hắc ám Voldemort.

-Rồi sao? Thắng không?

-Dĩ nhiên – Vênh mặt – thắng oanh liệt nữa là đằng khác, hehe.

-Tao thì mơ thấy tao là nữ hiệp khách vang danh thiên hạ, xuất quỷ nhập thần, oai lắm cơ...

-...

Mọi người đều lao xao kể về giấc mơ của mình, ai ai cũng cười tươi dường như rất hạnh phúc, rất vui vẻ. Tất cả bọn họ đều đã mơ mình trở thành nhân vật mà mình hóa trang ngày hôm nay, sống cuộc sống của nhân vật đó, và ai ai cũng có một kết thúc viên mãn, cho dù hóa thân thành ác ma hay phù thủy, cũng có được một happy ending cho riêng mình. Tỉnh lại từ trong mộng, nhưng nụ cười thì vẫn lưu mãi trên môi mỗi người, quên cả thối mắc tại sao mình đột nhiên say ngủ. Chứng kiến tất cả, đầu đó trong góc tối, có 2 con người đang mỉm cười...

-Cũng được đó chứ! – Tiếng của Nhã Âu.

-Chuyện! – Lạc Dương.

-Thôi đi kiểm bé út rồi về, thế nào nó cũng ríu rít kể chuyện Tiểu Long Nữ - Mai Châu cho mà coi.

...

-Sao thế này? Sao nó vẫn chưa tỉnh? Đã qua 12 giờ rồi, lẽ ra tỉnh từ lâu rồi mới phải chứ.

-Chẳng lẽ đã xảy ra... “sự cố”?

Âu Dương lo lắng khi thấy Mai Châu vẫn đang nhắm mắt, người tựa vào cột cờ dường như đang ngủ rất say. Lạc Dương cuống quýt lay mạnh vai của Mai Châu:

-Dậy! Dậy! Châu! Dậy!

Đôi mắt Mai Châu vẫn không hề lay động, cả người mơ màng như không hề có ý định thức giấc.

-Đừng như vậy! Em làm út bị thương đó! Trước tiên đưa nó về nhà rồi tỉnh. – Nhã Âu run lên, dường như cũng không giữ được bình tĩnh.

=====

Giờ tay ra hiệu cho dân chúng ngừng lại, Gia Kỳ quay sang phía Mai Châu:

-Bạch y tiên nữ, người hẳn là tiên nữ được phái xuống trần phù trợ Nam triều, đường xa mệt nhọc (ý chỉ bay từ trên trời xuống á), thỉnh người đến cung điện nghỉ ngơi.

Nó vẫn đang ngây ngốc nhìn về một khoảng không vô định, ước đây chỉ là một giấc mơ, nhưng nếu là mơ, nó muốn tỉnh ngay lập tức. Mãi đến khi hắn lay mạnh vai nó, nó mới thôi nhìn xa xăm, dùng ánh mắt không định hình ấy mà nhìn về phía người đối diện – hắn. Giờ thì nó đã để ý, hắn mặc một bộ long bào thêu rồng rất tỉ mỉ màu đỏ và vàng, phối màu và họa tiết hài hòa khiến trang phục càng thêm phần tôn quý, hắn khoác lên người trông vô cùng uy nghi lẫm liệt, nhìn đúng bản chất đế vương phi thường. Không ngờ bánh bao – hotboy lại là hoàng đế cơ đấy. Nếu hắn biết nó gọi hắn là bánh bao thì sẽ thế nào nhỉ? Rồi tự bật cười với suy nghĩ của mình, nó nhìn hắn:

-Tới cung điện của anh làm gì? Tôi muốn về nhà.

Tiên nữ muốn trở về, phải chăng ta đã ngênh tiếp không chu đáo? Nhất định là vậy, nàng là tiên nữ, nếu để nàng phật ý, há chẳng phải đẩy Nam triều ta đến chỗ suy vong? Không được, vì an nguy xã tắc, vì bách tính trăm họ, ta nhất định phải thuyết phục nàng ở lại.

-Bạch y tiên nữ, người vừa hạ phàm, có thể hay chẳng lưu lại chốn nhân gian, cho Nam triều ta được thỏa lòng cung kính mến mộ?

-Nhưng tôi không phải tiên nữ, mấy người hiểu lầm rồi. – Nó tức chết với mấy người này mất thôi, đương không nó lại dây vô làm gì không biết.

-Tiên nữ người chó có khiêm nhường, trầm hiểu thiên cơ bất khả lộ, cũng không cầu thần cơ diệu toán, chỉ mong người dừng chân chốn Nam triều đã là vinh dự của bốn quốc. – “Nàng nhất định là muốn vội vã trở về nên mới thoái thác không thừa nhận”.

-Haizz, tôi nói hoài mà sao anh cứ không tin, nhắc lại lần nữa, tôi không phải tiên nữ. – Nó bắt đầu gất gỏng.

-Được rồi được rồi, nàng không phải tiên nữ cũng không sao, vậy lấy tư cách hoàng đế Nam triều không biết ta có thể mời nàng đến làm khách quý tại cung điện hoàng gia hay không? – “Nàng nhất định đã tức giận rồi, quyết phải thuyết phục được nàng”.

-Tôi nói tôi không muốn.

-

...

Cái tên bánh bao – hotboy – hoàng đế chết tiệt này, rõ ràng là muốn ép chết mình mà. Ở đâu ra cái thứ con trai leo mép thế chứ, trời ơi là trời.

-Thôi được! Tôi đồng ý! Nhưng có một điều kiện.

-Điều kiện gì? Tiên nữ... à... nàng cứ nói. – Hắn như mở cờ trong bụng, cuối cùng cũng mời được tiên nữ giá lâm.

-Chúng ta làm bạn. – Nó đồng ý. Nó vốn chẳng phải tiên nữ gì gì đó, nếu lỡ may nó đến hoàng cung rồi mà họ phát giác ra, chẳng phải nó phạm tội dối vua lừa chúa, mê hoặc dân chúng hay sao? Nên nó phải tranh thủ kết bạn làm quen với hoàng đế - bánh bao trước, tới lúc đó có khi hắn còn nể tình bạn bè mà tha cho nó một mạng. Với lại tính ra thì hắn cũng handsome đấy, nó mà khoe với mấy nhỏ là có thằng bạn đẹp trai ngồi ngời ngời thế này chắc tụi nó ngưỡng mộ chết mất. Haha, nó thông minh đó chứ! Tính toán quá hoàn hảo.

-Bạn? Ý nàng là... bằng hữu? – Mặt hắn ngổ hết sức.

-Ừ ừ gì cũng được, tôi tên Mai Châu, hôm nay làm quen!

Nói rồi nó đưa tay về phía hắn. Thấy hắn vẫn đang ngây ngốc chẳng biết phản ứng ra sao, nó nhanh chóng tự cầm tay hắn lên rồi làm động tác bắt tay. Thế là xong! Từ giờ nó không sợ phải chết oan nữa rồi.

-Từ giờ chúng ta là bạn, hay cái bằng hữu gì đó cũng được, ok?

Nó nói xong cũng không đợi hắn trả lời mà bước nhanh chân về phía trước. Chợt khựng lại vì nhớ ra chẳng biết phải đi về hướng nào, nó quay đầu nhìn hắn:

-Này thế anh không định về hoàng cung của anh à?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng Cung

Thấy nó đi cùng hoàng thượng, dân chúng nhanh chóng rẽ đôi nhường lối. Miệng không ngừng suýt xoa khen tiên nữ xinh đẹp như... tiên (chuyện!), đi bên cạnh hoàng thượng quả đúng là một đôi nam thanh nữ tú, khí chất mê người.

Mặc kệ ánh mắt mọi người nhìn mình là sùng bái ngưỡng mộ hay là tò mò hiếu kỳ, nó lý lắc quay qua quay lại hai phía, giơ tay chào kiểu tổng thống ra mắt quốc dân rồi cười tươi roi rói. Cảm giác giống như nó là một ngôi sao đứng giữa rừng fan hâm mộ, thật không tệ!

Khuất giữa dân chúng, một nam nhân vận hắc y phục (không phải đồ đen của thích khách mà là cổ trang có màu đen thui, đừng nhìn lệch hướng rui hiểu sai ý của shill nhà J), từ người tòa ra một loại hàn khí áp chế mãnh liệt khiến người đối diện bất giác không kiềm chế được mà run rẩy, hắn khẽ nghiêng chặt răng...

“Nữ nhân đó quả thực là tiên nữ? Tiên nhân xuất hiện giữa đại lễ đăng cơ của tân hoàng đế, vậy chẳng phải nói tên tiểu tử đó lên ngôi là thiên ý? Không được! Ta quyết không chấp nhận...”

=====

Vừa đặt chân xuống kiệu thì nó đã hét lên kinh hãi...

-Woaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Trước mắt nó là cả một cung điện nguy nga rộng lớn, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy những bức tường thành kiên cố cao hút tầm mắt, tất nhiên không thể sánh với Bitexco Financial Tower (tòa nhà cao nhất TP.HCM) nhưng mà thật sự là rất rất cao, kiểu này nếu có kẻ nào mà đại đột muốn trèo tường khoét vách thì chỉ có... mếu. Thật nó không thể tin vào thời đại này mà người ta có thể xây dựng được một công trình kiến trúc vĩ đại đến thế. Mức độ rộng lớn thì thôi rồi, không biết người ta huy động mấy chục hecta đất để xây dựng nên cái cung điện này nhỉ? Hơn nữa, không chỉ khiến người ta choáng ngợp bởi quy mô, cung điện này nhìn từ ngoài vào cũng đã thấy hết sức nguy nga tráng lệ, tường thành dày cộm dài tít tắp như thế nhưng từng xentimet nhỏ trên tường vẫn được chạm khắc rất tinh xảo. Ôi cái công trình này, với trình độ của con người ở đây, nhất định là phải tốn cả trăm năm để xây dựng (tác giả có hơi nổ tí tí, hi). Cánh cổng thành vừa mở ra, ôi... ôi... ôi... ôi... trước mắt nó là cái gì thế này??? Nó chưa bao giờ được thấy, đúng, tính cả trên TV nó cũng chưa bao giờ được thấy cái cung điện nào đẹp như thế... Ôi tự hào làm sao Việt Nam ta...

Niềm kiêu hãnh và tự hào dân tộc bốc lên ngàn ngạt (nó là người yêu nước tốt độ), nó không ngần ngại mà vỗ cái bộp lên vai hoàng đế - bánh bao:

-Khá lắm Gia Kỳ! Tôi phải nhìn anh với ánh mắt khác rồi đó, không ngờ anh xây dựng được cung điện nguy nga cỡ này, ăn đứt Tử Cấm Thành chứ chả chơi...

Bị giật mình bởi cái vỗ vai “thân mật” của nó, hắn nhìn nó như người ngoài hành tinh:

-Tiên nữ... à không... Mai Châu tiểu thư... nàng sao có thể so sánh Lạc Dương Thành của Nam triều ta với Tử Cấm Thành của Bắc triều – hắn cao giọng cười đầy tự mãn – Thật vạn phần khấp khểnh...

Chẳng đoái hoài tới lời nói của hắn, nó lại tự kỷ một mình: “Haha, xem ai hơn ai” (bạn ý đang so sánh Lạc Dương Thành này với Tử Cấm Thành ý mà). Nhưng như chợt nhớ ra điều gì, nó khựng lại... Tại sao cung điện này đến thế kỉ 21 lại không còn sót lại một chút dấu tích gì? Tại sao nó chưa từng nghe qua trong lịch sử có một hoàng cung nguy nga như thế?

=====

Trở về 100 năm trước đó...

-Hừ, sao lâu thế chứ, chị không nhanh hơn được à? Em sắp chết khô ở đây rồi (nói quá!) – Có ai đó đang dùng siêu năng lực truyền ý nghĩ đến một nơi xa xôi nào đó.

-Được rồi, được rồi, em ráng chờ đi, chị đang cố định vị lại không gian và thời gian. – Ý nghĩ được truyền ngược lại...

Cốc cốc cốc...

-Chuyện gì? – Người đó gắt.

-Tiên nhân, trăm Dương Gia Phong (phô trương thanh thế đây mà), không biết có thể yết kiến tiên nhân thỉnh người chỉ giáo đôi điều hay chăng? – Người bên ngoài nói vọng vào.

-Hừ! Phiền chết đi! – Người bên trong cau có nhưng vẫn ra mở cửa – Được rồi! Muốn gì? Nói nhanh.

Người xưng hoàng đế vẫn một mực ôn hòa lễ độ:

-Tiên nhân, sự tình là vậy, Dương Gia đã 9 đời cai trị Nam triều, nhân dân ngày ngày thái bình no ấm, ngất một nỗi bao năm hoàng thất vẫn chưa xây dựng được một đại cung điện xứng tầm với uy nghi quốc gia, ta đang tự hỏi liệu tiên nhân có thể hay không...

-Dài dòng quá! Nội dung chính đi. – Người đó lại gắt gỏng.

-Được, tiên nhân quả là người cương nghị quyết đoán, vậy ta sẽ không dông dài nữa. Ta chính là muốn nhờ cậy tiên nhân hạ cố thiết kế đại cung điện hoàng gia, không biết ý tiên nhân thế nào?... (sr shill không biết dùng cô ngữ nào thay cho “thiết kế” cả)

...

“Phiền chết thôi! Bà chị kia còn không mau mang em ra khỏi chỗ này đi. Tự nhiên phải tốn chất xám vì chuyện không đâu, hừ, hừ...”

...

-Được, nhưng cung điện sau khi hoàn thành phải mang tên ta.

-Sẽ theo ý tiên nhân. – Hoàng đế mừng rỡ nhìn vị tiên nhân trẻ tuổi...

“Hừ, trình độ mình lại phải thiết kế cái “nhà” (ax cung điện của người ta mà bảo nhà)... “lùn” hơn cả Bitexco Financial Tower ư? Đúng là si nhục mà... Tức! Chì tại cái thời cô lỗ sĩ này, lạc hậu đến thế là cùng... Nhưng đã ra tay thì chí ít cũng phải là cung điện lớn nhất lịch sử. Mình là ai chứ? Qua loa mất cả danh tiếng. hehe...”

=====

Nó vẫn đang lơ đãng nghĩ cho ra cái lý do cung điện này đột nhiên biến mất một cách kỳ lạ trong tương lai, không biết rằng chân đã bước vào bên trong từ khi nào...

- Mai Châu tiên nữ tiểu thư... – Hắn gọi nó bằng một cái danh dài thườn thượt.

Nó bị gọi cho tỉnh lại...

-Hà? Gì?

-Nàng từ từ nghỉ ngơi tại Bách Hoa Cung, tối nay mời nàng đến chính điện, ta sẽ tổ chức đại yến cung nghênh tiên nữ nàng đại giá quan lâm.

-Ừ ừ gì cũng được. – nó vận công suy nghĩ tốn chất xám này giờ mà vẫn chưa sáng tỏ được gì, mệt không còn hơi tranh cãi, nó xua xua tay ý bảo hắn đi đâu thì đi để nó yên.

Trước thái độ rất ư là thờ ơ vô lễ của nó, hắn suýt nữa nổi cơn thịnh nộ, nhưng lại tự mình phải nhanh chóng kiềm chế. Haizz, ai bảo nó là tiên nữ cơ chứ... Cố gắng hạ hỏa quay đi, nhưng chưa đi được 3 bước đã bị nó gọi giật lại:

-Này...

-???

-Từ sau anh đừng có gọi tôi là tiểu thư hay tiên nữ gì đó nữa, nghe ghê chết đi được.

-??? Vậy ta gọi nàng bằng gì?

-Gọi Châu được rồi, nhìn anh vậy chắc lớn hơn tôi chứ không cứ mày tao cho rồi. – Nó thần nhiên, “Đúng rồi, đã kết bạn thì phải thế chứ!”, nó nghĩ.

-Châu? Mày tao? – Mặt hấn sớm đã không còn giọt máu, lại có nữ nhân đòi xưng “mày tao” với hấn?

-Ừ? Mà anh nhiều tuổi?

-Mười... mười chín. – Vẫn chưa hoàn hồn.

-Ừ thế lớn hơn tôi rồi, tôi 18, anh thích gọi Châu hay bé Châu cũng được. – Nó ngáp dài một cái đầy mệt mỏi, bay cả ngày trời, lại còn gặp phải chuyện kỳ quặc này nữa, nó chỉ muốn khò khò ngay thôi.

-... – Càng cứng đờ không nói nên lời.

-Thôi được rồi, pipi! – Nó uể oải vẫy tay bye hấn rồi quay sang cung nữ bên cạnh:

-Chị ơi giường ở đâu hả chị? Em muốn ngủ!

Sững sờ!

Đến lượt cung nữ cũng bị nó làm cho hóa đá. Nhưng rất nhanh sau đó đã vội hoàn hồn rồi nhanh chóng đưa nó đến tấm phòng nghỉ ngơi. Bỏ lại đằng sau một bức tượng vẫn chưa được “rã đông”.

...

5 phút sau...

Tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Hấn chỉ có thể ngơ ngẩn trở về cung Hòa Lạc, phân phó cho Hà công công chuẩn bị đại yến... Hấn thật không hiểu, từng câu nói từng hành động của nó quả là vô cùng kỳ lạ...“Tiên nữ này thật quá quái dị mà”...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mây Ngủ Sắc

-Mau! Đặt con bé xuống! Nhẹ thôi...

-Chị! Chuyện này là sao? Sao con bé ngày càng mê man thế này?

-Không thể nào! Dương! Chúng ta mau tỉnh tâm thoát (khỏi) thực (tại) tìm con bé. – Nhã Âu nói nhanh như dự cảm một điều chẳng lành.

Lạc Dương cũng lo lắng không yên, lập tức làm theo lời Nhã Âu ngồi thiền bên cạnh thân thể đang say ngủ của Mai Châu.

Trong phòng nó lúc này, cả 3 chị em đều ở trên giường. Thân thể nó nằm im bất động như đang chìm vào giấc ngủ trăm năm của nàng công chúa ngủ trong rừng. Ngay cạnh nó, Âu Dương ngồi hai bên, tay đặt vào trán nó, mắt nhắm chặt, cả hai người đều đang tập trung cao độ, cố gắng tỉnh tâm thoát thực, dò tìm theo tần số của nó...

...

2 tiếng trôi qua...

-Chị! Làm sao đây? Tại sao đi khắp Nam Tống vẫn không thấy bóng dáng con bé? (Cuối thời Nam Tống là bối cảnh của “Thần điêu đại hiệp”, nơi Tiểu Long Nữ sống). – Lạc Dương vẫn nhắm mắt dò tìm nhưng không khỏi lo lắng.

-Đừng mất tập trung, tiếp tục tìm kiếm. – Giọng Nhã Âu sắc sảo nhưng trong lòng đã rối như tơ vò...

...

Cuối cùng sau 3 tiếng dò tìm, Âu Dương kiệt sức đành dừng lại...

-Không tìm thấy con bé, làm sao đưa nó trở về được đây? – Lần này Nhã Âu lên tiếng trước.

-Kì lạ, không thể có chuyện nó biến mất như thế được, đáng lẽ nó phải đang ở Nam Tống. – Lạc Dương.

-Chị đang lo...

-Sao? Chị phát hiện ra điều gì?

-Mây ngũ sắc! – Giọng Nhã Âu khẳng định càng khiến không khí căng thẳng hơn.

-Lẽ nào... – Lạc Dương bỏ lửng câu nói, không muốn tin đó là sự thật.

-Chắc chắn vậy! – Nhã Âu một lần nữa khẳng định suy nghĩ của hai người.

Cả hai sững sờ với phát hiện của mình. Cuối cùng cũng tìm ra chân tướng sự việc, nhưng điều đó càng khiến hai người thêm lo lắng. Tiếp theo phải làm sao đây?

=====

-Khởi bẩm Hoàng thượng! Trương tướng quân đã trở về, đang ở bên ngoài cầu kiến. – Chất giọng “lãnh lót” của một tiểu thái giám vang lên.

-Sao? – Gia Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó, nghe thái giám bẩm tấu bỗng trở nên cao hứng. – Trương Linh về rồi? Mau! Cho gọi Trương tướng quân vào yết kiến.

...

-Thần Trương Linh bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

-Trương Linh, ngươi đã về? Mau bình thân! Trẫm có rất nhiều chuyện muốn nói với ngươi.

Hắn nhanh chóng đỡ Trương Linh dậy, nói chuyện thân thiết như hai người bạn lâu ngày gặp lại, một chút cũng không hề câu nệ quân thần. Trương Linh và hần từ nhỏ lớn lên bên nhau, sớm đã thành tri kỉ. Phụ thân Trương Linh Trương tướng quân là đại công thần đã hi sinh oanh liệt trong một lần ra chiến trường chiến đấu chống Bắc triều xâm lược. Trương Linh nối gót cha, giờ đây chính là rường cột của nước nhà, Binh bộ thượng thư kiêm khu mật sứ Nam triều – Trương Linh.

-Hoàng thượng! – Trương Linh không quên lễ vua tôi nhưng mỗi câu nói ra đều là tận đáy lòng quan tâm đến hần. – Vi thần bất trung, không kịp trở về dự lễ đăng cơ hoàng đế, thỉnh người trách tội.

-Ngươi nói gì vậy? Chẳng phải ngươi vì xã tắc phải ra chiến trường Tây Bắc trấn áp loạn đảng hay sao? Bảo trẫm trách tội ngươi chẳng bằng nói trẫm là hôn quân? – Hần cười, vừa giọng oan ức vừa giọng châm chọc. Bậc quân vương sống không tình thân, đâu đâu cũng là đấu đá, tranh quyền đoạt vị, có được người bằng hữu như Trương Linh, hần thấy hần may mắn...

-Hoàng thượng, thần không dám! – Trương Linh tuy lễ nghĩa nhưng giọng nói ra toàn một màu vui vẻ.

Rồi giữ luôn cái vỏ quân thần lạnh lẽo, hai kẻ một vua một tôi bá vai nhau thân thiết:

-Cuối cùng ngươi cũng sống sót trở về. – hần.

-Haha, thế hoàng thượng mong thần chết lắm sao? – Trương Linh.

Hai người hướng đến chiếc bàn nhỏ dùng để thưởng trà, chưa kịp ngồi xuống, Trương Linh đã lên tiếng:

-Hoàng thượng, khi về tới kinh thành, thần nghe đâu đâu cũng đồn về việc tiên nữ giáng trần giữa đại lễ đăng cơ? Chuyện này là thật?

-Phải! Trương Linh, trẫm chính là đang muốn kể với ngươi về sự việc lần này. Bla...bla...bla... (shill: ặc, con trai con đưa gì tám thấy sợ, Kỳ+Linh: *trùng mắt*, Shill: *chạy*)

-Tiên nữ đó thú vị thế sao? – Trương Linh hai mắt sáng lên đầy hứng thú.

-Thú vị? Trẫm thấy nàng ta là thập phần quái dị thì đúng hơn.

-Haha, thật khiến cho người ta tò mò...

-Chỉ lát nữa thôi đại yến sẽ diễn ra, nếu ngươi đã hiếu kỳ đến vậy thì cùng trẫm đến nghênh đón nàng ta. – Lời hần nói ra không chút cảm xúc nhưng khi vừa nghĩ đến cái vẻ “quái dị” (là anh ấy nghĩ thế thôi) của nó, hần lại cười rùng rợn, thần tiên đúng là không ai được bình thường (shill: xạo, chưa gặp qua thần tiên lần nào mà bày đặt, Kỳ: *nổi nóng* muốn gì?, shill: Dạ em im!).

Trương Linh nhìn thái độ của hần, khẽ cười...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Giường Chiến

-Tiên nữ, tiên nữ! Người mau thức dậy, sắp đến giờ diễn ra đại yến rồi! – Người cung nữ lay lay vai nó.

-Ư... ư... Hai oiiiiiii... cho em ngủ thêm xíu nữa đi màaaaaaaa... – Miệng nó nũng nịu nhưng mắt vẫn nhắm chặt, tuyệt nhiên không chịu mở ra.

Cung nữ bó tay, không biết phải làm sao với nó, đúng lúc đó thì bên ngoài tiếng thái giám lạnh lạnh truyền tới:

-Hoàng thượng giá lâmmmmmmm!

Cung nữ hốt hoảng, hoàng thượng đã phân phó phải hầu hạ tiên nữ đến dự đại yến đúng giờ, làm sao đây? Tiên nữ đã ngủ suốt từ lúc đến, gọi thế nào cũng không chịu dậy. Ôi cứ thế này thì cái đầu nhỏ bé của cung nữ như nặng khó mà nằm trên cổ. Đành liều vậy!

-Tiên nữ! Nô tỳ thất lễ! – Nói rồi người cung nữ giật mạnh cái chăn ra khỏi người nó. Nhưng... như một phản xạ có điều kiện, qua một thời gian dài bị bà chị Hai ư quý bất thành linh cướp giật chiếc chăn ấm áp một cách không thương tiếc khi nó còn đang say giấc nồng (gọi nó dậy khó thế đấy), nó như đã được huấn luyện thành thục. Dù vẫn ngủ nhưng ngay khi người cung nữ chạm đến chiếc chăn định kéo mạnh thì nó cũng nhanh chóng dùng lực mạnh không kém giữ chặt lại, quấn chặt vào người. Và dĩ nhiên, là nó, mắt vẫn... không hề mở...

-Tiên nữ! Xin... người... mau mau... thức dậy! – người cung nữ vừa meo máo vừa thở hổn hển cố gắng giật chiếc chăn ra khỏi người nó.

-Ư...ư... – Nó vẫn lơ mơ, ôm khư khư cái chăn, cảm giác khó chịu vô cùng vì bị đánh thức và phải giành giật cái chăn ấm áp...

-Tiên nữ...

-Ư...ư...

-...

Một màn giằng co ngoạn mục, người lôi kẻ kéo, không ai chịu ai. Cuối cùng, vì bị bức bách quá mức, cơn sâu ngủ trong nó quá mãnh liệt khiến nó buộc phải... “lên cơn”. Người cung nữ vẫn đang cố sức giằng co với nó, hơi thở đã bắt đầu gấp gáp, mặt và đầy mồ hôi nhưng vẫn nhất quyết không buông tay. Không còn cách nào khác, nó đành nhẹ nhàng... tung chân, một cước hất thẳng người cung nữ vào tường (eo, bạo lực quá!).

Sững sờ...

Bao nhiêu cơn mắt đều tròn tròn lên, kinh hãi! Miệng người nào người nấy đều toác ra hết cỡ, trông vô cùng... thảm tử... (haha, ta nhìn được thấy cảnh này quá!)

Yên ổn giành lại được “báu vật”, nó xoay người vào bên trong... ngủ tiếp...

...Im lặng vài giây...

-Hahaaaaaaa... – Có kẻ không nhịn được phá lên cười.

-...

-Hoàng thượng! Tiên nữ này quả thực vô cùng thú vị!

-...

Mặc kệ là Trương Linh nói cái gì, hắn vẫn đứng trơ ra hóa đá tại chỗ. Không thể tin được, tiên nữ kia không những chưa chuẩn bị cho buổi đại yến mà thậm chí còn... ngủ chưa dậy. Định vào phòng kiểm định lại lời bẩm báo của cung nữ thì hắn đã chứng kiến ngay một trận “giường chiến” ác liệt, kết quả lại thấy được cú tung chân “khả ái” của nó, một cước tiêu diệt đối thủ, khiến cho cung nữ kia oanh oanh liệt liệt mà hi sinh không kịp trần trối (cái nhìn phóng đại của Kỳ ca)...

Người cung nữ khi nãy vừa thấy hoàng thượng liền lồm cồm bò dậy, vội vã hành lễ... (Shill: Đấy người ta còn sống sờ sờ ra đấy mà Kỳ ca cứ nói quá)

-Ha ha... hoàng... thượng... haha... người... sao vậy...haha? – Trương Linh (vẫn không ngừng cười sặc sụa) nhìn thấy hắn âm u không nói gì, chẳng biết là có để ý đến cung nữ đang hành lễ dưới chân hay không, liền vỗ mạnh vai hắn hỏi.

Ting! Cuối cùng thì hoàng thượng của chúng ta cũng tỉnh! Hắn bây giờ mặt vẫn hầm hầm nhìn cái kẻ đang ung dung lẩn lóc trên giường kia, hừ, trên đời lại còn có nữ nhân như vậy, một chút cũng không thấy dịu dàng, nàng ta mà là tiên nữ ư? (shill: haha, Kỳ ca có tiền bộ, đang đi đúng hướng đó, tiếp tục

đi anh!). Chắc chắn là trên thiên giới quậy phá quá nên bị Ngọc hoàng một cước đá xuống nhân gian đây mà (shill: sax, thất vọng!). Nghĩ tới đây mặt hắn có chút giãn ra... haizz, dù sao nàng cũng là thần tiên, nhưng giọng vẫn “có dư vị” thịnh nộ phân phó cho 4 cung nữ gần đó:

-Các người còn không lôi nàng ta dậy! (haha, là “lôi” đấy, “lôi” chứ không phải “goi” hay “đánh thức” đâu nhá, à há, Kỳ ca giờ hết “hiền” rồi).

Mấy cung nữ nhận ra ngữ điệu trong câu nói của hắn, không ai bảo ai đều giật mình kinh hãi, vội đến bên chiếc giường nó đang nằm, không chút khách khí mà kéo xốc nó dậy. Hai đánh một không chột cũng què, đằng này những 4 đánh 1, trong cuộc chiến không cân sức này tất nhiên nó thảm bại, ầm ức hé mi phụng phịu như vẫn thường làm nũng với chị Hai, nó lưu luyến ngáp mấy cái rồi dụi dụi mắt...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mỹ Nam

Mở mắt ra, nó chưa kịp cầu nhau bà chị Hai hắc ám phá tan con mộng đẹp của mình thì ngay lập tức cứng họng vì bị ánh sáng chói lòa của hai đại mỹ nam đập vào mắt...

-Hả?... Đại minh tinh nào đây? Sao mình chưa thấy qua bao giờ?

Nó vẫn đang mơ ngủ ngây ngây ngốc ngốc nói ra một câu làm ai nấy đều mắt chữ A miệng chữ O. Không những thế, tay còn vô thức chạm vào má anh chàng trước mặt, miệng không ngừng tâm tặc:

-Chắc, chắc, đẹp trai ghê!

Cảm giác mìn mìn mát mát, có vẻ quen quen, nó từng trải qua lúc nào nhỉ?

...

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Nó hét lên kinh hãi, thì ra đây không phải nhà nó, thì ra kia không phải là đại minh tinh, thì ra đây là hoàng cung thời tiền sử (thông cảm chị này bán quá nên xác định thời gian không được chuẩn), thì ra kia là hoàng đế của cái nước này, thì ra....

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Nó lại càng la hét “thảm thiết”, thì ra nó vừa mới một lần nữa... “sầm sỡ” hoàng đế - bánh bao. Ôi nó sẽ không vì thế mà bị chém đầu chứ? Dù sao đây cũng không phải lần đầu nó cùng hắn... “thần mặt”, đằng nào nó với hắn cũng là bạn bè đường đường chính chính... Nhưng mất mặt quá đi, vừa rồi nó còn nghênh nghênh ngang ngang khen hắn ta đẹp trai nữa. A... thật muốn kiếm cái lỗ nẻ để chui xuống mà...

-Haha... haha...hahaha... - Có kẻ bùm miệng nãy giờ không nhin được cuối cùng cũng phát ra tiếng cười...

Mặt Gia Kỳ đen sì trùng trùng nhìn Trương Linh:

-Trương Linh, người cười cái gì?

Trương Linh lập tức thức thời ngậm miệng, nhưng người vẫn không ngừng rung lên. Kiểm nén kiểu này dễ hắn nội thương thổ huyết mà chết quá... Tiên nữ này thật quá sức kì lạ, chỉ vì mỗi chiếc chân mà quyết đấu một trận oanh liệt với cung nữ, cư nhiên lại dám chủ động “âu yếm” hoàng thượng, còn thẳng thừng khen hoàng thượng... “đẹp trai”, cộng với biến hóa khôn lường trên gương mặt kia, khi thì mơ màng thơ thần, có khi la hét om sòm, lúc lại sa sầm thất sắc,... thật quá đáng yêu mà. Tiên nữ quả nhiên còn thú vị hơn lời đồn, khiến người ta phải hiếu kỳ...

-Người còn chưa ngưng? – Gia Kỳ quét ánh mắt sắc lẹm về phía Trương Linh.

Lần này thì Trương Linh đã thực sự vượt ngục ngưng cười, nhìn nó, mỉm cười vừa dịu dàng vừa thân thiện.

Nó vẫn đang đắm chiêu suy nghĩ, cơ bản không để ý có ai nhìn hay cười với mình, chốc chốc lại lên liếc nhìn Gia Kỳ đầy tội lỗi... Sao mặt hắn đen thui thế kia? Người còn tỏa ra sát khí đằng đằng... Không phải... không phải... tính giết người đó chứ? Không đâu, hắn sẽ không vì một vài hành động vô thức của nó mà chém đầu nó chứ? Nhớ lại thì nó cũng đâu có làm gì ghê gớm đâu, bạn bè mà nhỏ mọn thế à?

Nhìn gương mặt không có lấy một tia tươi sáng kia, nó lên lút nuốt nước bọt... ực...

-Ha... Gia... Gia... Kỳ!...Ch...chào! – Lấp bắp mãi mới nói được hết câu, tay rụt rè giờ lên làm thần...

Hắn vẫn một mực âm u lãnh khốc... Eo... sao thấy ròn rợn thế này? Thôi! Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Nó quay sang cung nữ:

-Chị! Đi tắm đi tắm, mình đi tắm đi!

Nói rồi cật lực kéo đám cung nữ vừa lúi nó dậy ra ngoài, đầu ngoái lại nhìn hần cười giả lả:

-Haha... Gia Kỳ... lát gặp lại!

Xong! Ba chân bốn cẳng chạy biến...

Mãi đến khi nó khuất bóng không còn tiếng động, Trương Linh mới bước đến gần hần chăm chọc:

-Hoàng thượng, người không sao chứ?

-Không! – Hần lạnh lùng nhưng chẳng hề tỏ ra giận dữ, trong lòng nghĩ: “Thôi bỏ qua vậy... dù sao nàng ta cũng là tiên nhân...”

Nhưng Trương Linh lại không nghĩ vậy, đăm đăm nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu: “Hoàng thượng bị một nữ nhân động chạm đến hai lần mà không hề tức giận?” (Shill: hí hí, sau này các bạn sẽ hiểu được vì sao Linh ca lại nói như vậy...)

-Hoàng thượng, có phải người bệnh rồi chăng?

Liếc mắt trừng Trương Linh một cái, hần bước ra ngoài, an tọa trên ghế nhàn nhã thưởng trà như chưa hề có chuyện gì xảy ra...

-Hả?...

Trương Linh lại càng sững sốt, biểu hiện của tiên nữ đã kỳ lạ, biểu hiện hôm nay của hoàng thượng càng kỳ lạ hơn...

Nhưng thực ra trong lòng Gia Kỳ nghĩ thế này: “Nàng ta là tiên nữ, mạo phạm một chút mình cũng không nên chấp nhất làm gì, sẽ không tốt cho đại cục, nhẫn nhịn vẫn hơn...”. Và thế là hần đang ngồi yên lặng thưởng trà, cố gắng tự hạ hỏa...

=====

-Woa... ấm quá! – nó thích thú nghịch ngợm làn nước ấm áp đang phả ra hơi nóng dễ chịu.

Trong lúc nó thiếu cảnh giác, đám cung nữ liền tiến tới toan cởi bỏ y phục của nó...

-Ê... ê...

Theo phản xạ nó giật lùi mấy bước, xong nhanh chóng hiểu ra vấn đề vội giơ tay ra hiệu cho những cung nữ kia dừng lại:

-Haha... không cần phiền các chị, cứ để đồ ở đây, em tự tắm!

Nhìn lại thời khắc trước cung nữ kia vừa được nó thẳng chân tung cước... “êm dịu”, đám cung nữ thấy nó kích động phản ứng cũng hơi e ngại. Cuối cùng, trước sự chống đối kịch liệt của nó, những cung nữ này rút cục đành chấp nhận thỏa hiệp...

Đẩy các cung nữ ra ngoài, khóa chặt cửa, khi thấy tình hình đã thực sự yên ổn nó mới thờ phào. Từ từ trút bỏ y phục, nhẹ nhàng chạm vào làn nước ấm nóng, thả mình cho cơ thể được tận hưởng cảm giác thư giãn...

...

-Woa! Mình mặc cổ trang đúng là rất hợp nha... (Sao shill nghe câu này nặng mùi văn phong Trung Quốc thế nhỉ?)

Lí lắc xoay xoay ngắm nghía con nhỏ trong gương, nó hài lòng mở cửa thẳng tiến về phía chính phòng, nơi đại nhân vật kia đang ngự giá...

-Chào! Mọi người chờ lâu không? – Rất tự nhiên vẫy tay với mọi người trong phòng, chuyện lúc nãy đã văng xa khỏi trí nhớ ngắn của nó từ lúc nào...

...

Sững sờ...

...

Không biết đây là lần thứ mấy trong ngày nó làm cho mọi người cos (cosplay) tượng, ai nấy đều há hốc miệng, thiếu điều trật cả khớp hàm. Chằm chằm nhìn nó, không, chính xác là nhìn mái tóc “quái dị” của nó, bởi vì ngoài mái tóc ra thì tất cả đều vô cùng hoàn hảo. Nó – đáng người thanh mảnh khoác lên một thân bạch y tao nhã thoát tục, khí chất vô ưu, trẻ trung sinh động như một đóa bồ công anh tung bay trong gió, tự do tự tại, đôi mắt tinh anh sáng rực lại thuần khiết vô ngần, chứa chan cả trời sao lấp lánh, khoe môi hồng chúm chím líu lo như hai cánh hoa khép hờ vì gió mà lay động... Giai nhân tuyệt mỹ hết như bức tranh toàn bích, vậy mà, mái tóc kia...

...

Lúc này nó đã trở lại với kiểu tóc quen thuộc của mình. Trâm cài đều tháo sạch, tóc cũng không buông dài như Tiểu Long Nữ nữa mà được cột đuôi gà lệch một bên, vừa gọn gàng, tiện lợi lại rất năng động, tinh nghịch... Đúng chất Mai Châu!

Chỉ là, những con người ở đây không nghĩ được thế. Tiên nữ sao có thể đổi với mái tóc của mình hành hạ như vậy? Không chăm chút chải bó, chỉ là tùy tiện túm qua một bên rồi thả cho đuôi tóc ngúc ngoắc tự do, rõ ràng là rất sơ sài...

Nhưng... sao nhìn vào lại cảm thấy say sưa không dứt, càng nhìn càng thấy tươi vui, sức sống tràn trề như đang truyền sang cho cả người đối diện, lan tỏa khắp gian phòng, thật khó lòng rời mắt ra được... Từ sùng sốt, ánh mắt mọi người dần trở nên hứng thú, rồi ngưỡng mộ, càng lúc càng mê mẩn...

Hai đại mỹ nam mắt đều một mực thủy chung ngắm nhìn người nữ nhân trước mặt, nàng chính là tiên nữ xinh đẹp nhất mà thiên đế ban tặng cho Nam triều... Bất quá, có kẻ không kiềm được nảy sinh...

-Ủầy ầy! Đi chưa? – Nó quơ quơ tay trước mặt Gia Kỳ, cử chỉ rất tự nhiên thân thiết khiến cho nhiều người, thậm chí chính “khổ chủ” phải ngẩn người. Nó cơ bản là vậy, suy nghĩ vốn dĩ rất đơn giản, dù đây có là một nơi xa lạ thì đã sao? Với bản tính thân thiện dễ hòa nhập của nó có lẽ môi trường nào cũng sống tốt. Tiếc là ở đây mới mấy tiếng, chưa quen biết được nhiều, có mỗi hoàng đế - bánh bao tính ra là thân nhất...

Giật mình! Hấn cất giọng nói không được tự nhiên nhưng khoe miệng như có nét cười:

-Ừ! Đi!

-Ồ... Ai đây? – Nó ngược mắt chỉ vào Trương Linh, bây giờ mới nhìn đến mỹ nam bên cạnh hấn, lúc này cũng có thấy nhưng mà vì nhiều nguyên nhân chủ quan và khách quan, cơ bản là nó không có thời gian để hỏi.

-Tại hạ Trương Linh ra mắt tiên nữ.

-Chào anh! – Lại toe toét cười – Em là Mai Châu! Gọi em Châu được rồi!

Trương Linh mỉm cười nhìn nó dịu dàng:

-Được, Châu tiểu thư!

Nhìn cảnh này có kẻ không vui...

-Hi! Anh là anh Gia Kỳ hả?

-Châu tiểu thư, tại hạ không...

-Hấn là Trương tướng quân, triều thần của ta, nàng còn hỏi gì nữa không? – Gia Kỳ ngắt lời Trương Linh, không muốn tiếp tục kéo dài màn chào hỏi thân mật này nữa...

-Hết rồi! Hi, đi! – Nó vẫn rất vui vẻ, không biết yến tiệc hoàng gia sẽ thế nào, có giống lễ hội hóa trang nó tổ chức hay không? (Shill: nhỏ này khinh, giống là giống thế nào, Châu: Ai biết được đây *mắt long lanh tưởng tượng*) Nói chung bây giờ nó vô cùng hào hứng, cũng không lo lắng lắm về chuyện lạc tới đây nữa, nơi này tuy lạ lẫm nhưng nó cũng vừa làm quen được vài người bạn mới, dù thân phận hơi khác người chút (^^)... Và lại, nó tin Hai và Ba sẽ tới cứu nó, hai người thương nó nhất, thấy nó mất tích chắc chắn đang tìm kiếm khắp nơi. Chỉ là... chỗ này có phần hơi đặc biệt, không biết hai người có tìm ra không?

Thấy nó đang cao hứng đột nhiên trầm lặng suy tư, Gia Kỳ bước bên cạnh định quay sang hỏi...

-Ai da... đây chẳng phải Bạch y tiên nữ vừa hạ thế trong đại lễ đăng cơ hoàng đế hay sao? – Một giọng nói nửa hào sảng nửa hóm hỉnh vang lên, mọi người đều ngược mắt về hướng phát ra âm thanh...

“Woa! Đại mỹ nam, đại mỹ nam nha! Nơi này sao có nhiều người đẹp thế không biết!”, nó thảm thốt lên, nhìn người nam nhân trước mặt đầy thiện ý.

Trên người hấn khoác bộ trường bào óng ánh một sắc đen huyền ảo, mái tóc đen bồng bênh được búi cao rồi thả đuôi bay phất phơ vừa gọn gàng vừa lãng tử. Đôi mắt đen sâu thẳm tựa hồ thu như xuyên thấu người đối diện. Một vẻ đẹp vừa trầm tư cô độc, vừa lãng mạn phong tình, chỉ bằng mảnh lực từ đôi mắt thẳm thẳm và nét cười không rời nơi khóe môi cũng khiến người đối diện tình nguyện chìm đắm trong mê muội... Nhìn lướt qua cũng biết không phải hạng quan tằm tếp, khí thế phiêu diêu mà ngạo mạn bức người đó, từ khi đến đây, nó thấy duy nhất chỉ Gia Kỳ mới có. Người này, cũng có khí chất đặc biệt như thế, khẳng định không tầm thường, ắt hẳn trong người đang cuộn cuộn chảy dòng máu cao quý của bậc đế vương...

Nó thầm đánh giá người nam nhân trước mặt, phong trần như thế, lãng tử như thế, so với Gia Kỳ và Trương Linh hẳn già dặn hơn hẳn, dám chắc không dưới 25... Hành động của hấn tuy hài hước dí dỏm nhưng đầy ẩn ý ẩn chứa muôn vàn suy tư, thâm sâu đến vô chừng, hàng mi rủ xuống mềm mại mà lại sắc sảo như bức tường sừng sững canh giữ lãnh địa tâm hồn của riêng hấn...

Ai da... hôm nay nó thật may mắn mới được mở mang tầm mắt như vậy, trong một ngày mà được gặp tới 3 mỹ nam cổ đại, không uổng công nó khổ sở xuyên không. Nhưng mà... hix... giờ nó mới nhận ra, “Ba” của nó “chối gối” tới mức nào... Những người này á, mỹ nam thì đã sao, vương giả thì đã sao, phong tình ngạo mạn thì đã sao, so với anh ba Lạc Dương của nó vẫn là kém xa... Nó thầm cười kiêu hãnh... Có điều, không tính hoàng đế - bánh bao trong đó được... Công bằng mà nói, hấn... có nhìn hơn “Ba” của nó... một tẹo... (Shill: hử???), ừ thì... nhiều tẹo... “Đáng ghét! “Ba” là đệ nhất

hotboy, trước nay chưa có đối thủ, vậy mà hần dấm qua mặt, hừ, hừ...” – Nó lăm bằm, thâm rửa cái kẻ dấm đẹp trai hơn anh ba nó...

-Tiên nữ, thật diễm phúc cho ta hôm nay được diện kiến bậc tiên nhân... – Người kia lại tiếp tục cao hứng...

Nó vẫn không ngừng làu bàu, mãi đến lúc hoàng đế - bánh bao lên tiếng mới bay về thực tại:

-Mai Châu tiểu thư, đây là nhị vương gia kiêm thái phó Nam triều...

-À... - Nó nhìn vị vương gia kia, mỉm cười. – Chào anh! Em là Mai Châu! Hân hạnh làm quen! – “Cỡ 25 tuổi chắc gọi anh không sao đâu nhỉ??”, nó nghĩ.

Còn chưa kịp giờ tay ra bắt với vương gia thì Gia Kỳ đã tiếp lời:

-Nhị hoàng thúc, yến tiệc đến giờ bắt đầu, ta vào trước, người từ từ vào sau. – Nhìn sang nó – Chúng ta đi!

Chưa kịp phản ứng đã bị hần nắm cổ tay lôi đi, biết có cổ gường ra cũng không đấu lại sức hần, nó đành thức thời ngoan ngoãn, tránh cho cổ tay một phen thâm tím, lẳng lặng theo sau. Vẫn không quên quay lại vẫy tay cười với vương gia “lăng tử”:

-Tạm biệt anh, lát gặp nhé!

Trương Linh cũng lặng lẽ bước sau hai người...

...

Khi bóng họ dần khuất sau cánh cửa, hần vẫn đứng yên lặng trong đêm tối, khóe môi gọn thành một đường cong mờ ảo đến đáng sợ, quắc mắt nhìn về hướng người vừa đi:

-Gia Kỳ! Tiên nữ này, người đừng mong giữ...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đại Yến

Trông chờ như vậy, háo hức như vậy, đến cuối cùng... haizz... yến tiệc hoàng gia thật làm nó quá thất vọng mà. Bình thường như bao buổi tiệc đặc-biệt-long-trọng trong phim Trung Quốc... Nó còn tưởng Việt Nam cổ đại sẽ có gì mới lạ chứ, làm nó suýt chút nữa ngờng mộ hoàng đế - bánh bao. Chắc, chắc, chỉ có hoàng cung là hoành tráng, còn cái yến tiệc này... chỉ có thể đánh giá bằng ba từ: lờ lợt, xa hoa, thiếu sáng tạo!

Trong lúc nó đang âm thầm chê bai thậm tệ buổi yến tiệc thì hần – Gia Kỳ lúc này đã chễm chệ trên ngai vàng sáng chói, Trương Linh cũng đã yên vị tại một bàn gần hần, ủa mà sao nó vẫn còn đứng ngơ ngơ thế này? Khoan, khoan... là nó đang đứng giữa đại điện dưới con mắt chòng chọc “soi mói” (Chỉ ấy nghĩ thế thôi ^^) của hàng chục người...

Đùa! Nó còn tưởng cái đại yến này thiếu sáng tạo thật chứ, bây giờ thì nó thật sự được mở mang tầm mắt rồi. Sau ba tiếng vỗ tay lanh lảnh của Gia Kỳ, một toán binh lính từ đâu đi vào, trên vai... là một đài sen diễm lệ, những cánh hoa phớt hồng chúm chím xinh xinh, chính giữa là một khoảng trống đủ lớn để... Ách... Nó chợt dự cảm một chuyện cực kỳ khủng khiếp sắp diễn ra. Chắc không phải chứ?

Hả? Sao cái đài sen đó lại đặt bên cạnh nó? Đừng nói là...

-Mai Châu tiểu thư, đây là ta chuẩn bị cho tiên nữ nàng, nàng hài lòng chứ? – Tiếng Gia Kỳ.

Xung quanh bá quan văn võ vẫn đang đắm đuối nhìn nó, đối với cái đài sen kia lại càng trầm trồ, vật cao quý như vậy, quả rất hợp với tiên nữ.

“Aaaaa...” Nó khóc không ra nước mắt, nó không phải là chưa từng đứng trước đám đông, nhưng cái kiểu làm trung tâm chú ý một cách phô trương thế này, nó làm sao chịu nổi? Đừng nói nó là người bình thường của thế kỉ 21, cho dù theo lời mấy người cổ đại này, nó là tiên nữ đi nữa, nhưng mà... cùng đâu phải Phật bà Quan Âm, bảo nó ngồi trên đài sen, có phải là quá khoa trương hay không? Ách... Nó lại càng run rẩy, đừng nói là... bắt nó ngồi lên đó để... thờ chứ, hay là tế sống? Không... không... nó hối hận lắm rồi, rút lại lời nhận xét tiêu cực ban nãy với cái yến tiệc này, nơi này đúng là quái dị! Hix... mau mau cho nó trở về đi, ai làm ơn cứu nó với...

Nhìn nó khuôn mặt đang liên tục biến sắc, càng ngày càng xanh lét tái mét, Gia Kỳ cất tiếng phân phó:

-Người đâu, hầu hạ tiên nữ an tọa!

Lời hần nói nghe như sét đánh bên tai, nó run rẩy nhìn hần vừa van nài vừa đe dọa. Nhưng vô ích... đừng nói đến ánh mắt chằm chằm của hần,

trước áp lực của quần thần bên dưới, nó chính là: không còn đường lui!

Miễn cưỡng bước vô đài sen, nó đứng thẳng người ai oán nhìn kẻ đã đẩy nó tới tình thế này... Nếu như là ở thế giới của nó, đứng trên toà sen lại còn mặc cỗ trang điểm lệ thế này chắc hẳn rất kute, nó nhất định phải chụp vài pose hình tự sướng. Đáng tiếc... ở đây không có máy ảnh, hơn nữa giờ nó như pho tượng cho người ta thờ, cơ bản không vui nổi.

Ánh nhìn của mọi người chợt thay đổi, nó đứng giữa toà sen, uy nghi lẫm liệt lại thuần khiết thanh tân, từ ngưỡng mộ, lập tức tất cả đều trở nên cung kính cúi người:

-Chúng thần bái kiến Bạch y tiên nữ!

Ách... Đó, đó, nó biết mà, đâu có gì tốt đẹp đâu chứ... Vẫn là vị trí trung tâm, nó khổ sở nặn ra một nụ cười nhăn nhúm:

-Chào... chào... mọi người!

-Được rồi! Các khanh mau bình thân, đại yến bắt đầu! – Gia Kỳ khoát tay ra lệnh, ánh mắt đầy vẻ hài lòng.

Hix... Không phải chứ? Nó đã phải đứng đây làm cảnh mà lại còn... lại còn không được ăn ư? Nhìn bàn tiệc hai bên đầy ắp cao lương mỹ vị, ai ai cũng đang nhõm nhõm thưởng thức; nhất là trước mặt tên hoàng đế kia, sơn hào hải vị cao sang không thiếu món gì. Quá đáng! Nó tức tối trừng trừng nhìn kẻ chủ nhà không biết là đang đãi khách cái kiểu gì. Bất nó bụng mồm đứng đây nhìn hân ăn uống no say? Kinh dị hơn là... trước mặt nó... có một bát nhang... nghi ngút khói... Quái đản! Thật là quái đản mà! Nó lạc vô cái thời nào vậy trời? Mắt nhìn thấy đồ ăn mà chỉ có thể chảy nước miếng, mũi còn bị đóng nhang đó xộc vô muốn ngạt thở. Hân ta định tra tấn nó chắc? Hừ, hừ, nó hận thù nhìn hân chăm chăm...

Nhưng mà, dưới mắt nhiều người, mắt nó long lanh lóe sáng, hai má đỏ ửng như hai trái đào tiên, phien môi dưới vốn đã hồng hồng bị răng nó cắn chặt lại càng thêm đỏ mọng. Thật là... muốn phản kiểu điểm...

Nó giận dữ còn chưa được bao lâu đã thấy một toán ca vũ từ ngoài đi vào, hân phất tay ra hiệu bắt đầu. Tiếng nhạc vang lên...

Ồ... í... e...

Nó suýt té xỉu, đây... đây...

Rồi tiếng hát cũng cất cao...

“Râm!” – Nó chính thức suy sụp khi nghe được mấy câu ngân: “í... í... í...”

Đó chẳng phải chính là... chèo cổ hay sao?

Đùa! Tra tấn thị giác, khứu giác nó chưa đủ bây giờ định hành hạ luôn cả thính giác của nó? Tên hoàng đế kia đúng là đồ ác ma, âm mưu giết chết gu âm nhạc đầy thẩm mỹ của một “đại nhân loại tân tiến” như nó (Cái này bé Châu đang tức quá nên nổ tí đó mà). Chèo cổ? Ngần lẩn vẩn lẩn nó cũng không muốn nghe...

Tiếng nhạc cụ cứ réo rắt bên tai, những câu hát càng ngày càng dai dẳng, văng vẳng bên tai nó chỉ có những tiếng: “í... í... í...” không ngừng làm nó bần rần cả tay chân, thiếu chút nữa ngã quỵ...

Khác hẳn với nó, xung quanh, triều thần, cả hoàng đế - bánh bao kia đều rất thư thái, tay chân nhịp nhịp theo điệu hát như đang thưởng thức mỹ vị.

Nó hiểu đây là loại hình nghệ thuật dân gian, đại diện cho văn hóa dân tộc. Vả lại, ở thời này, chèo chính là loại ca vũ thịnh hành, được ưa thích nhất. Nó yêu nước, nó tôn trọng văn hóa dân tộc, tuyệt đối không dám kì thị nét đẹp của dân ca dân vũ cổ. Nhưng mà... làm ơn đi, mọi người có thể hát nhưng nó cũng có thể không nghe phải không? Nó chỉ là một teen girl bình thường, thích những thứ hiện đại, trẻ trung, năng động. Còn cái này... có thể 50 năm nữa nó sẽ cố gắng nghe, nhưng không phải là bây giờ, làm ơn...

Tha cho nó đi mà! Pleaseeeeeeeee...

Mặt nó biểu tình nhăn nhó đau khổ cùng cực, đã không được ăn, đã phải hít nhang khói đến ngạt thở, lại còn bị tra tấn lỗ tai, “Hoàng đế kia, tình bạn giữa chúng ta chấm dứt tại đây!” – Nó hào hùng tuyên thệ.

...

Rốt cục là cái yến tiệc này muốn kéo dài đến bao giờ đây? Những kẻ này đúng là không có nhân tính! Muốn hại chết nó sao? Hừ, nó lại không phải loại người cam chịu bị áp đặt, cos tượng như vậy là quá đủ rồi!

-Dừng! – Nó hét lên làm không gian đang huyền ảo chợt im bật, vũ ca đang hát liền nín lặng, nhạc công dừng đàn, bá quan văn võ đang say sưa thưởng nhạc cũng cứng đờ, chỉ có Gia Kỳ điềm nhiên nhìn nó:

-Tiên nữ, năng không hài lòng? – Ánh mắt thâm sâu khó lường chiếu thẳng vào nó.

Nó bất giác ho khan một tiếng, trong thâm tâm cảnh báo: Không tốt! Không tốt!

Nhưng không kịp nữa rồi... Kệ! Đám lao thì phải theo lao vậy, nó hùng hổ bước khỏi đài sen, dậm chân giận dữ:

-Không hài lòng! Tất cả đều không hài lòng! Gia Kỳ kia, tôi còn tưởng anh là bạn tốt cơ đấy, kết quả lời tôi ra đây làm tượng đá. Tôi đây cũng không phải nhỏ nhen gì mà chấp nhất chuyện ăn uống, nhưng anh có nghĩ cho cái tai cái mũi của tôi không? Tự nhiên phải hít khói nhang nồng nặc, lại còn bị màn “chèo cô” này tra tấn, anh ác nó cũng vừa vừa thôi chứ!

Nó xỏ một tràng, muốn nói hết những âm ức từ nãy tới giờ cho hả giận, một chút cũng không để ý rằng lời nó nói ra đang gây dả kích cực kỳ nghiêm trọng tới thính giả bên dưới. Nó chột hoàn hồn, nãy giờ nó vừa nói gì? Trời ơi! Nó vừa mới chỉ thẳng mặt hoàng đế mà chửi bới thậm tệ đó! Oh nooooo...! Cuộc đời tươi đẹp nay còn đâu...

Gia Kỳ âm trầm nhìn nó, mặt không chút cảm xúc, nhưng nó nhìn ra, bầu trời đang càng ngày càng âm u...

-Nàng nghe hát chèo rất chói tai? – Hấn cất tiếng hỏi.

-Ừ! – Ôi nó vừa mới nói cái gì thế này? Có phải lại đổ thêm dầu vào lửa rồi hay không?

Lại một màn trầm ngâm, cả đại điện ồn ào chợt lặng ngắt nhìn biểu hiện của hấn, ai nấy đều nén sợ hãi mà lên nuốt nước bọt một cái, tiêu nó rồi...

...

-Tiên nữ bắt mặn với ca từ dân gian như vậy, có phải do ca vũ nơi thiên đình rất tuyệt mỹ? Liệu có thể cho phàm nhân noi hạ thế chúng ta được mở mang tầm mắt một lần. – Một tiếng nói nơi góc khuất phát ra phá tan sự im lặng.

Nó quay lại nhìn, cũng là để tránh ánh mắt như lang như hổ của tên hoàng đế kia. Ó? Là vương gia “lãng tử” đây mà.

Bá quan văn võ nghe ý kiến của vương gia, cũng bạo gan đồng tình, một phần vì hiếu kỳ thực sự, liệu ca vũ nơi thiên giới sẽ tuyệt mỹ như thế nào? Một phần vì muốn tránh cho hoàng đế nổi trận lôi đình mà giận cá chém thớt:

-Phải, phải, tiên nữ xin cho chúng thần được mở mang tầm mắt.

“What?” Nó thiếu chút nữa ngã ngửa, từ bao giờ chủ đề đột ngột đổi từ “bắt nó nghe” sang “bắt nó hát” thế này?

Sau vài lời “tát nước theo mưa” của quần thần, hấn vẫn không có biểu hiện gì, một mực âm u như muốn nuốt chừng con nhô xác xược là nó.

“Hừ, tức giận cái gì chứ, rõ ràng là hấn ta sai trước!”, nó thấy thái độ của hấn lại càng bức xúc, “Được, để bản cô nương hôm nay cho người mở mang tầm mắt”, nghĩ vậy nó liền bước lên một bước, trừng mắt nhìn hấn:

-Tôi hát!

Bạn đang đọc truyện *Bách Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khúc Ca Tiên Nữ

“Hừ, tức giận cái gì chứ, rõ ràng là hấn ta sai trước!”, nó thấy thái độ của hấn lại càng bức xúc, “Được, để bản cô nương hôm nay cho người mở mang tầm mắt”, nghĩ vậy nó liền bước lên một bước trừng mắt nhìn hấn:

-Tôi hát!

Nói gì thì nói nó đây kinh nghiệm kara (karaoke đó) điệp trùng, lại cũng không phải là chưa từng biểu diễn trước đám đông. Nếu có chút việc còn con ấy mà không làm được thì cái chức Bí thư đoàn trường của nó là hư danh hay sao?

Không chờ cho hấn nói thêm một lời, nó bước thẳng tới chỗ người nhạc công đang cảm sáo, lễ phép:

-Anh cho em mượn chút! – Mỉm cười khuyến mãi.

Người nhạc công ngần ngừ một hồi vì nụ cười của nó, còn chưa kịp phát giác câu nói của nó có muôn phần kì lạ thì tay đã vô thức giao nhạc cụ cho nó từ lúc nào...

Bước trở lại đài sen, nó tinh nghịch nháy mắt cười một cái với khán giả trước khi bắt đầu, dù sao đã biểu diễn cũng phải chọn vị trí nổi bật một chút...

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía nó, Trương Linh nhìn nó thực hứng thú, không biết nó định làm gì? Từ lúc chứng kiến màn “đạm đại chiến” ở Bách

Hoa Cung, Trương Linh đã cảm thấy nó rất thú vị rồi.

Còn hân – đường đường một bậc đế vương lại bị nó cư nhiên chỉ trích giữa đại yến long trọng như vậy, nếu nó không phải là tiên nữ thì đầu đã sớm lia khỏi cổ, để xem bây giờ nó định giờ trò gì nữa đây? Khả năng kiềm chế của hân cũng chỉ có giới hạn, bất quá, đừng nói là tiên nữ, cả Ngọc hoàng đại đế hân cũng chẳng quan tâm.

Đám quần thần đều vừa hồi hộp vừa mong chờ, tập trung ánh mắt ngưỡng mộ về phía nó. Chỉ có một người lạnh nhạt nhàn nhả, chính là nhị vương gia, không ai để ý rằng y đang lạnh lùng nhếch môi cười nhạt một tiếng, xem xem bản lĩnh của tiên nữ đến đâu. . .

Nó đưa sáo lên môi, nhắm mắt nhớ lại giai điệu mà nó thích nhất, rồi chọt nhẹ nhàng truyền hơi vào miệng sáo, đôi tay cũng rất điêu luyện di động giữ thả trên những lỗ sáo. . .

Âm thanh truyền ra. . .

Cả đại điện chột cả kinh, đó là thanh âm gì? Lại có thể vừa ngọt ngào trong trẻo vừa du dương réo rắt đến thế? Một trận hồng phong (“Phong” là gió, còn “hồng” lấy ý tưởng từ câu thơ “Ba tấc ma hoàn lô dĩ hồng” nghĩa là “Xay hết lò than đã rực hồng” trong bài “Chiều tối” của HCM, nói chung ý Shill “hồng phong” là con gió mang hương vị ấm áp đó mà ^^, mặc dù thực sự Shill cũng không biết Hán Việt từ này nghĩa gì) chọt lên lời vào tâm khảm mỗi người, khiến ai nấy đều cảm thấy ấm áp như mùa xuân đang về, dù giờ đã là cuối thu sang đông.

Tiếng sáo tươi vui như đàn chim én gọi xuân, như sắc nắng tràn ngập làm người ta bất giác muốn tung tăng nhảy múa.

Khúc sáo dạo đầu dừng lại, giờ mới tới màn biểu diễn thực sự. . .

Nó cất tiếng hát rộn ràng:

Ngày gọi tia nắng lóng lánh qua hàng mi. . .

Chợt nụ cười em tươi lung linh trên phố, uh uh hu. . .

Ngại ngần như thế đôi môi em khẽ cười,

Đôi chân em cất lời tình yêu – ngày xanh – là em – hồn nhiên. . .

Vui là con gái ha, vui là con gái ha, í yeah, uh uh uh. . .

I’m girl. . .

Dịu dàng đôi mắt biết hát thay lời ca

Để mùa thu qua buông hương lên mái tóc, uh u. . .

Nhẹ nhàng em nhé trên cao khi nắng về,

Xua tan đi chút buồn là em – hồn ghen – chờ mong – tình yêu. . .

Vui là con gái ha, vui là con gái ha, í yeah. . .

Nắng cho em ngày yêu. . .

Vui là con gái ha, vui là con gái ha, ha. . .

Nắng cho em mùa yêu. . .

Nà ná na, nà ná ná na. . . I’m a girl. . .

Nó bước khỏi đài sen, chân tay nhí nhảnh theo từng giai điệu tươi vui của bài hát. Gương mặt biểu lộ muôn vàn trạng thái đáng yêu khác nhau, môi chúm chím đóng mở, mắt lấp lánh ánh cười, má đỏ hây hây cùng cả người không ngừng thay đổi động tác rất sống động, lan tỏa sinh khí khắp nơi làm cả đại điện như bừng sáng, mọi người mắt không rời nhìn nó đến sững sờ. . .

Chỉ biết trầm trồ một câu duy nhất:

-Khúc ca tiên nữ thật thần kì!

...

Trương Linh ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên tột độ, không nghĩ ra nó lại có thể liên tiếp khiến người ta bất ngờ đến vậy. Nhưng chính là như thế, Trương Linh đối với nó càng ngày càng hứng thú, thực muốn khám phá hết con người thật sự của tiên nữ này.

Gia Kỳ không nói một lời, hần vẫn chăm chăm nhìn từng động thái, từng biểu tình trên gương mặt nó. Mặt không chút cảm xúc, chỉ đơn giản là nhìn, và nhìn. Hần đang nghĩ gì cơ hồ chỉ có hần mới biết.

“Tiên nữ này xem chừng chính là một viên ngọc quý” – Nhị vương gia âm thầm đánh giá, “nhất định đối với việc đăng cơ của tiểu tử kia có liên quan, lẽ nào là ban truyền thiên ý?” Vậy chẳng phải chỉ cần nắm được nàng ta trong tay, giang sơn sẽ về tay Dương Gia Cẩn hần hay sao? Tiên nữ kia lại xinh đẹp mỹ miều như vậy, cho dù không có được giang sơn, hần cũng không đến nỗi thiệt thòi. Nhếch môi cười tà mị, hần quyết định: “Dù là giang sơn hay tiên nữ, ta cũng phải có được.”

Kết thúc bài hát bằng một màn độc tấu sáo du dương, nó cười tươi nhìn mọi người:

- Thế nào?

Chỉ thấy ai nấy đều đang đông cứng mơ màng theo đuổi dòng suy nghĩ của mình...

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng vỗ tay từ một góc khuất vang lên... Một lần nữa, chính là từ phía vương gia “lãng tử”.

Bá quan như được đánh thức sau tiếng vỗ tay, luyện tiếu như còn chưa muốn dứt, rồi không ai bảo ai đồng loạt vỗ tay rần rần:

- Thần kì! Quả là thần kì!...

Tiếng vỗ tay ngày càng to, đến cả Trương Linh cũng góp một tay làm cho âm thanh càng vang dội. Nó đặc ý mỉm cười hất mặt nhìn tên hoàng đế đang cao cao tại thượng kia: “Nói cho mà biết, đây chính là tuyệt chiêu của bản cô nương, chế tác từ bài hát của Lý tỷ tỷ (Lê Cát Trọng Lý), thêm phần đệm sáo hết sức độc đáo, ở thế kỷ 21 cũng đã gây được tiếng vang không nhỏ trong cộng đồng mạng, nói chỉ cái thời thập cổ lai hi này”, nó thản tự cao, ánh mắt bắn ra tia kiêu hãnh.

Mặt hần có chút không tự nhiên, nhưng rất nhanh sau đó liền ổn định trở lại, hướng phía triều thần lạnh lùng:

- Được rồi, đại yển đến đây kết thúc!

Sau đó nhìn đám cung nữ:

- Hầu hạ tiên nữ nghỉ ngơi!

Xong, phát áo đi thẳng...

Nó cũng vênh mặt không thèm nhìn, tưởng là vua thì oai lắm chắc? “Ple...”

Vừa định quay lưng, mặt nó chợt biến sắc:

- Ê! Khoan...

Nó quên mất một sự việc vô cùng vô cùng trọng đại: từ lúc tới đây chưa có ăn gì hết, lúc nãy lại chịu một màn tra tấn dã man như vậy, bụng nó giờ đang biểu tình dữ dội. Cả người cũng đói meo không còn chút sức. “Làm sao đây? Đúng là đồ độc ác mà, định bỏ đói mình đến chết hay sao?” – Nó vừa đi vừa cầu nhàu chửi rủa đồ bạn bè cậ sang mà kênh kiệu kia...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiểu Đạo Chích

Một cung nữ đưa nó trở lại Bách Hoa Cung, trên đường đi, nó bậm môi nhàu nhàu vì đói, cuối cùng vẫn là không chịu được. “Đành phải nghĩ kế kiếm cái gì bỏ bụng!”, nó quyết định. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hoàng cung bao la rộng lớn này, chỉ có một nơi duy nhất có thức ăn cho nó: Ngự thiện phòng!

Nhưng biết cái “bếp khổng lồ” đó ở đâu bây giờ? Đang ai oán khổ sở, cung nữ bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Tiên nữ, trời tối, người đi đường cẩn thận!

Ting! Nó chợt nảy ra một ý tưởng, tất nhiên phải có sự giúp đỡ không nhỏ của cung nữ này rồi...

Kế hoạch ba bước làm thân một bước hành động của nó bắt đầu...

...

Bước 1: Gây thiện cảm!

Mắt lóe lên một tia gian xảo, nó bước đến bên cạnh khoác tay cung nữ nọ, cười nũng nịu:

-Vậy chị em mình đi chung!

Cung nữ có phần hơi bối rối trước sự thân thiết quá mức của nó, vội vàng né người hành lễ:

-Tiên nữ, nô tì không dám!

Mắt nó liền long lanh đáng thương như cún con bị tạt nước:

-Chị ghét em lắm hả?

-Nô... nô... tì không dám! – Cung nữ càng sợ hãi quỳ xuống run rẩy, nhìn nó lại có chút áy náy không đành lòng.

Nó ngược lại thấy vậy thái độ liền thay đổi hẳn, vui vẻ kéo cung nữ dậy, ôm chặt cánh tay nàng:

-Vậy đi!

Cung nữ định rút tay ra nhưng thấy nó nhiệt tình quá lại thôi, trên đường đi không ngừng chú ý hai bên lo lắng bị người khác bắt gặp...

Bước 1 thành công!

Bước 2: Làm quen!

Đang đi, chợt nó thả tay, bước đến trước mặt cung nữ:

-Em tên Mai Châu! Còn chị? – Mím cười giờ tay ra phía trước.

-Tiên nữ, nô tì không dám, xin người đừng xưng hô như thế, nô tì tên gọi Vương An Lệ.

Cung nữ cúi đầu trả lời, mắt vẫn đảo dáo xung quanh, sợ có người nghe thấy nàng trò chuyện ngang hàng với tiên nữ, vi phạm phép tắc trong cung, tội quả thật không nhẹ...

-Ế! – Nó như vừa nhớ ra điều gì – Chị chính là người lúc nãy bị em... đá... ơ... em xin lỗi... chị còn đau không?

-Cảm tạ tiên nữ, nô tì không sao! – Cung nữ vẫn nhất mực giữ lễ.

-Tiên nữ tiên nữ, chán chị ghê, cứ gọi em là Châu được rồi, cần gì rắc rối thế. – Nó ngúng nguẩy.

-Ừm... – Cung nữ không biết phải làm sao – Vậy được, Châu tiểu thư, chúng ta mau trở về Bách Hoa Cung. – Cuối cùng nàng đành chịu thua nó.

-Yeah! Let's go! – Nó nắm tay cung nữ lôi đi.

Cung nữ tuy không hiểu nó nói gì, nhưng tay bị nó kéo đi chân đành bước theo không dám thắc mắc nhiều.

Bước 2 thuận lợi!

Bước 3: Thăm dò tin tức!

-Chị ơi, kia là chỗ nào? – Vừa đi nó vừa chỉ về phía mái nhà lấp ló trên cao.

-Châu tiểu thư, đó là Linh Nhân điện.

-Còn chỗ kia?

-Đó là Tường Vi cung.

-Còn cái này?

-Tuyệt Như cung.

-Chỗ kia?

-...

-Kia?

-...

Nó không ngừng chỉ trỏ hết chỗ này đến chỗ nọ, cung nữ vì trả lời cho nó mà khô cả cổ họng. Cuối cùng, nó ra vẻ tò mò hỏi điều-thực-sự-muốn-biết:

-Thế Ngự thiện phòng nằm ở đâu hả chị?

Quá quen với những câu hỏi của nó, cung nữ chẳng chút ngờ vực, liền chỉ hướng một mái ngói có đỉnh nhô lên cao nói:

-Chính là chỗ đó, từ đây đi thẳng, quẹo phải, đi một đoạn, tới khúc quanh thứ 3 thì quẹo trái, sau đó lại quẹo phải rồi đi thẳng là tới.

Ôi trời! Lòng vòng như vậy, nó phải căng tai cố gắng nuốt từng chữ của cung nữ này mới ghi nhớ hết trong đầu.

Bước ba hoàn thành!

Bước cuối cùng: Hành động.

-Châu tiểu thư, nô tì không phiền người nghỉ ngơi nữa, nô tì cáo lui! – Cung nữ hành lễ với nó rồi nhanh chóng quay người rời đi.

-A...

Không đợi cung nữ ra đến cửa, nó học theo phim liền dùng tay đánh mạnh vào gáy cung nữ, cung nữ chỉ kịp “A” một tiếng rồi ngất đi.

Quá đỉnh! Không ngờ nó cũng có tướng hành hung người ghê chứ, một chưởng liền đánh ngất con nhà người ta. Nó đắc ý tự sướng một lúc rồi nhanh chóng tráo đổi y phục, để người cung nữ giả làm nó nằm trên giường, lưng xoay ra ngoài như đang ngủ say, còn nó mặc đồ cung nữ xong liền hướng Ngự thiện phòng đi tới, thử một lần làm tiểu đạo chích trộm thức ăn...

-Xin lỗi chị nha, bản cùng sinh đạo tặc...- Nó hơi áy náy thì thầm bên tai người cung nữ rồi bước nhanh ra ngoài...

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ hơn nó tưởng, trên đường cũng có gặp vài cung nữ, vài toán lính gác nhưng ai nấy đều lo việc của mình, nhìn cũng không thèm nhìn đến nó chứ đừng nói là nghi ngờ tra hỏi.

“Phù!” – Nó thở phào khi đứng trước cửa một gian phòng lớn, mấy chữ cổ trên kia tuy nó đọc không được nhưng mùi đặc trưng ở đây cho nó biết, nơi này đích thị là Ngự thiện phòng.

Nhẹ nhàng mở cửa bước vào, tin chắc giờ này trong đây không còn ai, nó rón rén đi theo tiếng gọi của... dạ dày...

Đột nhiên...

-Tiểu nha đầu, sao giờ này mới tới hả?

Một giọng nói hào sảng cất lên làm nó giật nảy mình. Lén lút nhìn về hướng phát ra tiếng nói, là một người đàn ông lớn tuổi đang đứng nấu gì đó trên bếp...

-Còn không mau qua đây mang đi, trễ giờ ăn khuya của hoàng thượng rồi có biết không? – Người “đầu bếp” (Cách dùng từ của Mai Châu) vẫn không thèm nhìn nó, tiếp tục chăm chú cho chén canh trước mặt mình.

Ừc... ừc...

Nó đói...

Đằng nào cũng lộ rồi, nó đánh bạo tiến lại gần vị đầu bếp nọ.

-Mang đi đi! – Người đầu bếp ra lệnh.

-Dạ? – Nó tròn mắt – Mang đi đâu ạ?

-Còn đi đâu nữa? Người ở đâu chui ra mà cái gì cũng không biết thế hả?

-Dạ... dạ... con là cung nữ mới – Nó chột dạ ấp úng, không để ý lại giấu đầu lòi đuôi, câu nói của nó đã tố cáo nó mất rồi.

-Con? – Người đầu bếp nhìn nó nghi ngờ.

-Dạ... dạ... ơ... rốt cục cái này mang đi đâu ạ? – Nó vội đánh trống lảng, mắt chăm chú nhìn chén canh sâm nghi ngút thơm lừng đầy “yêu thương”.

-Mang vào thư phòng cho hoàng thượng. – Người đầu bếp cũng không thèm tra khảo thêm

-Vâng!

Nó hô một tiếng xong tay liền cầm chén canh sâm đi thẳng...

-Khoan đã!

“Oái! Đừng nói là bị phát hiện rồi chứ?”, nó khô sợ nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể rồi quay lại nhìn người đầu bếp:

-Gi... gì ạ?

Người đầu bếp không nói gì, chỉ đến gần rắc một nắm gì đó xanh xanh giống như rau thơm lên chén canh rồi hài lòng phân phó:

-Được rồi! Đi đi!

“Phù!”, cuối cùng nó cũng thoát nạn trong gang tấc, chân nhanh chóng rời xa khỏi vùng nguy hiểm. Nhưng mà ai biết thư phòng chỗ nào chứ, mà khoan... Mắc gì phải mang cho tên hoàng đế -bánh bao hách dịch đó, khi này hắn ăn uống no say chán chê rồi còn gì, nó mới là người cần ăn khuya bổ sung năng lượng. Đúng vậy, chén canh này nó sẽ thay hắn thưởng thức, nếu có trách, phải trách hắn bỏ đói nó trước.

Nhưng mà...

Ai làm ơn nói cho nó biết chỗ này là chỗ nào được không? Mãi lo chạy khỏi Ngự thiện phòng, lại suy nghĩ lung tung, nó đi lạc lúc nào không biết.

-Ai? – Tiếng binh lính.

Nó hốt hoảng cười giả là:

-Tôi... tôi mang canh cho hoàng thượng.

Ấy thế mà nó không ngờ nụ cười giả vờ thấy rõ của nó lại có tác dụng, đám binh lính đó không hỏi thêm gì nữa mà tự động nhường đường cho nó đi. “Yeah! Mỹ nhân kế có khác!”, nó thầm tự mãn...

Cuộc đời nó, lần đầu tiên làm đạo chích, không ngờ lại may mắn đến thế.

Đi được vài bước, chân bắt đầu mỏi, bụng càng lúc càng biểu tình dữ dội, nó không đành lòng nhìn bản thân khổ sở liền quyết định: “Kệ! Kiểm chỗ nào giải quyết chén canh này đã rồi tính”. Nghĩ vậy nó mở đại một căn phòng bước vô, bên trong ánh nến lập lòe như sáng như tối, nó chỉ nhìn thấy tủ kệ điệp trùng, bên trên toàn là mấy quyển sách làm bằng cái gì không biết mà đen thui thui lù, chữ loằng ngoằng chả biết là viết những gì.

-Ai da, kệ đi, ăn đã!

Ngồi bệt xuống đất, lưng dựa vào một cái kệ sách, nó múc canh ăn ngon lành. Trong đêm tối vắng lặng tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng nó húp canh soàn soạt...

Chợt...

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hưởng Hương Ngọt

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Một bóng dáng to lớn đứng sừng sững trước mặt nó, mặt vì bị khuất sáng nên không biết trông như thế nào...

Ma?

Nó càng sợ hãi hết to hơn...

Bên ngoài tiếng binh lính lao xao vọng vào.

Nó vì hét quá to nên không nghe thấy gì...

Chợt nó im bất khi cảm nhận được một luồng khí lạnh toát ở cổ...

-Người là ai? – Bóng đen phát ra tiếng nói lớn, giọng đầy quyền lực mang một khí thế áp chế đáng sợ...

Thanh kiếm đang kề trên cổ nó lập tức dí sát hơn, nó cảm nhận được chỉ cần hấn dùng thêm chút lực chắc chắn nó – đầu một nơi, thân một nẻo...

-Tôi... tôi... - Nó run rẩy lắp bắp không biết trả lời thế nào, toàn thân sợ hãi đến vô lực, chén canh đang ăn dở vì thế cũng bị tuột khỏi tay:

Choang!

Âm thanh lạ lập tức thu hút sự chú ý của binh lính bên ngoài, tiếng vọng vào càng sốt sắng:

-Hoàng thượng, người không sao chứ?

“Hoàng thượng?”, nó nhú mày một cái, mắt rướn lên nhìn chăm chăm tìm điểm quen thuộc trên gương mặt bóng đen kia...

-Gia... Kỳ? – Ngờ vực cất tiếng hỏi, tự nhiên cả người nó giãn ra, không còn sợ hãi như lúc này...

Bóng đen đang sát khí đằng đằng nghe nó nói chợt khựng lại, thanh kiếm ở trên cổ nó cũng vì thế mà nói lỏng...

Chính là Gia Kỳ rồi!

Nó thở phò một cái rồi rất tự nhiên đẩy tay cầm kiếm của hấn rời xa cổ mình, xong xoa xoa cổ bước đến chỗ có ánh nền trước sự choáng váng kinh ngạc của hấn...

Lại có kẻ dám không coi sự uy hiếp của hấn ra gì?

Thanh kiếm lần thứ 2 giờ lên định kề vào cổ nó...

Nó đã nhanh hơn một bước giờ tay ra hiệu ngừng lại...

-Tôi đây! Mai Châu đây!

-Mai Châu? – Hấn nhìn nó chăm chăm dò xét.

-Hoàng thượng, người không sao chứ? – Bên ngoài binh lính vẫn tiếp tục lo lắng, e là hoàng thượng đã thực sự xảy ra chuyện...

-Không! – Gia Kỳ lạnh lùng một chữ, mắt vẫn dán chặt vào bóng dáng nhỏ nhắn lơ mờ dưới ánh nến.

Gia Kỳ lớn bước đến bên cạnh nó, muốn xác định nữ nhân đang vận y phục cung nữ này rốt cục là ai mà lại dám to gan lớn mật mạo danh tiên nữ.

Tuy lúc đầu bị dọa rớt tim, nhưng biết là Gia Kỳ nó lại thấy nhẹ nhõm hấn, “Phù! Không phải ma”. Ngẩng đầu lên, cười tươi nhìn Gia Kỳ một cái:

-Hi! Chưa ngủ hả?

Giọng điệu vui vẻ nhí nhảnh lại không chút e dè lễ giáo, chỉ có thể là tiên nữ! Hấn bàng hoàng với phát hiện của mình:

-Mai Châu tiểu thư? Nàng tại sao lại ở đây? Còn vận y phục cung nữ? – Giọng hấn tỏ ra khó hiểu nhưng lạnh lùng uy nghi như thể vừa bắt được quả tang kẻ dưới làm chuyện xấu.

-À... - Ký ức dần trở về, là nó vừa lén lút ăn vụng canh sâm của hấn... “Chết rồi”... nó đằng hắng một tiếng, kéo dài thời gian suy nghĩ tìm cách ứng phó...

-... - Ánh mắt hấn âm trầm nhìn nó, tiện thể cũng nhìn hiện trường nơi chén canh rơi vỡ vung vãi trên sàn nhà... Một tia sáng ánh lên trong mắt hấn, vừa như hiểu vừa như không...

-Thì là... - Nó vẫn chưa biết phải nói gì, mặt đỏ lên run run khó xử vì bị bắt tại trận...

-... - Hấn vẫn nhìn nó đăm đăm, mặt lại bình thản không chút biểu cảm, nhàn nhã bẻ trên như đang xem kịch...

-... - Không biết phải nói gì, nó vốn lúng ta lúng túng lại thấy hấn ra vẻ kẻ cả như vậy, cảm giác bức xúc sôi trào. Tính ra nó cũng không có làm gì ghê gớm lắm, hấn lại bày ra cái mặt “phụ huynh học sinh” với nó như thế, quá đáng quá mà!

-... - Hần vẫn im lặng, lúc này đã ung dung ngồi trên ghế rồng, nhướn mày nhìn nó như hồi thúc nó mở miệng.

...

...

...

-ĐƯỢC RỒI! – Bị không khí ngột ngạt căng thẳng xung quanh bức, nó cuối cùng đành phải lên tiếng, thực chất nghe giống như đang hét hơn. – Là tôi vừa ăn canh sâm của anh đó được chưa? Một chén canh thôi làm gì dữ vậy? Cũng tại cái kẻ chủ nhà hách dịch anh bỏ đối khách, nếu không việc gì tôi phải thậm thà thậm thụt lên lên lút lút ăn vụng khổ sở như thế? Còn bị anh dọa cho suýt chết, đồ luôn canh rồi đó. Này, tôi có thù oán gì với anh không mà chơi khăm nhau như thế HAAAAAAAAAAAAA?

Nó hét lên bức xúc, tình hình lúc này chính là minh chứng cho câu nói: Thẹn quá hóa giận. Chính nó cũng không nghĩ ra là mình đang ở thế hạ phong bị người ta tra hỏi này nọ, thoát một cái đã bay lên thượng phong trở thành người to tiếng với kẻ khác. Cũng là do bị bắt quả tang ăn vụng xấu hổ như thế, nó cái gì cũng không dám nói, đành nhắm mắt la hét loạn xạ lên cho đỡ ngại, ai ngờ thành ra chỉ trích người khác với “lập luận chặt chẽ, lý lẽ sắc bén, bằng chứng thuyết phục” như vậy. Woa! phải công nhận trình văn của nó ngày một tăng, tùy tiện la hét cũng hay ho hợp lý logic như vậy, haha!, nó thậm cười tự mãn, rất rất khâm phục chính mình.

Chỉ là, mắng đúng việc đúng người không đúng chỗ, đây là nơi cho một đứa con gái nhỏ bé như nó to tiếng với hoàng đế người ta quyền lực uy nghi hay sao? “Chết rồi...”, ho khan một tiếng, nó lén lút liếc mắt nhìn xem biểu hiện của hắn, nó thật quá to gan mà, đã sai còn cãi càn cãi cổ, chuyện này không phải sẽ “đi” luôn chứ?

Thật lạ, hắn không những không nổi trận lôi đình, ngược lại còn tỏ vẻ ngạc nhiên tốt độ, nhìn nó vừa ngơ ngác vừa thú vị:

-Đói? Mai Châu tiểu thư, nàng không phải đã “hương hương ngọt” tại đại yến hay sao? Tại sao vẫn còn đói?

-What? “Hương hương ngọt” là cái gì? Có đầy bụng được đâu mà không đói? – “Lại ỉm miệng nữa rồi, hix”, nó vừa nói xong lại cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng mà những lời hắn nói nó chẳng hiểu gì cả, rốt cục là có ý gì?

Hắn ngược lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc, thậm chí ngây ngốc như một tên ngố, vừa nhìn nó thăm dò vừa khó hiểu:

-Châu tiểu thư, nàng là tiên nữ, không phải từ trước đến nay tiên nhân vốn dĩ chỉ thưởng thức tinh hoa của đất trời hay sao?

-Ừ, nghe cũng đúng! – Nó gãi gãi đầu trầm ngâm suy ngẫm lời hắn nói, thần tiên chắc là chỉ thưởng thức tinh hoa của đất trời thật, nhưng có liên quan gì tới nó?

-Vậy tại sao khi này chúng ta đã dâng hương cho nàng, giờ nàng còn thấy đói? – Gia Kỳ tiếp tục nói, rất thắc mắc nhìn nó.

-What? – Nó như hiểu ra điều gì, há hốc mồm...

-Nàng chẳng phải đã “hương hương ngọt” từ số nhang khói ban này chúng ta dâng trước đài sen trong đại yến hay sao?

-Hả? – Nó té ngựa nhìn hắn. Gì chứ? Hóa ra cái bát nhang hành hạ khứu giác của nó lúc này chính là cái gì mà “hương hương ngọt” hắn đang nói. Ý hắn là nó sẽ nhờ hít cái thứ khói độc hại đó mà đầy bụng sống qua ngày? Trời ơi...

-Không phải đó chính là tinh hoa đất trời hay sao? – Hắn tiếp tục diễn giải...

Nó chỉ biết khóc ròng, sao lại có thể lạc hậu đến mức này chứ? Nó còn đang sống sờ sờ ra đây mà bọn họ cho nó... “ăn” nhang như người chết là sao? Còn nói cái gì “hương hương ngọt”? Cũng biết chơi chữ quá chứ! Đừng nói nó không phải tiên nữ, cho dù có là thần tiên thật mà bị bát nhang đó hành hạ chắc cũng chạy làng từ sớm, dọn nhà sang nước khác sống cho yên bình...

Ế!

Nhưng nếu là thế thì tính ra hắn cũng không có ngược đãi nó, chỉ là đầu óc hạn chế nên mới dùng cách tiếp đãi không khoa học này. Xem nào, hắn không phải không cho nó ngồi mà chỉ là chuẩn bị cho nó một chỗ ngồi quá đặc biệt – đài sen, xem như cũng có ý tốt! Hắn không phải muốn tra tấn lỗ tai nó mà chỉ muốn nó thưởng thức ca vũ dân gian để giải trí, cũng là có lòng! Còn chuyện ăn uống, hắn không phải cố ý bỏ đói nó mà chỉ là đãi nó những thức ăn không thích hợp... Á há! Nó quả nhiên không nhìn lầm người, hoàng đế- bánh bao đích thị là bạn tốt! Nhưng mà, có lẽ phải dạy lại cho hắn cách chiêu đãi bạn bè thôi....

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bạn Tốt

Nó lắc lắc đầu, tặc lưỡi như vô cùng đau khổ:

-Chắc, khó trách nước mình sau này không tân tiến được bằng phương Tây, thì ra là từ thời phong kiến đã lạc hậu như thế...

Bước lại gần Gia Kỳ, nó biểu hiện như cực kỳ thông cảm vỗ nhẹ vai hắn:

-Thôi đừng bi quan, từ từ tôi dạy cho!

Nghe thấy nó từ nãy tới giờ toàn độc thoại những lời kì lạ, Gia Kỳ nhìn nó khó hiểu. Có phải tiên nữ ăn trứng độc được rồi hay không? Nghĩ thế hắn liền nhủ mày:

-Tiên nữ, nàng vẫn ổn?

-Ồn, tất nhiên tôi ổn! – Nó cười toe toét – Nhưng là... – Sau đó ngập ngừng nhìn biểu hiện của hắn, khi thấy hắn vẫn nhìn nó chăm chú liền bạo gan đề nghị:

-Tôi đói rồi, anh cho tôi ăn cái gì đó đi đã rồi nói!

-Nàng muốn ăn gì? – Gia Kỳ vẫn như cũ thắc mắc nhìn nó.

Ôi trời! Giải thích với người tôi cổ lạc hậu như hắn phải rất dài dòng khổ sở đây. Thôi kệ! Nạp năng lượng quan trọng hơn. Nó trả lời ngắn gọn:

-Anh ăn gì tôi ăn đó! – Cười tươi.

-... – Bị khối thắc mắc to đùng đè nặng, Gia Kỳ chết trân nhìn nó đến ngây ngốc...

Không đợi hắn tỉnh lại, nó nói tiếp:

-Được rồi, được rồi, cho tôi ăn đi rồi tôi giải thích cho! – Nó phát phát tay biểu hiện rất không kiên nhẫn...

-Được! – Mặc dù không hiểu rốt cục tiên nữ này tại sao không “hương hương ngọt” mà lại đòi dùng thiện của nhân gian, nhưng với khí chất đế vương lãnh khốc, hắn không vì chút tò mò đó mà mất đi lý trí. Tiên nữ muốn ăn? Được! Cứ cho nàng ta ăn! Chuyện giải thích, trước sau gì nàng ta cũng phải nói cho rõ ràng...

=====

-Ngươi nói sao? Hoàng thượng muốn dùng thiện giờ này?

-Vâng, Lục lão đầu, phiền ngài chuẩn bị nhanh một chút!

Hà công công đứng trước vị ngự trù lớn tuổi hết sức cung kính giữ lễ. Tuy nói đại tổng quản nội cung như hắn suy về chức vụ có thể nói đối với gia nhân trong cung thì chính là cao nhất ở toàn bộ Lạc Dương thành này, nhưng đối với vị ngự trù có thâm niên gần đến 50 năm trước mặt, hắn tuyệt nhiên không dám khinh suất khi dễ. Phải nói đối với lão nhân gia này, hắn xu nịnh còn không kịp. Đây chính là đại ngự trù ba đời phục vụ hoàng gia trong truyền thuyết, nghe nói chỉ riêng bản thân ông đã hầu hạ từ thời tiền đế, cũng chính một tay ông ta chăm lo dinh dưỡng cho đương kim hoàng thượng từ ngày người vẫn còn là long thai. Đối với hoàng thượng, ông ta cũng có một vị trí không nhỏ, là người hoàng thượng đặc biệt coi trọng trong toàn bộ nội cung này. Xét về mặt chức vụ, ông ta vẫn nằm trong sự quản lý của đại tổng quản, nhưng nếu về thâm tình cố sử, ông ta chính là người được hoàng thượng sủng ái nhất.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, hoàng thượng với ông ta sủng ái tin tưởng, ông ta đối với hoàng thượng cũng là một lòng tận trung. Thậm chí hơn cả nghĩa vụ, Lục lão đầu còn dành một tình cảm đặc biệt yêu quý đối với hoàng thượng. Mỗi món ăn ông dâng lên đều là làm bằng cả tấm lòng yêu thương chân thành như dành cho thân quyến ruột thịt.

Kỳ thực đối với Lục lão đầu, ông không chỉ xem Gia Kỳ là một quân vương cao quý, với ông, Gia Kỳ vẫn còn là cậu nhóc đáng yêu nghịch ngợm thường đến Ngự thiện phòng lên trộm thức ăn. Mà hình như thức ăn trộm về còn ngon miệng hơn cả bữa chính. Lại nói, đường đường một đại ngự trù ông không thể không phát giác có người thường lên lút trộm bớt thức ăn. Nhưng thấy thái tử ăn ngon miệng như vậy, ông thậm chí còn cố ý chế biến những món thật độc đáo thật đặc sắc để cho thái tử trộm đi. Về sau, Gia Kỳ cũng biết mình yên ổn làm đạo chích không bị ai sờ gáy lâu như vậy là vì đã có tay trong bảo kê, hắn lại cũng rất thích những món ăn do Lục lão đầu làm, từ đó tình cảm giữa hai người càng ngày càng tốt, dần dà thỉnh thoảng có chuyện gì buồn hắn lại tìm đến Ngự thiện phòng để nhận được sự yêu thương, an ủi của tiên bối. Và dĩ nhiên, Lục lão đầu vẫn luôn yêu thương bao dung hắn. Tình cảm giữa hai người giờ đây thật chẳng khác với thân quyến ruột rà là mấy, thậm chí có phần còn sâu sắc hơn. Bởi trong hoàng tộc, có mấy ai đối xử thật lòng với hắn? Bất quá, hoàng tộc cũng chẳng có mấy người để hắn phải lưu tâm...

-Được! Ta làm ngay! – Lục lão đầu hào hứng đáp. Hoàng thượng lại có tâm tình dùng thiện bữa đêm, lão vui quá đi chứ!

=====

-Woaaaaaaa...

Nhìn một bàn toàn cao lương mỹ vị trước mặt, nó không khỏi tròn mắt. Chỉ khoảng chưa đến 30 phút từ khi Hà công công rời đi mà giờ đã trở lại với một bàn ăn thịnh soạn như thế? Ngự thiện phòng ới là Ngự thiện phòng, quả không hổ danh đầu bếp của Hoàng cung, thao tác mau lẹ như thế, nó quá hâm mộ đi mà! Nghĩ đến Ngự thiện phòng, nó vô thức nhớ tới vị đầu bếp già ban nãy, ông ta giờ này vẫn còn đang lúi húi ở đó, khẳng định những thức ăn này là do ông ấy chế biến. “Minh thật hạnh phúc được nếm qua thức ăn của hoàng gia!”, nó trong lúc cảm xúc dâng trào thắm thốt.

Sau đó không đợi Gia Kỳ phải lên tiếng, nó tự nhiên sà vào bàn ăn giải tỏa cơn đói trước cơn mất kinh ngạc của hấn...

Tuy nó không phải yếu điệu thực nữ gì nhưng cũng chẳng phải loại phàm ăn tục uống, món ngon cũng không phải là chưa từng được ăn qua. Nhưng mà... những món này thật sự là quá ngon! Ngon dã man! Ngon kinh khủng! Nó không thể cưỡng lại được sự cám dỗ mời gọi giết người này một giây một phút nào nữa...

Cứ thế nó ăn còn hấn nhìn...

Khi đã căng bụng thỏa mãn, không thể chứa thêm nổi thứ gì nó mới luyến tiếc dừng lại, miệng muốn ăn nữa nhưng bụng thật không còn chỗ chứa. Đành vậy!

Nó xoa xoa bụng, nhìn hấn cười toe:

-Cảm ơn! Anh đúng là bạn tốt! – Nó theo thói quen lại vỗ mạnh vai hấn.

-... - Mặt hấn có chút biến sắc...

-Sao anh không ăn? Ngon vậy mà? – Nó không hề để ý biểu hiện trên mặt nam nhân kia, cứ tò mò gì liền hỏi đó.

-Ta ở đại yến đã dùng đủ! Châu tiểu thư, nàng đã no?

-Ừ! – nó cười tươi.

-Vậy bây giờ giải thích được rồi chứ? – Hấn nhìn nó nghiêm túc.

-Hả? Giải thích gì? – Tròn xoe mắt ngơ ngác.

-Tiên nhân các nàng chẳng phải theo như truyền thuyết thì chỉ “hương hương ngọt” sao? Vậy nàng vì có gì lại có thể dùng thiện của nhân gian?

-À... - nó lúc này mới sực nhớ...

-...

-Thì là thế này... bla...bla...

-...

-Anh nghe đã hiểu hết chưa?

-...

-...

-Vậy là tiên nhân các nàng không thụ hưởng tinh hoa của đất trời thông qua hương khói nhân gian mà cũng dùng thiện như chúng phàm nhân?

-Ừ! Mà tôi đã nói tôi không phải tiên nữ sao anh không chịu nghe nhỉ? – Nó tìm cách giải thích.

-Được, ta nghe đã hiểu, Châu tiểu thư, đêm đã khuya, nàng nên trở lại Bách Hoa Cung nghỉ ngơi...

-Ừ! (Trong bụng nghĩ: Hiểu thật chưa?)... Mà này...

-Châu tiểu thư, còn có chuyện gì?

-Cảm ơn anh, bạn tốt! – Nó nghiêng đầu nhìn hấn, nhẹ mím cười một cái rồi khẽ quay đi, theo hạ nhân trở lại Bách Hoa Cung, bỏ lại đằng sau một kẻ như bị đứng hình bởi cử chỉ đáng yêu ấy...

...

=====

...

-Ááááááááá...

Một tiếng la thất thanh vang lên từ phía Bách Hoa Cung, lại có chuyện gì với nó nữa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Âm Dương Tái Xuất

-Ááááááááá...

Một tiếng la thất thanh vang lên từ phía Bách Hoa Cung, lại có chuyện gì với nó nữa rồi?

Sự thật là nó vẫn còn đang yên vị chần ảm nệm êm trên giường, có lẽ nếu không có tiếng hét kinh hoàng kia thì cũng chẳng bị đánh thức...

-U... Chị hai... Tha cho em đi... - Nó theo thói quen van xin bà chị hai yêu quý rộng lượng ban thêm vài phút...

-Châu tiểu thư, tại... tại sao... tại sao... nô tì lại...

Vương An Lệ hoảng hốt nhảy khỏi giường, lắp bắp sợ hãi lay vai nó.

-Thôi mà... 5 phút nữa thôi... - Nó mắt vẫn nhắm nghiền chồm chím miệng nài nỉ, xong liền quay mặt vào trong tiếp tục hành trình tìm kiếm những giấc mơ...

An Lệ thiếu điều muốn rót nước mắt, sợ đến xanh cả mặt, vì sao nàng lại nằm trên giường cùng với tiên nữ? Tội qua đã xảy ra chuyện gì? Vì sao một chút nàng cũng không nhớ được? Trước giờ trong hoàng cung, vô lễ với chủ nhân tội cực kì nặng, mà đằng này, chủ nhân nàng mạo phạm lại là tiên nữ, ôi số kiếp của nàng tại sao lại khổ như thế?

-Tiểu thư... tiểu thư...

An Lệ vẫn như cũ lay vai nó, vì đã có cơ hội lãnh một cước lần trước nên bây giờ xem như cũng có chút kinh nghiệm. Vừa “tấn công” vừa “phòng thủ”, sau nửa tiếng cuối cùng nàng cũng lay được nó dậy, cũng coi là nàng có tiến bộ...

-Uhm... - Nó dụi dụi mắt, lúc này đã biết người trước mặt không phải là bà chị Hai yêu quý mà chính là cung nữ ở Bách Hoa Cung...

-Chị Lệ, sao chị gọi em dậy sớm chi vậy? – Nó ngáp ngủ nũng nịu.

-Tiểu thư, xin lỗi người, nhưng mặt trời đã gần lên đến đỉnh, cũng không còn sớm nữa...

-Vậy hả? – nó đáp qua loa rồi cứ thế định bước ra ngoài rửa mặt...

-Tiểu thư! Người đi đâu vậy?

-Em đi rửa mặt, sao vậy chị?

-Người cứ ở đây, nô tì hầu hạ người! – An Lệ nói xong nhanh nhẹn ra ngoài mang nước nóng vào cho nó.

...

-Hi... - Nó soi mình trong gương mỉm cười, thích thú với tạo hình cổ trang hiện nay của bản thân vô cùng, nó mặc mấy đồ này hơi bị hợp nha, mai mốt đóng phim chắc cũng không thành vấn đề.

An Lệ nhìn nó một lúc, áp ứng như muốn nói điều gì nhưng lại không dám mở lời...

-Sao vậy chị? – Nó rất tinh ý đã nhận ra được điều đó...

-Tiểu thư... nô tì đáng chết... đã ngủ trên giường của tiểu thư... thỉnh người trách tội... - An Lệ quỳ sụp xuống đất, vừa sợ hãi vừa bối rối không hiểu mình tại sao lại phạm phải tội tày đình này...

-Hả? – Nó tròn mắt...

-Nhưng... nô tì thực sự không hiểu tại sao lại như vậy cả, sáng ra đã thấy bản thân say ngủ bên cạnh tiểu thư... - An Lệ tuy sợ hãi nhưng vì thắc mắc trong lòng nên cũng không ngại nói ra suy nghĩ của mình, sai cũng đã sai rồi, nàng không muốn mình bị phạt mà đến lý do cũng không biết...

-Thì có sao đâu! – Nó thân nhiên...

-Ồ... - Đến lượt An Lệ tròn mắt...

-Em kéo chị lên giường mà... - Nó cười hì hì... - Xin lỗi chị nha, em không cố ý đánh chị bất tỉnh đâu, chỉ là bất đắc dĩ thôi à...

-Sao cơ ạ? – An Lệ một chút cũng không hiểu...

-Thì là vậy... bla... bla... (Shill: giờ em mới biết Châu tỷ tám có đẳng cấp nha... Châu: mún gì? Shill: *Chạy*)

-...

-Lúc em về phòng thấy chị vẫn chưa tỉnh, không lẽ lay chị dậy? Em ghét nhất là đang ngủ bị gọi dậy nên quyết định không phá tan con mộng đẹp của chị, hihi...

-...

-Nhưng mà em cũng không muốn ngủ dưới đất hay trên ghế đâu, vừa lạnh vừa cứng... Cho nên leo lên giường ngủ chung với chị luôn... Hihi – nó vẫn như cũ vừa nói vừa cười tươi...

-Vậy... vậy là...

-Hi, thì là vậy thôi, có gì đâu! – Nó nhún vai.

-Tiểu thư, người sau này không nên như vậy... - An Lệ nhẹ giọng nói. – An Lệ phận nô tì, sao có thể ở cùng một nơi với tiên nữ người mà ngủ? Hơn nữa... xin người đừng xưng hô với nô tì như vậy, nếu ai nghe được nô tì sẽ khó tránh tội...

-Sao thế? – Nó phụng phịu. – Chị lớn hơn em, đương nhiên phải gọi là chị, còn chuyện hôm qua, Gia Kỳ đã đãi em ăn uống đàng hoàng rồi, sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu, chị đừng lo...

-Nhưng tiểu thư...

-Thôi chị ơi, em đói rồi, chị em mình đi kiếm cái gì ăn đi! – Chưa để An Lệ nói hết câu, nó liền ngắt lời, việc chính bây giờ là phải lấp đầy bụng cái đã...

An Lệ đành bó tay với nó, tiên nữ thật là khó hiểu...

-Vậy tiểu thư, người ở đây, nô tì đi chuẩn bị điểm tâm cho người...

An Lệ nói xong liền xoay người rời đi. Nó đành ngồi chờ vậy. Lát nữa ăn xong phải đi dạo khắp hoàng cung này mới được, hoành tráng thế cơ mà! Lớn như vậy, mất bao lâu mới tham quan được hết Lạc Dương thành này nhỉ? Không hiểu là ai đã thiết kế xây dựng nên hoàng cung rộng lớn như vậy? Khẳng định là một vĩ nhân trong lịch sử. Mai một trở về, phải khoe với anh ba chị hai mới được... Nó ngồi mơ màng suy nghĩ...

=====

Ở một nơi khác...

-Chị, đã gần 2 ngày rồi, tại sao vẫn không tìm ra dấu vết của con bé?

-Ừ, chị lo lắng, nếu bị lạc vào mây ngũ sắc, rất có thể nó đã rơi vào một trường không gian khác, thậm chí ngay cả thời gian cũng bị đảo lộn...

-Vậy là việc tìm kiếm sẽ càng khó khăn? – Lạc Dương lo lắng hỏi.

-Em cũng biết mà, chúng ta chỉ mới làm quen với năng lực này, việc tìm kiếm lại không hề dễ, phải cố gắng thôi... - Nhã Âu thở dài, có phần bất lực, đáng ra việc tìm kiếm Châu sẽ đơn giản hơn nếu hai người chịu siêng năng luyện tập năng lực của mình từ nhỏ. Đáng này, vì quá vô tư vui chơi, hòa nhập vào nhân gian nên bây giờ mới gặp phải nhiều khó khăn đến vậy.

-Chị, vậy mình cùng cố gắng! Nhất định phải tìm được con bé rồi đưa nó trở về! – Lạc Dương nói vững vàng.

-Chắc chắn vậy! – Nhã Âu như cũng bị hòa vào khí thế của em trai.

-Vậy rà soát khắp các niên đại quanh thời Nam Tống trước... - Lạc Dương nhìn đứa em bé bỏng đang say ngủ đầy yêu thương rồi mạnh mẽ đưa ra kế hoạch.

-Ừ! – Nhã Âu chỉ đáp một tiếng ngắn gọn liền quay lại cùng Lạc Dương tiếp tục công việc...

Chương 15: Hòa Nhập

Nó đã ở hoàng cung Nam triều này được gần 1 tuần... Hằng ngày đều được ăn bao nhiêu là của ngon vật lạ do Gia Kỳ đặc biệt sắp xếp Ngự thiện phòng chế biến cho nó. Từ lúc biết nó có thể ăn uống bình thường như con người ở nhân gian, hần rất biết cách dùng thức ăn để dụ dỗ nó, hồng nữu chân lưu nó lại hoàng cung càng lâu càng tốt.

Nó chỉ biết lắc đầu thờ dài. Hần tưởng nó là tiên nữ nên mới đối đãi tử tế như thế, nếu lỡ hần mà biết nó chỉ là một con người bình thường, có sinh, lão, bệnh, tử như bao nhiêu con người bình thường khác thì liệu hần có còn chu đáo như thế nữa không? Nó lại lắc đầu. Không đâu! Gia Kỳ là bạn tốt của nó, dù thế nào vẫn sẽ đối xử với nó tử tế, nó chắc chắn vậy.

Mỗi ngày hết ăn rồi ngủ, không thì dạo chơi thăm thú quanh Lạc Dương thành, rảnh rồi nó còn kết bạn với những cung nữ, thái giám và binh lính mà nó gặp. Mọi người đối xử với nó lúc đầu còn e dè sợ sệt, nhưng dần dà càng ngày càng thân thiện dễ mến. Nó thấy hoàng cung cũng không đến nỗi tệ. Nhưng nó cũng bắt đầu nhớ nhà rồi, nó nhớ ba mẹ, nhớ anh ba, chị hai... Không biết hai người bao giờ mới đến đón nó đây? Nó biết chắc chắn anh chị nhất định sẽ tìm ra nó. Bởi vì từ ngày đầu tiên gặp hai người ở cánh rừng nguyên sinh trong vườn quốc gia Cát Tiên 14 năm trước, nó đã biết họ không phải là người bình thường như nó. Bởi vì anh ba chị hai của nó là cặp song sinh vô cùng hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến người ta không thể tin đó là do tự nhiên. Từ ngoại hình cho đến học lực, thể thao, âm nhạc,... tất cả mọi thứ đều không phải là vấn đề với Âu Dương. Nó còn biết anh chị nó có một năng lực đặc biệt, năng lực này là gì nó không rõ, có thể là trực giác hay là cái gì đó đại loại thế, nó không biết! Nhưng anh chị nó có thể tìm thấy mọi đồ vật dù cho ở bất cứ đâu. Còn nhớ hồi trước lúc nó qua phụ nhỏ Lan xếp đồ trước khi nhỏ đi du học, vô tình để quên điện thoại của mình trong va li nhỏ Lan... Về nhà tìm mãi không thấy, nó khóc lủi lo với anh chị thì hai người chỉ cười rồi bảo nó hậu đậu. Nó không hiểu càng khóc to hơn, nó còn nhớ rất rõ lúc đó Lạc Dương xoa đầu nó rồi cười khúc khích:

-Anh thấy điện thoại em trong vali nhỏ Lan á!

Nó còn chưa hiểu gì thì đã nhận được mail của nhỏ Lan. Đúng như lời anh nó nói! Nó tròn mắt vừa kinh ngạc vừa khâm phục nhìn anh trai. Đồ hỏi mãi nhưng cả Nhã Âu lẫn Lạc Dương lúc đó chỉ cười. Về sau còn rất rất nhiều việc khác nữa khiến nó càng khẳng định khả năng tìm kiếm xác định vị trí mọi vật của Âu Dương, giống như có vệ tinh định vị toàn cầu vậy. Mặc dù thực sự không hiểu vì sao hai người lại có khả năng đó nhưng nó hoàn toàn tin tưởng, chắc chắn họ sẽ tìm ra nó vào một ngày không xa và đưa nó trở về. Hi hi, nếu chẳng nào cũng về thì việc gì phải ủ rũ u sầu, đầu để gì có dịp xuyên không đến thời cổ đại, gặp bao nhiêu là cổ nhân, còn có cả “thiên tử” trong truyền thuyết nữa, cứ coi như là một chuyến du lịch đi, nó phải tận hưởng cho đã trước khi về mới được...

-Tiểu thư, mời tiểu thư dùng bữa, đây đều là những món do hoàng thượng đặc biệt phân phó Ngự thiện phòng làm cho người. – An Lệ ở bên cạnh nhắc nhở, gọi nó trở về từ dòng suy tư...

-A... chị ngồi xuống ăn luôn đi! – Nó nhìn đông ngó tây rồi chạy ra ngoài đóng cửa - Ở đây không có ai hết, chị em mình cứ tự nhiên, hihi...

An Lệ lắc đầu nhìn nó, cuối cùng cũng lảng lạng ngồi xuống bên cạnh cùng nó dùng bữa...

Suốt một tuần qua hầu hạ tiên nữ, An Lệ cảm thấy mình may mắn vô cùng, không những được hầu hạ thần tiên, lại có thể hầu hạ một thần tiên tốt như nó. Nó như chú chim sẽ suốt ngày lủi lo, tràn đầy sức sống tươi vui như mùa xuân, đừng nói riêng Bách Hoa Cung, khắp Lạc Dương thành này, nơi nào có bước chân nó đặt tới khẳng định chính là nơi vui vẻ nhất. Nó như thổi một sinh khí mới cho chốn hoàng cung quanh năm âm u tịch mịch, không có lấy một tia tươi sáng...

Chẳng những thế, nó đối xử với cung nữ, thái giám, binh lính, tất cả mọi người đều bình đẳng như nhau. Không phân biệt lễ nghi giáo điều, người lớn hơn đều xưng “anh”, gọi “chị”, người nhỏ hơn đều thân mật gọi một tiếng “em”. Chỉ là, cách xưng hô của nó thật sự rất lạ lẫm với nơi này. Nhưng mọi người đều yêu quý nó, tuy thắc mắc nhưng ai cũng cười xòa xem đó như một biệt danh đáng yêu tiên nữ tặng cho mình, ai cũng cảm thấy vui vẻ...

Lại nói, riêng với An Lệ nàng, được hầu hạ thân cận bên cạnh tiên nữ, ngày ngày chăm sóc cho nó, nàng càng được nó coi trọng. Với nàng, nó suốt ngày một tiếng “chị”, hai tiếng “chị”, cũng chẳng bao giờ chịu để nàng hầu hạ, toàn giành việc với nàng, chỉ có những chuyện như chải tóc, trang điểm, nó mới nũng nịu để yên cho nàng làm việc. Nàng đối với nó, thực sự không còn là trung thành hầu hạ chủ nhân nữa, mà như đã phát sinh một tình cảm yêu quý gắn bó. Nó thật đáng yêu! Chẳng khác nào cô em gái nhỏ An Lệ luôn nhõng nhẽo với nàng ngày nàng còn chưa nhập cung...

Cho nên việc ngồi ăn cùng chủ nhân tuy là vô cùng khó tin nhưng với An Lệ và nó thì việc này cũng đã thành thói quen. Tuy nói là quen nhưng An Lệ mỗi lần ngồi xuống ăn với nó đều rất bất đắc dĩ, nếu không phải nó nhiệt tình và đáng yêu như thế nàng đã không có gan động đũa. Mỗi lần đều phải trông chừng kéo người ngoài trông thấy thì không hay chút nào. Nó cũng hiểu điều này nên khi nào ăn cơm cũng đều đóng cửa cẩn thận, xong xuôi mới vui vẻ cùng An Lệ dùng bữa. Biết sao được, nó mà ăn một mình thì không vui chút nào.

Nó và An Lệ đều đã dùng xong bữa sáng, như thường lệ, nó đòi đi dạo quanh hoàng cung. Lạc Dương thành này thật sự rất lớn, một tuần qua tuy đã đi nhiều nơi nhưng vẫn chưa được 1/4 hoàng cung này. Cho nên mỗi ngày tham quan khám phá một địa điểm mới là niềm vui của nó, ở mỗi nơi lại có nhiều người với nhiều tính cách khác nhau, kết bạn với mọi người cũng là một sở thích từ nhỏ của nó, do đó nó rất hứng thú mỗi khi cùng An Lệ thăm thú hoàng cung. Vừa tham quan vừa kết bạn chứ không chỉ là tới Ngự hoa viên thưởng hoa hay uống trà ngâm thơ như thói quen được cho là tao nhã của những người thuộc hoàng gia vương thất cổ đại kia. Nó còn nghĩ giá như có chiếc máy ảnh ở đây để nó được tự sướng thỏa thích thì hay biết mấy, chụp thật nhiều hình mang về khoe với lũ bạn cho tụi nó lác mắt luôn.

Nó cứ vừa đi vừa suy nghĩ cho đến khi hai người dừng chân trước một gian phòng lớn có bốn lính canh ở ngoài cửa, bên trên ghi những chữ gì nó không biết, nhưng nhìn cánh ở đây rất quen... Hình như nó đã từng đến...

-Chị ơi đây là đâu vậy? – Nó quay sang thắc mắc nhìn An Lệ.

An Lệ kéo nó ra xa gian phòng đó một chút rồi mới thì thầm:

-Tiểu thư, đây là Ngự thư phòng, giờ này hoàng thượng đang ở bên trong, người rất ghét bị làm phiền khi đang làm việc, chúng ta nên đi thôi...

-Hả? Ngự thư phòng? – Nó tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngờ Ngợ

Rồi đột nhiên nhớ lại chuyện buổi tối hôm nó học làm đạo chích vô đây ăn vụng bị bắt tại trận, mặt nó chợt đỏ lên xấu hổ: “Mất mặt quá!”. Nhưng mất mặt thì mất mặt, gặp lại “cánh cũ người xưa” nó tự nhiên thấy háo hức vô cùng, muốn vô Ngự thư phòng này một lần nữa. Nghĩ vậy nó liền nói:

-Chị, mình vô đây chơi đi!

-Hả?

An Lệ còn chưa kịp phản ứng đã bị nó kéo thẳng tới trước cửa Ngự thư phòng. Nhìn 4 người lính canh, nó mỉm cười giờ tay làm quen:

-Chào các anh! (Shill: ax, pó chiều nhỏ này...)

Cả năm người, kể cả An Lệ dù đã thấy nó chào hỏi kiểu này rất nhiều lần nhưng cũng không khỏi choáng váng. Đường đường một tiên nữ sao có thể chủ động vồn vã an ủi kẻ tôi đòi?

Bốn người lính gác tuy chưa từng gặp qua nó nhưng danh Bạch y tiên nữ thì cả Nam triều này đều biết chứ nói gì đến những kẻ trong hoàng cung như họ. Người nữ nhân trước mặt, yêu kiều mỹ lệ, tươi sáng tinh khôi, trên người một thân bạch y thanh thoát, khắp Nam triều này còn ai có khí chất tao nhã thoát tục như vậy ngoài tiên nữ trong lời đồn?

Vừa nghĩ tới đây cả bốn lính canh đều vội vàng cúi người hành lễ:

-Bái kiến Bạch y tiên nữ!

Có thể do tiếng hô của họ vừa lớn vừa đồng thanh nên đã kinh động đến đại nhân vật bên trong, nó còn đang loay hoay bối rối không biết giải quyết sao với những cổ nhân đa lễ này thì cửa thư phòng đột nhiên mở ra. Theo sau đó là một thân hoàng bào chói lóa sừng sững trước mặt nó...

“So cute...”

Nó sực chút nữa đã thốt ra như vậy khi nhìn thấy Gia Kỳ rực rỡ uy nghiêm trong bộ trường bào đỏ vàng long lánh của hoàng đế. Hấn đứng đó, phản chiếu dưới ánh nắng ban mai càng trở nên bừng sáng, tất cả mọi vật đều bị lu mờ bởi vẻ chói lóa của hấn...

Nó vẫn đang ngây ngất mơ màng... Chợt tiếng hấn sang sảng cất lên làm nó giật mình kéo hồn trở về:

-Châu tiểu thư, sao nàng lại đến đây?

“Quá đỉnh!”

Bạn nó không những handsome vô đối mà giọng nói cũng giết người như thế, làm nó tự hào quá đi mất!

Cười tươi, nó nhìn hân:

-Hi, tôi đi chơi...

-Gia Kỳ, tôi vô đó chơi được không? – Nó vừa nói vừa chỉ chỉ vào bên trong thư phòng.

Gia Kỳ nhìn nó trân trân, ánh mắt trầm mặc suy tư như muốn xuyên thấu suy nghĩ của tiên nữ này. Nàng ta tại sao lại muốn đến đây? Nơi thư phòng hân làm việc trước nay chưa từng có nữ nhân nào dám bén mảng đến gần... Bởi hân vốn không ưa gì những nữ nhân chỉ có thân thể không có đầu óc, đừng nói đến việc hân vốn ghét nữ nhân, cho dù là hân thích đi nữa cũng không bao giờ cho phép. Hân lại tiếp tục trầm mặc hơn. Bởi người trước mặt hân không phải là một nữ nhân tầm thường. Nàng ta là tiên nữ, là từ thiên giới hạ phàm ban truyền thiên ý. Có thể nào nàng đến thư phòng này là vì nguyên nhân đó? Phải chăng nàng có điều thiên cơ gì muốn truyền đạt cho hân? Hân tuy không coi trọng nữ nhân nhưng với tiên nhân thì lại là chuyện khác. 100 năm trước Dương Gia là nhờ vào một tiên nhân mới xây dựng nên hoàng cung lộng lẫy mang tên Lạc Dương thành này. 100 năm sau tiên nhân lần thứ hai xuất hiện, có phải chính là dấu hiệu cho thấy Nam triều sắp đạt đại đỉnh cực thịnh? (“đại đỉnh cực thịnh” là từ Shill tự bịa ra đấy, hi hi, có gì sơ suất mong các bạn thông cảm ^^...) Nhất định vậy! Khẳng định tiên nữ nàng vì phù trợ Nam triều nên mới đến đây. Hân phải trân trọng! Nhất định phải trân trọng!

-Tiên nữ, mời!

Hân nghiêng người đưa tay hướng vào bên trong thể hiện cử chỉ nhường lối cho nó...

-Hihi... - Nó cười khúc khích vì hành động này của hân, thật giống với anh ba của nó đã từng làm...

...

-Woa...

Nó thốt lên. Lần trước vì trời tối không để ý mấy, giờ mới thấy rõ thế nào là Ngự thư phòng thật sự. Trời ơi! Mấy cái phim cổ trang toàn là xạo xự, thư phòng gì bé tí teo, hồng hết cả hình tượng thư phòng hoành tráng của hoàng thất người ta. Ngự thư phòng mà nó đang đối mặt bây giờ giống hệt một căn biệt thự sách. Đúng, là giống một căn biệt thự. Kiến trúc rất hiện đại, cách sắp xếp sách trên các kệ giá cũng cực kì khoa học và thứ tự, cho nó cảm giác như đang lạc vào một thư viện khổng lồ của thế kỉ 21 chứ chẳng hề có tí chút cổ đại nào cả. Nếu không có lối đi trải thảm đỏ thẳng hướng tới một long kỷ dát vàng lộng lẫy ở chính giữa gian phòng thì chắc nó đã quên mất mình đang ở vào một thời không lịch sử. Lần trước vì chỉ có một ngọn nến leo lét duy nhất trên cái bàn kia nên nó chẳng nhìn được gì cả. Bây giờ thì nó thật sự mở rộng tầm mắt rồi, sắp choáng đến nơi nữa là khác...

-Châu tiểu thư, nàng thấy thư phòng của ta thế nào? – Tiếng Gia Kỳ vang lên khi nó đang lạc vào mê cung thần phục trầm trồ...

-Tuyệt! Quá tuyệt! – Nó chấp hai tay ngược mắt nhìn xung quanh khen nức nở.

Đối diện với lời khen thẳng thắn của nó, Gia Kỳ mỉm cười kiêu hãnh...

-Nhưng tôi rất tò mò, ai đã thiết kế hoàng cung này vậy? Sao tôi cứ có cảm giác như đang ở “nhà” mình á? – Nó thắc mắc, “nhà” mà nó nhắc đến ở đây chính là thế kỷ 21 thân yêu nơi có ba mẹ, chị hai, anh ba của nó. Quả thực, nó cảm thấy rất kì lạ, tại sao một thời đại trong lịch sử lại có kiểu kiến trúc hiện đại thế này? Tuy những hình tượng điêu khắc và các nội thất cung đình vẫn hiện hữu, nhưng nhìn vào tổng thể, lại là một sự kết hợp rất hài hòa của kiến trúc cung đình cổ mà nó thường nhìn thấy trong TV và cách xây dựng khoa học tinh tế rất hiện đại của thế kỉ 21 nó sống...

-Tiểu thư, nàng tất nhiên cảm thấy quen thuộc. Bởi Lạc Dương thành chính là tác phẩm mà Lạc Dương tiên nhân 100 năm trước đã thiết kế cho Nam triều ta. Chính vì vậy, kiến trúc hoàng cung chúng ta có rất nhiều điểm độc đáo khác với phàm trần, ta tin đó là những đặc trưng từ thiên giới mà Lạc Dương tiên nhân đã vô tình lưu dấu. Nàng cũng là một tiên nữ giáng hạ, ắt hẳn sẽ cảm thấy cung điện của ta có nhiều điểm gần gũi thân thuộc... – Gia Kỳ ôn tồn giải thích, vừa nói vừa chỉ vào những kiến trúc đặc biệt khác lạ ở đây nhưng lại vô cùng quen thuộc đối với một công dân thế kỷ 21.

-Lạc Dương tiên nhân? – Nó ngờ ngợ, Lạc Dương cũng là tên của anh ba nó mà. Sao có thể trùng hợp như vậy? Lại còn công trình hiện đại ở đây, anh ba nó học Đại học Kiến trúc, cộng với tài năng thiên bẩm, thiết kế một đại cung điện thế này không phải là khó khăn gì. Lẽ nào...?

-Phải! Tiểu thư, nàng cũng quen biết tiên nhân ấy? – Gia Kỳ sáng rỡ nhìn nó, nàng rõ ràng là cùng một nơi với tiên nhân 100 năm trước đã góp phần xây dựng Nam triều trở nên hưng thịnh như bây giờ.

-Không, chắc chỉ cùng tên thôi! – Nó lắc đầu trả lời Gia Kỳ. Phải, không thể nào là anh ba nó được, anh ba nó đang ở thế kỷ 21 kia mà, làm gì có chuyện hoang đường như nó tưởng tượng được. Chắc nó lại rảnh rồi nhớ anh chị quá mà suy nghĩ lung tung rồi...

-Thôi, tôi về đây! – Nó vừa nghĩ tới anh chị, tâm trạng tự nhiên cũng chùng xuống, chẳng còn hứng thú tham quan ngắm cảnh gì nữa. Giờ nó chỉ muốn ngủ thôi, biết đâu ngủ dậy anh ba chị hai đã có mặt ở đây để đón nó về nhà rồi...

Nó xoay người định đi thì đột nhiên Gia Kỳ cất tiếng:

-Khoan đã! Châu tiểu thư, trước khi nàng về nghỉ ngơi, ta còn có điều muốn thỉnh giáo ý kiến của nàng... – Đúng vậy, hân là vì lý do này nên mới để nàng vào đây. 100 năm tiên nhân mới xuất hiện một lần, hân phải trân trọng cơ hội này...

Chương 17: Lời Tiên Nữ

- Chuyện gì vậy? – Nó quay lại nhìn hần cười nhẹ, dù sao những ngày qua hần cũng đối xử rất tốt với nó. Nếu có thể giúp đỡ được gì, nó rất sẵn lòng.

- Là về chính sách đặc xá khai ân của ta nhân dịp đăng cơ! – Gia Kỳ nói.

- Ủ. Thì sao? – Nó cũng tập trung nghe, không hiểu hần muốn nói với nó về những điều này để làm gì nhỉ?

- Ta có ý miễn thuế ba năm cho muôn dân bá tánh, nàng thấy thế nào? – Hần chậm rãi nói, đây chính là điều mà hần trăn trở lâu nay. Sau khi đăng cơ, hần muốn dành một khai ân đặc biệt với trăm dân. Nhưng rốt cục là khai ân việc gì hần vẫn chưa nghĩ thông. Miễn thuế, theo hần là đơn giản và hiệu quả nhất. Vừa giảm bớt khó khăn cho người dân, giúp họ an tâm tề gia, lại có thể khiến hần nhận được sự sùng kính của trăm họ, việc trị quốc cũng vì thế mà thanh bình suôn sẻ. Nhưng đối với quốc khố, 3 năm chỉ chi không thu là một việc rất không dễ dàng. Cho nên hần mới muốn tham khảo ý kiến tiên nữ nàng, hi vọng sẽ tìm được một phương kế vẹn toàn.

Nó nghe hần nói, cũng nhìn nét trầm ngâm trên mặt hần, rõ ràng đây là một việc quốc gia đại sự, không hề đơn giản tầm thường. Hần lại đi hỏi ý kiến một đứa vừa tốt nghiệp cấp ba như nó, xem trọng nó quá rồi thì phải. Bây giờ nó phải trả lời sao nhỉ? “Tôi không biết” à? Hay “Tùy anh!”? Không được! Nó không thể vô trách nhiệm như thế. Hần đối xử với nó không tệ, lại là chỗ bạn bè với nhau, nay hần gặp chuyện khó nghĩ, nó cũng nên chia sẻ một ít. Phải rồi, để nó nhớ xem... Hình như từ trước tới giờ, ở thế kỷ 21, Chính phủ chưa từng miễn thuế hoàn toàn. Sau kháng chiến chống thực dân và đế quốc, đúng là những thứ thuế má vô lý đều được bãi bỏ, nhưng một số loại thuế tất yếu và cần thiết thì vẫn cần giữ lại. Đó là nguồn thu cho ngân khố quốc gia, thực hiện những trợ cấp, phúc lợi xã hội, xây dựng các công trình công cộng... Nó cảm thấy như vậy rất đúng đắn, nếu mức thuế hợp lý so với thu nhập của người dân thì đâu có gì phải suy nghĩ...

Bây giờ với cương vị là một hoàng đế vừa đăng cơ, hần muốn nhân dịp này đưa ra vài đặc ân, điều này nó có thể hiểu. Nhưng miễn thuế những ba năm, có phải hơi thiếu sáng suốt rồi không? Nó nhớ trong lịch sử, các vị vua vẫn thường khoan dung, yêu thương, lo lắng cho nhân dân bằng cách miễn thuế, giảm tô mỗi khi lên ngôi. Nhưng hình như hiệu quả không phải lúc nào cũng như mong đợi, nó chưa từng xem đây là một quyết định thông minh...

Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng nó cất tiếng hỏi Gia Kỳ:

- Tôi hỏi anh, mức thuế hiện nay đối với nông dân, thợ thủ công và thương nhân đã hợp lý hay chưa?

Thái độ rất nghiêm túc khác hẳn vẻ vô tư tự tại thường ngày của nó khiến Gia Kỳ có chút ngạc nhiên. Nhưng hần lại cho rằng, tiên nữ nàng dù tính khôi hài nhưng đối diện với việc chính sự đương nhiên phải dùng thái độ chín chắn thấu tình để giải quyết. Vì thế, hần thêm phần an tâm mà khẳng định:

- Hợp lý, suốt 20 năm phụ hoàng ta tại vị, quốc thái dân an, nhân dân no ấm thái bình, chưa từng có một lời than vãn kêu ca về sưu cao thuế nặng.

- Vậy tại sao phải miễn thuế? – Nó.

- Gì cơ? – Gia Kỳ bị câu hỏi không lường trước được của nó làm cho bất ngờ, nhất thời còn chưa biết trả lời thế nào.

Hít sâu một hơi, nó tiếp:

- Gia Kỳ, tôi biết anh vừa đăng cơ nên muốn nhân dịp này có một đạo thánh chỉ khai ân với nhân dân. Nhưng tôi không nghĩ việc miễn thuế ba năm là sáng suốt...

- Tại sao? – Tiếng Gia Kỳ sang sảng.

- Anh thử nghĩ nhé, bây giờ anh miễn thuế, nhân dân tất nhiên sẽ sung sướng tung hô hoàng thượng thánh minh. Nhưng hiện nay, như anh nói, người dân đang yên ấm thái bình, đất nước thì hưng thịnh phát triển, việc anh miễn hay không miễn thuế tuy có tác động không nhỏ tới tâm lý nhân dân, nhưng nhìn chung đối với cuộc sống của họ sẽ không ảnh hưởng nhiều...

- Tiểu thư, ý nàng là sao? – Hần lắng nghe những lời nó, tuy cảm giác rất hợp tình hợp lý nhưng vẫn chưa thật sự thông suốt.

- Tôi hỏi anh, nước ta vẫn có các địa chủ quý tộc đất đai bạt ngàn chứ?

- Tất nhiên! – Gia Kỳ.

- Vậy họ có cày hết chỗ đất đó hay không?

- Làm sao có thể...

-Đúng vậy, địa chủ quý tộc không cày cấy trên đất của mình mà giao cho những nông dân không đất không ruộng thuê để canh tác. Cho nên những người nông dân đó ngoài tô thuế của triều đình, hằng năm còn phải cống nộp địa tô riêng cho những địa chủ quý tộc đó nữa...

-...

-Phải chịu hai ba tầng thuế má, cuộc sống của họ vô cùng cực khổ khó khăn, nhưng hiện nay đất nước vẫn thái bình, người người no ấm là do trời yên biển lặng, khí hậu thuận lợi nên mùa màng bội thu, những người nông dân đó, nhờ vậy mới đủ thóc lúa để trả tô trả thuế cho địa chủ và triều đình, họ cơ bản chỉ đủ ăn đủ mặc. Nhưng bởi vì với số phận cùng cực thống khổ của mình, có cơm ăn áo mặc đối với họ đã là quá hạnh phúc nên họ không đòi hỏi gì thêm mà vẫn im lặng chấp nhận cuộc sống. Cuộc sống mà theo như anh nói là thái bình thịnh trị... – Nó thấy mình bây giờ thật giống người thuyết giảng về lịch sử quá đi, tất cả những lí lẽ mà nãy giờ nó thao thao toàn là lấy từ các bình luận trong sách sử ra chứ đâu. Nếu không nó biết gì về tề gia trị quốc đâu mà nói...

-Tiểu thư, ý nàng là sao? – Gia Kỳ nghe những lời của nó, như ngộ ra điều gì, vội vã hỏi.

-Ý tôi là như vậy đấy! Thực chất sự thái bình mà Nam triều đang có vô cùng mong manh. Anh nói Dương Gia anh đã bao đời nay thịnh trị, nhưng chẳng phải là nhờ vị trí địa lí thuận lợi của nước ta cùng với khí hậu nóng ẩm gió mùa, thêm vào đó là sự may mắn ít có thiên tai nào quá khủng khiếp mới đem lại mùa màng rục rờ, người dân yên ổn qua ngày đến hôm nay hay sao?

-Tiểu thư, nàng là đang trị chích Hoàng triều ta không biết cách trị nước mà hoàn toàn do may mắn hay sao? – Những lời nó, tuy đúng nhưng đã chạm đến tự tôn hoàng tộc, khiến hần bắt đầu giận dữ...

-Hả? – Nó giật mình. Ủa nhỉ! Nó quên mất tiêu, tại nãy giờ nói hăng quá quên luôn chủ đề chính. Chỉ tại theo lịch sử thì nó nhớ là Nam triều sắp gặp phải đại họa mất nước vào tay giặc mà cả hàng trăm năm mới giành lại được. Nghĩ tới đó nó bức xúc quá nên mới trút hết ra thôi, quên mất đang nói chuyện với hoàng đế. Đại quá! – Tôi xin lỗi... quay lại chủ đề chính đây! – Nó vội lảng sang chuyện khác để tránh con thịnh nộ của hần.

-... – Hần miễn cưỡng thở ra im lặng nhìn nó, để xem nàng ta còn định nói những gì...

-Thì ý tôi là thế này – Nó khoa tay múa chân phụ họa. – Nếu bây giờ anh miễn thuế, thì người nông dân sẽ bớt được một khoản thuế của triều đình, điều đó là tốt.

-Vậy tại sao...?

-Từ từ... Nhưng tôi dám chắc rằng, triều đình cắt đi khoản thuế nào thì địa chủ cường hào sẽ thêm vào khoản thuế đó.

-...

-Anh thấy có đúng không? Bởi vì những địa chủ đó thấy người nông dân mỗi năm đều nộp 5 vại lúa cho họ, 5 vại lúa cho triều đình mà vẫn đủ ăn không kêu ca gì. À 5 vại lúa là tôi lấy ví dụ thôi nhé! Vậy nếu triều đình không lấy 5 vại lúa nữa, họ đại gì không tăng mức tô của mình lên để lấy luôn phần của triều đình? Suy đi tính lại, dù anh có miễn thuế 3 năm hay 10 năm, người dân vẫn phải nộp chừng đó thuế mà thôi. Nếu có khác chăng thì chỉ là số tô thuế đó chuyển từ quốc khố sang túi riêng của địa chủ...

-...

-Rồi sau này 3 năm qua đi, triều đình lại thu thuế như cũ, anh nghĩ rằng những địa chủ đó sẽ giảm trở lại mức tô như trước sao? Đùa! Tô chỉ có tăng chứ không bao giờ giảm. Lúc đó người dân vừa phải chịu mức tô cao của địa chủ, lại gánh thêm số thuế của triều đình, anh nghĩ họ sẽ oán trách địa chủ hay là anh? Là anh đấy hoàng đế ạ! Bởi vì địa chủ thì họ đã chửi rủa suốt 4 mùa rồi...

-Hừ, quốc pháp còn đó, ai dám vô cớ tăng thuế? – Gia Kỳ trừng lớn, hần không tin sẽ có chuyện như lời nó nói xảy ra...

Nó vẫn không hề suy chuyển mà càng khẳng định:

-Anh biết được chắc? Người dân năm nào cũng nộp chừng đó thuế. Nay hoàng đế miễn, địa chủ tăng, như nhau cả thôi. Họ không rảnh rỗi mà suy xét xem là thóc của họ vô quốc khố hay là túi quan tham nữa đâu. Dù sao cũng không giữ được, họ kêu ca làm gì cho tai bay vạ gió? Chắc chắn họ vẫn sẽ cắn răng chịu đựng mà thôi...

Gia Kỳ nghiền ngẫm những lời nó nói. Quả thực không phải là không đúng. Từng câu từng chữ của nó đều tinh tường sáng suốt. Tiên nữ đúng là tiên nữ! Chính là vận may của Nam triều hần...

-Chưa hết, bây giờ quốc thái dân an anh không thu thuế mà để số tiền đó lọt vào túi riêng của địa chủ cường hào. Quốc khố suốt 3 năm chỉ tiêu không thu, ngày càng cạn kiệt. Chờ đợi mãi mới mất 3 năm để bắt đầu thu thuế như cũ, nhưng lỡ chẳng may lúc đó lại có thiên tai nghiêm trọng, mùa màng thất bát, nhân dân đói khổ, họ lấy gì nộp thuế cho anh? Đừng nói có nộp thuế hay không, lúc đó đói rét dịch bệnh tràn lan, anh lấy gì cứu tế cho nhân dân khi quốc khố đã trống rỗng? Kêu gọi quyền góp ư? Anh nghĩ những địa chủ khá giả kia có giàu lòng nhân ái đến mức rút ruột bỏ tiền ra cho những kẻ mà chúng hằng ngày bóc lột không? Đến cuối cùng đất nước rối loạn bất ổn, cướp giết trộm cắp, bệnh dịch hoành hành, ngoại quốc lăm le xâm lược, loạn đảng bên trong không ngừng quấy phá. Nam triều thịnh trị theo anh có còn hay không?

Nó phân tích tỉ mỉ từng tình huống, chi tiết cho hần nghe. Thực sự nó cũng không phải là một nhà trị quốc gì để có thể đưa ra những lí lẽ sắc bén đến vậy. Chẳng qua những điều này nó đã từng được học trong môn lịch sử ở trường, khi ôn tốt nghiệp cũng đã đọc qua tài liệu phân tích của các chuyên gia, các

giáo sư sử học về vấn đề này rồi nên mới có thể nắm rõ như thế.

Còn hẳn, nghe nó nói thì hoàn toàn bị thuyết phục. Quả thực, hẳn không phải là một kẻ bất tài vô tướng, hẳn đây từ nhỏ đã được dạy dỗ giáo dục rất tỉ mỉ để sau này trở thành một bậc minh quân. Nhưng hẳn thật không ngờ, ngày hôm nay hẳn đã thực sự được tiên nữ này làm cho mờ mang tầm mắt...

Những chuyện nó vừa nói hẳn không phải chưa từng nghĩ qua, chỉ là hẳn dù nghĩ thế nào cũng không thể ngờ chỉ một việc khai ân miễn thuế với nhân dân lại có thể đưa đến một kết quả nghiêm trọng nhường vậy. Chắc có lẽ vì trước giờ hẳn đã quá tự phụ, tin tưởng bản thân có thể điều động giải quyết mọi chuyện mà không lường tới những tình huống xấu như vậy. Bây giờ thì hẳn đã hiểu, để trở thành một đức minh quân trị quốc, hẳn cần phải đi sâu vào lòng dân hơn nữa, để có thể hiểu được trăm họ cần gì, muốn gì chứ không thể chỉ chìm đắm trong những lời tung hô sáo rỗng mà bỏ mặc bá tánh...

-Châu tiểu thư, lời nàng ta đã hiểu! Hôm nay nàng đã giúp ta mở mang tầm mắt, thật không hổ danh tiên nữ, suy nghĩ vẹn toàn như vậy, khiến ta thực sự ngưỡng mộ! – Hẳn mỉm cười nhìn nó, ngày hôm nay, không cần biết là với tư cách tiên nữ hay một tiểu thư bình thường, nó cũng đã khiến hẳn nhận ra rằng: Nữ nhân ngoài thân thể còn có đầu óc! Dĩ nhiên, với hẳn nó là tiên nữ nên mới khác những nữ nhân bình thường. Đó là lý do tại sao thái độ của hẳn dành cho nó từ giờ không chỉ là sự sùng bái tín ngưỡng của phẩm nhân với tiên nữ như trước nữa mà còn là sự trân quý, trọng dụng của bậc quân vương đối với một nhân tài...

-Hi, không có gì! – Nó cười tươi xua xua tay, những lời đó nó nói lại của các chuyên gia thôi mà, có gì ghê gớm đâu... – Tôi nghĩ anh chỉ cần đưa ra các chính sách đối mới làm cho đất nước phát triển, đồng thời dẹp bỏ nạn tham ô, chuyên quyền của quan lại là đã đem đến cho nhân dân sự khai ân lớn nhất rồi! – Nó nói tiếp, những lời này mới thực sự là “made by Châu”, toàn bộ đều là những suy nghĩ thật lòng của nó, hi vọng có thể giúp đỡ người bạn hoàng đế được phần nào.

-Ta biết rồi! Cảm tạ những lời khai sáng của nàng! – Từ đầu đến giờ những câu nói của nó có không ít thuật ngữ, hẳn tuy không hiểu tường tận nhưng cũng đoán biết được phần nào. Càng như vậy hẳn càng thêm khâm phục nó, tiên nữ quả là đại quý nhân của Nam triều.

-Vậy anh đã hỏi xong rồi thì tôi đi nhé? – Nó nhí nhảnh giờ tay bye bye hẳn rồi bước ra cửa.

-Tiểu thư, nàng nghỉ ngơi sớm!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Truyền Thuyết Về Nam Nhân Hoàng Gia

-Tiểu thư, người ra rồi, này giờ người làm gì trong đó mà lâu vậy? – An Lệ sốt sắng hỏi khi vừa thấy nó bước ra đến cửa. Thực sự nàng lo lắng, cho dù nó có là tiên nữ đi chăng nữa nhưng tính khí của hoàng thượng lâu nay trong cung không ai không biết.

Hoàng thượng ghét nhất là những nữ nhân không an phận, không biết tốt xấu mà đi lại lung tung. Nhất là, dù vô tình hay hữu ý, nữ nhân tuyệt đối không được bén mảng đến gần nơi người làm việc. Vậy mà ngày hôm nay, nó lại ngang nhiên bước qua cánh cửa Ngự thư phòng kia một cách quang minh chính đại, đủ biết hoàng thượng coi trọng tiên nữ nó như thế nào. Có điều, nói gì thì nói, An Lệ nàng lo lắng cũng không có thừa. Hoàng thượng tính khí thất thường như thế, từ đâu nó nói gì đó không phải, chọc giận hoàng thượng, đến lúc đó chỉ e người sẽ không phân biệt là tiên nữ hay phẩm nhân mà cứ thế nổi trận lôi đình rồi trút cơn thịnh nộ lên đầu nó thì khó. An Lệ nàng tuy không thân thích ruột rà gì với tiên nữ, nhưng ở bên cạnh nó suốt tuần qua, nàng biết, nó là một tiên nhân tốt. Thậm chí, còn hơn cả tốt, nó lúc nào cũng năng động tinh nghịch như một chú chim sẻ suốt ngày nhảy nhót hát ca. Sự trẻ trung vui vẻ của nó như làn gió mát lành thổi bùng lên một sức sống mới cho cả hoàng cung Nam triều này. Nhiều lúc, nàng dường như quên mất nó là tiên nữ mà đối xử với nó chiều chuộng, yêu thương như chính tiểu muội An Lộ của nàng vậy...

-Hihi, có gì đâu, em nói chuyện với Gia Kỳ một lúc ý mà... – Nó cười tươi trả lời An Lệ, rồi khoác tay nàng kéo đi – Thôi mình về đi chị, em đói bụng rồi!

Thời gian trôi qua nhanh thật, nó mới nói chuyện với Gia Kỳ có xíu xiu mà đã gần trưa rồi. Thiệt tình, cái hoàng cung này xây to như vậy làm chi không biết? Chỉ tổ làm nó mỏi chân...

-A... em mời chân quá! – Nó ngồi phịch xuống ghế trong một đình nghỉ mát than thở. Đi này giờ còn chưa về tới Bách Hoa Cung nữa, nó hết năng lượng đi tiếp rồi.

-Tiểu thư, lần sau người nên để nó đi sai người chuẩn bị kiệu, hoàng cung rộng lớn như vậy, đi bộ sẽ rất mỏi... – An Lệ đề nghị, cũng tiện trách móc nó luôn, ai bảo nó lúc đầu cứ nằng nặc đòi cuộc bộ chứ, nàng đã sớm chuẩn bị một chiếc kiệu lớn 8 người khiêng cho nó thỏa sức tham quan Lạc Dương thành, ngờ đâu nó cứ khăng khăng rằng mình có chân thì mình tự đi, thật là...

-Ai da... Thôi không cần đâu – Nó xua tay. – Chỉ vì một mình em mà hành xác tới 8 người khác, em mang tội chết!

-...

An Lệ chỉ đành bó tay với suy nghĩ kỳ cục của nó, nó bộc dĩ nhiên phải hầu hạ chủ nhân, điều này có gì lạ đâu. Nhưng hình như trong suy nghĩ của tiên nữ nó không hề có khái niệm chủ - tớ này. Có vẻ như với nó ai cũng đáng quý như nhau hết. Đúng là tiên nữ, tấm lòng thật bao dung... Dành tình yêu thương của mình trải rộng khắp cả thiên hạ, mọi thân phận, dù là quân vương quyền uy tối thượng hay bá tánh vô danh nhỏ bé...

-Chị! Chị nghĩ gì mà mơ màng thế? – Nó quơ quơ tay trước mặt An Lệ, miệng vẫn không quên nở nụ cười tinh nghịch.

-Không có gì! Tiểu thư, chúng ta về thôi... – An Lệ nhẹ lắc đầu cười lại với nó.

-Ok! Let's go!

Nó nghỉ này giờ cũng khỏe ra nhiều, nên đã lấy lại được sức sống dồi dào thường nhật, hăng hái kéo An Lệ đứng dậy tiếp tục hành trình trở về Bách Hoa Cung...

...

Trời trưa vốn là rất nắng, nhưng giữa những lối đi chính nối các cung đều có mái hiên che chắn, thế nên nó đi giữa trưa nhưng không hề đang nắng xối ối. Vì thế nó cũng rất biết tranh thủ mà ngắm nghía hoàng cung diễm lệ này thêm một chút. Đẹp và đáng kinh ngạc là tất cả những gì nó có thể nói về Lạc Dương thành. Chao ôi, nếu có thể dùng từ nào kinh thiên động địa hơn để lột tả cái vẻ đẹp ở nơi đây thì nó sẽ dùng bằng hết. Thật đấy! Đây là hoàng cung cổ đại nhưng nó nhìn cứ như biệt thự không lồ của thế kỉ 21 vậy. Thậm chí nếu thế kỉ 21 có xây dựng một biệt thự tầm cỡ thế này cũng không thể đẹp bằng. Bởi lẽ sự kết hợp giữa hiện đại và truyền thống trong kiến trúc ở đây có thể coi là đạt tới trình độ hoàn hảo tốt bậc. Thật hâm mộ vị kiến trúc sư thiết kế hoàng cung này quá đi...

Ế, nhưng mà kì nha... Nó đã ở trong Lạc Dương thành được hơn 1 tuần rồi, tuy những nơi nó đi qua cũng chẳng thấm vào đâu so với cái công trình đồ sộ này, nhưng cũng có thể tính là khá nhiều đó chứ. Vậy mà tại sao nó chưa gặp một vị phi tần nào cả nhỉ? Theo trí nhớ của nó thì hoàng đế thường có nhiều vợ lắm mà. Tam cung lục viện, hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ đâu ta? Đúng là rất rất kỳ lạ... Suốt từ hôm tới giờ ngoài các cung nữ và thái giám thì nó cũng chỉ thấy có cấm vệ quân, chưa từng chạm mặt hoặc nghe nhắc đến vị phi tần nào cả. Sao thế nhỉ? Tên hoàng đế bạn nó cũng 19 tuổi rồi mà? Nếu hấn ở thời hiện đại thì chưa đủ tuổi kết hôn thật, nhưng đây là cổ đại, hấn lại đường đường là vua một nước, chưa có hoàng hậu thì cũng phải có vài cung phi rồi chứ? Không đâu, chắc chắn hấn có rồi! Tên này nhìn hiền hiền vậy mà coi bộ cũng xảo quyết dữ. Giấu người yêu như giấu tiền á. (Skill: ax ax, đây là cái loại so sánh gì vậy trời...???) Hấn nhất định sắp xếp cho các phi tần của mình ở một nơi nào đó rất kín đáo, giấu kĩ như thế, chắc lại sợ nó ton hót nói xấu hấn với các nàng đây mà, đúng là kì bo! (Skill: Thông cảm, chị này dùng tư duy hiện đại áp đặt lên hoàng đế người ta, hix hix...)

Haizz... Chán quá đi... Nó còn tưởng rốt vô cấm cung cổ đại thì có thể tận mắt chứng kiến một màn tranh đấu hấp dẫn, thâm cung nội chiến quyết liệt giữa các phi tần chứ. Bình thường nó thấy trên phim ly kỳ lắm mà. Ai dè... Tên bạn chết tiệt kia lại keo kiệt như thế, đáng ghét!

Được lắm! Hấn không cho nó gặp thì nó không thể gặp chắc? Mai Châu này là ai chứ? Hahaha...

-Chị, chị, tấm cung của những phi tần ở đâu vậy? Minh qua đó chơi đi! – Nó mắt sáng lấp lánh lay lay tay An Lệ.

-Sao cơ? Tiểu thư, người nói gì vậy? – An Lệ dĩ nhiên tròn mắt nhìn nó.

-Thì người yêu của Gia Kỳ đó mà, mình đến chỗ mấy bạn đó chơi, hihi...

-Người... người yêu? Bạn? – An Lệ càng chết trân.

-Đúng rồi! – Nó gật đầu lia lịa. – Đi đi chị!

-Tiểu thư... – An Lệ bó tay nhìn nó – Nó thì không hiểu người muốn nhắc đến ai, nhưng hoàng thượng chưa từng tuyển phi, cũng không từng có hứng thú với nữ nhân nào, nên căn bản Lạc Dương thành ngoài hoàng thượng và tiểu thư ra thì tất cả đều là hạ nhân...

-What? – Nó thiếu chút nữa bị câu nói của An Lệ làm cho sốc chết. Cái gì cơ? Hoàng đế - bánh bao không có vợ á? Đây chắc là chuyện kinh thiên động địa nhất mà nó được nghe qua từ trước tới giờ...

-Hắn... chắc không phải có “vấn đề” gì chứ? – Nó cẩn thận hỏi lại An Lệ. Thật sự, lúc này nó chỉ nghĩ được có lý do đó thôi.

-Tiểu thư, người không phải đang nói hoàng thượng đúng không? Người tuyệt đối không được có ý nghĩ phạm thượng như vậy nha, hoàng thượng anh tuấn bất phàm, oai phong凛冽, tuyệt đối là cực phẩm nam nhân...

-Ú! – Nó bủi môi phản đối. – Thế sao hấn lại khác người như vậy? Tam cung lục viện mà không có lấy một người, bảo em không nghi ngờ bản lĩnh đàn ông của hấn cũng khó...

-Tiểu thư, người không được nghĩ thế, hoàng thượng mãi chăm lo quốc sự mới không chú ý đến tư tình nam nữ, hơn nữa...

-Hơn nữa sao?

-Haizz... Nó thì vào cung đã được một thời gian rồi, cũng có nghe đến một số điều thị phi xung quanh hoàng thượng, không biết là thật hay giả...

-Hả? Chuyện gì vậy chị? Kể em nghe đi... – Nó là chúa nhiều chuyện, bắt được đài với tần số lớn như vậy liền phản ứng cực kỳ nhanh nhạy.

Và qua lời kể của An Lệ, nó đã phát hiện ra một bí mật của nam nhân hoàng gia, mà quan trọng là, một câu chuyện về hắn...

Nói là bí mật của nam nhân hoàng gia vậy thôi chứ thực ra chắc đó cũng chỉ như một bệnh di truyền từ đời này sang đời khác mà duy nhất phái nam trong hoàng thất mới mắc phải. Tất nhiên, vì “bệnh” này vốn là của phái yếu cho nên nếu nói nữ nhân hoàng gia cùng chung số phận thì chắc cũng không sai...

Ai da... Thật ra cũng không thể gọi là “bệnh” được, đây là hội chứng tất yếu của phụ nữ sau khi trải qua “chuyện đó” và có “cái đó” mà... (Shill: khụ... ta vẫn phong trong sáng a, ai liên tưởng đến tối đùng đồ thừa cho ta nhá... *hehe*) Quái ở chỗ là “bệnh” này lại đi phát sinh trên người nam nhân hoàng gia mới đau chứ... Haha, từ bé tới giờ nó mới nghe qua lần đầu là đàn ông cũng bị cái này nha... (Shill: các bác đã đoán được “bệnh” gì chưa? *che miệng cười gian*, *lại đen tối rồi*...)

“Hahaha...”

Nó cười tới chảy nước mắt, ôm bụng gập lên gập xuống muốn lộn cả ruột mà vẫn chưa hết cười... Và kết luận cuối cùng của nó chính là: “Nam nhân hoàng gia thật đáng yêu!”. Dĩ nhiên đó là bởi vì nó mới chỉ nghe được một nửa.

Hơ hơ, thế thì cái bí mật nho nhỏ kì quặc ấy là gì? Thực ra rất giản dị thôi. Giải thích vì sao tên hoàng đế kia uy nghi lắm liệt, chói sáng ngút ngàn vậy mà anh chị, em út gì cũng không có. Tội nghiệp! Mà có kì lạ không? Vua chúa ngày xưa ai không muốn sinh con đàn cháu đống, thế nhưng hoàng tộc nhà hắn lúc này lại chỉ có mỗi hắn với nhị vương gia “lãng tử” hờn nộ nó gặp. Làm nó kinh ngạc hơn nữa là... việc cha hắn (là tiên đế ý) có thêm người em trai nhị vương gia kia lại gần như là kỳ tích có một không hai của Nam triều. Ô hay, chuyện gì đang diễn ra ở đây thế này? Lịch sử nào loạn hay sao mà vua chúa phong kiến cũng biết “kế hoạch hóa gia đình”?

Haha, từ “kế hoạch hóa gia đình” này nó thấy mình dùng cũng hơi bị đúng nha... Bởi vì nguyên nhân mà Dương Gia xưa nay thường chỉ đơn truyền không phải do “không thể có hơn” mà là các hoàng đế thường “không muốn có hơn” một hài nhi. Tất nhiên, nếu đứa đầu tiên hạ sinh là nữ thì bắt buộc phải tiếp tục cho đến khi có được hoàng nam mới thôi, thôi ngay lập tức luôn ý. Cứ tưởng là vì các vị hoàng đế này nhìn xa trông rộng, sợ hoàng thất sau này vì tranh quyền đoạt vị mà tàn sát lẫn nhau, huynh đệ tương tàn. Nhưng không phải, lý do thật sự nói ra nghe có vẻ buồn cười đến khó tin, nhưng mà... sự thật thì vẫn là sự thật thôi. Đó là vì: các hoàng đế... sợ mệt!

“Hahaha...”

Nó lại cười ngặt nghẽo, ai đòi... ai đòi... Haha...

Bí mật của nam nhân hoàng gia là...

“Nam nhân hoàng gia bị ốm nghén.”

“Hahaha...”

Sự thể là vậy đấy. Bởi vì theo như lời kể của An Lệ, từ trước đến nay, trong Dương Gia, mỗi khi có vị phi tần nào mang thai là y như rằng hoàng đế sẽ một phen sống dở chết dở mà ốm nghén thay. Khổ cái là phụ nữ nghén tuy có mệt mỏi một chút nhưng vẫn còn có thể gọi là khỏe mạnh. Còn nam nhân Dương Gia một khi vợ đã có thai thì thôi rồi... 9 tháng 10 ngày ấy cứ gọi là sống không bằng chết, cực khổ trăm bề, ăn không ngon, ngủ không yên; ngồi không được, đứng không xong, mà nằm lại càng không nổi; không ăn thì đói, mà ăn rồi thì ói; vô cùng vô cùng đau đớn khổ sở... Nữ nhân ốm nghén nam nhân thương, nhưng nam nhân ốm nghén thế này thì còn đáng thương hơn vạn lần. Đặc biệt là khi phi tần đó mang thai hoàng nam, nỗi vất vả của các vị hoàng đế này lại càng gấp bội lần so với khi mang thai hoàng nữ. Cho nên thường thì trong cuộc đời, mỗi nam nhân Dương Gia chỉ có thể chịu đựng được một lần ốm nghén như vậy; nếu lần đầu là hoàng nữ thì còn có thể gắng gượng mà trải qua thống khổ thêm lần nữa. Nhưng nếu đã 1 lần hạ sinh hoàng nam, hầu như không một ai có thể chịu đựng đến lần thứ hai. Nó nghe kể trước đây từng có một vị hoàng đế Dương Gia, bởi vì “không cần thận” mà đã chết oan chỉ vì “lỡ” đẻ một vị cung phi lưu giữ long thai mặc dù đã có hoàng nam...

Thế đấy, “ốm nghén thay” nghe qua có vẻ buồn cười nhưng thực chất lại vô cùng đáng sợ với nam nhân Dương Gia. Cho nên đối với vấn đề này, mỗi một vị hoàng đế đều cực kỳ cẩn thận, không bao giờ tùy tiện để các phi tần thị thiếp mang thai. Bởi thế mới nói, việc tiên đế có thêm một hoàng đế là nhị vương gia được xem như kỳ tích trong lịch sử Dương Gia. Haizz... nhưng mà kỳ tích gì chứ, dù sao khi đó thái hoàng thái thượng (ý là cha của tiên đế vs nhị vương gia, ông nội Gia Kỳ á, Shill ko biết dùng từ này có đúng ko nữa...) vì tuổi đã cao không chịu đựng nổi một trận “bạo nghén” này, rốt cục đã băng hà trước khi nhị vương gia chào đời. Đáng sợ! Quá đáng sợ! Ốm nghén kiểu này thì ghê quá! Hix... Về phần nhị vương gia khi ấy, ai cũng nói rằng: nếu lúc đó thái hoàng thái thượng biết mẫu thân hắn mang long thai, chắc chắn không để vương gia hắn nhìn thấy mặt trời. Thôi, dù sao đó cũng là một câu chuyện xưa, mà An Lệ nói gì thì nói, chỉ mới vào cung có 4, 5 năm, khó mà biết rõ được. Chuyện này chắc phải chờ đến một lúc nào đó mới có thể tỏ tường...

Lại nói đến Gia Kỳ, hắn là người cẩn trọng, biết rõ bản thân mang dòng máu di truyền của Dương Gia, tất yếu sẽ tuyệt đối tránh xa nữ nhân. Nhưng mà dù gì hắn chả phải trải qua, không sớm thì muộn cũng phải chịu “nghén” một trận thập tử nhất sinh, sao không tranh thủ khi bản thân còn đang cường tráng khỏe mạnh mà lấy vợ sinh con luôn cho rồi?

À thì... Đó lại là một lý do khác...

An Lệ nói rằng, trước đây, sau khi hoàng hậu hạ sinh hắn một thời gian thì qua đời. Tiên đế lúc ấy đã có hắn là hoàng nam nên tuyệt nhiên không để bất cứ phi tần nào có cơ hội mang long thai nữa. Có điều, thâm cung tranh đấu, lòng người hiểm độc, Diên phi lúc ấy là quý phi được sủng ái nhất, có một đời hai, càng ngày càng tham lam. Cuối cùng, vì muốn một bước hóa Phượng, tự mình hạ sinh hoàng nam nên mưu đồ ám sát hắn. Bởi hắn chết đi bắt buộc tiên đế phải bắt chấp tính mạng bản thân mà sinh một hoàng nam khác. Lúc ấy, Diên phi nàng là người đang được sủng ái nhất, sợ gì không có cơ

“Ừc... ừc...”

Đêm yên tĩnh tới mức nó nghe thấy rõ tiếng nước chảy vào cổ họng mình, một cảm giác mát lạnh lan ra toàn thân làm nó khẽ rùng mình...

Đột nhiên từ màn đêm văng lại một âm thanh nỉ non, rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ tới mức phải dùng uống nước nó mới có thể nghe được.

Một tiếng khóc...

Thút thít trong đêm...

Bi thương...

Ai oán...

Như từ cõi âm ti vọng về...

Nó giật mình run lên, thở cũng không dám thở. Cả người lạnh toát đứng chôn chân tại chỗ... Đó... đó là tiếng động gì vậy? Âm thanh nghe vừa bi thương vừa nức nở, nỉ non ai oán khiến nó sợ đến mức toàn thân cứng đờ ra, ngay cả nuốt nước bọt cũng không dám...

Chắc không phải là... ma chứ?

Không, không phải đâu, trên đời này làm gì có ma.

Nhưng biết đâu đây, cung điện nhiều người chết oan như vậy, cũng có thể lắm...

Nó run cầm cập, từng đợt gió từ ngoài cửa truyền vào khiến thân thể nó càng co rúm, không dám về giường, không dám mở miệng gọi An Lê, chỉ đứng yên như pho tượng nhìn chăm chăm vào ly nước trên bàn...

Qua một lúc lâu, nó đã bình tĩnh hơn, tiếng khóc cũng ngày càng nhỏ, có vẻ bớt bi thương hơn, nhưng vẫn thút tha thút thít...

Có khi nào là người không? Nó cố tìm cho mình một suy nghĩ để chấp nhận nhất. Cũng không phải không có khả năng, có thể ai đó bị vấp té đau quá nên khóc thì sao?

Nhưng mà... ai lại đi trong đêm thế này, nếu không phải là... ma?

Nó tự mình dọa mình, vai lại được dịp run lên một đợt. Đáng sợ quá... huhu, làm sao bây giờ? An Lê, giúp em với... Hai ơi, Ba ơi, em muốn về nhà...

-Tiểu thư, người làm sao vậy?

-Á!

Nó giật thót hét toáng lên, tay che kín mặt không dám ngẩng đầu...

-Tiểu thư, là nô tì, người làm sao vậy? – An Lê lo lắng đi đến trước mặt nó xem xét.

-Chị Lê? – Nó vẫn che mặt ngơ ngợ hỏi lại cho chắc.

-Là nô tì! – An Lê khẳng định.

-Huhuhu...

Nó mừng rớt nước mắt ôm chặt An Lê, cả đời lần đầu tiên nó sợ hãi như thế. Ghê quá, nơi này đáng sợ quá, nó muốn về nhà...

...

Vỗ về một lúc lâu, cuối cùng nó cũng ngoan ngoãn nín khóc. Giương đôi mắt còn ướt nước nhìn An Lê, nó hỏi:

-Sao chị lại ở đây?

-Nô tì nghe có tiếng khóc, sợ tiểu thư gặp chuyện nên đến xem sao...

-Hức... Chị cũng nghe thấy hả? Em sợ quá, cái gì vậy chị? – Nó càng bầu chặt An Lê hơn.

-Nô tì không rõ... – An Lê lắc lắc đầu.

“Hu...hu... hix...”

Tiếng thút thít từ màn đêm lại văng đến. Nó run bắn người nắm chặt tay An Lê:

-Đó, lại nữa rồi, làm sao bây giờ hà chị? – Làm sao đây? Có khi nào con ma đó đến đây bắt người không?

-Đề nô ti đi xem thử!

An Lệ mạnh mẽ đề nghị, toan bước ra cửa nhưng lại bị nó chạy theo giữ chặt:

-Không, đừng bỏ em một mình, em sợ lắm...

-...

Vậy là dù thỏ đế, nhưng nó vẫn cùng An Lệ điều tra cho ra ngô ra khoai, tất nhiên, thà đi “gặp ma” cùng An Lệ còn hơn ở một mình trong phòng chờ “ma viếng thăm”, nó đã nghĩ như thế đấy...

Lần theo tiếng khóc bi ai kia, hai người đi hết hành lang, quẹo trái rẽ phải tùm lùm, cuối cùng tới gần một bụi hoa cao ngang thắt lưng người ở Ngự hoa viên...

Tiếng khóc có lẽ phát ra từ đây...

Nó nuốt nước miếng, ôm chặt cánh tay An Lệ, thận trọng bước từng bước tiếp cận “hồn ma” kia...

Tiếng thút thít nghe rất rõ, thậm chí qua những kẽ hở của khóm hoa, nó dường như nhìn thấy có cái gì đó đang động đậy...

Huhu, đáng sợ quá...

-Tiểu thư, đừng sợ, có nô ti ở đây! – An Lệ nhẹ vỗ vai trấn an nó.

Giây phút đó nó cảm thấy An Lệ chính là Super woman vĩ đại nhất trái đất. Còn nó, aizz... sao gan lại nhỏ xiu thế này?

Hai người vừa đứng trước bụi hoa...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tiếng la hét thất thanh của 2 cô gái vang lên muốn xé toạc màn đêm. Nó nhắm chặt mắt nấp sau lưng An Lệ, miệng không ngừng... vận công.

Phía đối diện là một âm thanh cũng chói tai không kém, hình thành nên một bản giao hưởng kinh thiên động địa chỉ thuộc bản quyền của hoàng cung...

An Lệ nhắm tịt mắt, bịt chặt tai mình, hi vọng thanh âm đáng sợ này mau qua đi. Nếu không e rằng nàng khó lòng qua khỏi ngày mai...

2 phút sau...

An Lệ cuối cùng không thể chịu đựng âm thanh tra tấn này thêm một giây phút nào nữa, quyết định phải ra tay ngăn chặn tự bảo toàn mạng sống. Nhưng khi nàng vừa mở mắt ra thì chợt kinh hoàng hô lên một tiếng:

-Tổ Hồng tỷ?

Tiếng nói của An Lệ tuy không xi nhê gì so với hai cái loa phóng thanh kia, nhưng con người ta thật lạ, tên người thì lơ mà đụng đến tên mình thì thôi rồi... Đó cũng coi như một thuộc tính đặc biệt của loài động vật bậc cao chúng ta – rất nhạy cảm với danh tánh của mình. Vì thế vừa nghe nhắc đến hai chữ Tổ Hồng, một trong hai tiếng hét thất thanh chợt tắt ngấm nhìn chăm chăm An Lệ, cẩn thận hỏi lại:

-An Lệ muội muội?

-Là muội! Có phải là Tổ Hồng tỷ đó không?

-Ta đây! – Người tên Tổ Hồng vội vã trả lời, mắt dè dặt đảo qua cái bóng trắng nhỏ xinh phía sau An Lệ.

Nó cũng dừng hẳn la hét khi mạng máng nghe được cuộc nói chuyện nhận người quen của An Lệ. Nó ló đầu ra, lén mở mắt, tí hí nhìn xem trước mặt có phải là ma thật không?

Nhưng không! Trước mặt nó là một cô gái rất xinh đẹp, (ma mà cũng đẹp vậy ư? Nó tự hỏi), độ chừng 27, 28 tuổi, trên người mặc cổ trang màu xanh da trời... (phù, không phải màu trắng, nó yên tâm thở phào, vậy là không phải ma rồi, làm nó cứ tưởng...)

-Tổ Hồng tỷ, đêm hôm khuya khoắt, sao tỷ còn chưa đi nghỉ? – An Lệ tiếp tục hỏi.

-Ta... – Bây giờ đề ý kĩ mới thấy giọng của cô gái tên Tổ Hồng này hơi khàn, hai mắt tuy ở dưới ánh sáng chập chờn của ngọn đuốc nhưng vẫn nhìn rõ đang đỏ mọng sưng húp, chứng tỏ đã khóc rất nhiều, rất lâu.

An Lệ tỉnh té nhận ra điều này, vội hỏi tiếp:

-Người khóc thương vừa nãy, là tỷ?

-Ta... – Cô gái tiếp tục nói không nên lời...

Đến lúc này thì nó có thể khẳng định chắc chắn người trước mặt không phải là ma quỷ gì cả nên dũng cảm bước ra khỏi tấm bình phong vũng vàng mang tên An Lệ, chăm chú nhìn cô gái trước mặt...

Cô gái tên Tô Hồng thoáng sợ hãi một chút. Nhưng khi nhìn được rõ ràng mặt mũi nó thì nhẹ thở phào...

“Sao vậy nhỉ?” Nó thăm hỏi. Nó có phải là ma đâu, nửa đêm nửa hôm cô gái đó ngồi khóc ở đây, không dọa chết nó thì thôi, sao lại còn sợ nó? Nhớ lại rõ ràng lúc nãy An Lệ không hề la hét gì cả. Vậy ngoài nó ra, người còn lại cũng la hét, là cô gái kia ư? Nhưng tại sao chứ?

Cúi đầu nhìn lại mình, nó giật mình vỡ lẽ...

Trên người nó toàn thân y phục trắng toát, mái tóc đen thẳng xõa dài tự nhiên (đang ngủ mà), lại còn đi trong đêm thế này... Hix, nó cos ghost lúc nào vậy trời?

Chẳng trách cô gái kia lại sợ đến thế, haizz...

Nhưng đó là ai vậy nhỉ?

Nó kéo kéo tay áo An Lệ:

-Chị ơi, ai vậy?

An Lệ lúc này mới quay sang nó, bắt đầu giải thích:

-Tiểu thư, đây là Tô Hồng tỷ, tỷ ấy là người đã hướng dẫn cho nô tỳ mọi việc khi nô tỳ mới nhập cung...

-Vậy à? Chào chị! – Nó theo thói quen mỉm cười nghiêng đầu chào Tô Hồng.

-Nhưng sao chị lại khóc vậy? – Nó vô tư hỏi tiếp.

Cung nữ Tô Hồng đưa ánh mắt thắc mắc nhìn An Lệ, không biết phải xưng hô với nó thế nào. An Lệ tự nhận là nô tỳ, vậy người trước mặt nhất định không phải là hạng nữ nô tầm thường giống bọn họ...

-Tô Hồng tỷ, đây là Châu tiểu thư, Bạch y tiên nữ! – An Lệ hiểu ý liền lên tiếng giới thiệu.

-A... – Tô Hồng kinh hoàng một chút, vội nhún người gật đầu chào nó đúng theo lễ nghi – Tham kiến tiên nữ, nô tỳ thất lễ!

Tất nhiên như thường lệ, nó đỡ Tô Hồng dậy và bắt đầu toe toét cười thân thiện, đề nghị xưng hô chị em... Không biết nên nói là nó quá quyền uy không ai dám trái lời, hay là nói nó quá chân thành đáng yêu khiến bất cứ ai cũng không nỡ từ chối mà đành thuận theo ý kiến không giống ai ấy...

Làm quen một lúc, chợt nhớ ra chuyện ban đầu, nó thắc mắc:

-Mà sao chị lại khóc vậy? Làm em sợ muốn chết, cứ tưởng ma...

-Ồ...

-Phải rồi, sao tỷ lại khóc vậy? – An Lệ cũng lo lắng hỏi. Tô Hồng là tỷ muội tốt đã giúp đỡ nàng từ những ngày nàng mới nhập cung không hiểu chuyện. Hai người thân nhau như tỷ muội. Đáng tiếc sau này tổng quản phân chia khu vực làm việc, mỗi người một nơi, mà công việc thì nhiều, hoàng cung lại rộng lớn như vậy, thời gian gặp mặt hoàn toàn không có...

Tô Hồng cúi mặt không nói gì, nước mắt lại chực rơi ra. Cổ nén đau thương, nàng chỉ lắc đầu cười bi ai...

-Tô Hồng tỷ, rốt cục là có chuyện gì vậy? Tỷ mau nói ra đi... – An Lệ càng lo lắng hỏi dồn.

-Đúng vậy! Có chuyện gì chị có thể tâm sự với tui em! – Nó cũng đồng tình. Có thể nó quá nhiều chuyện, cũng có thể nó thật sự quan tâm. Không quan trọng! Cái chính là nó đang ở đây, khi có người cần...

Tô Hồng vốn muốn im lặng một mình chịu đựng, nhưng trước sự quan tâm chân thành của An Lệ và nó. Nàng dường như không thể kiềm nén được nữa, nước mắt rơi ra ào ạt...

-Ta... huhu... Mẫu thân của ta... hix...

Trong những tiếng nấc nghẹn ngào, Tô Hồng bắt đầu kể lại câu chuyện của mình...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiên Nữ Ra Tay

Trong những tiếng nấc nghẹn ngào, Tô Hồng bắt đầu kể lại câu chuyện của mình...

Nàng vốn là một thôn nữ ở lộ Thiên Trường (tỉnh Nam Định ngày nay). Từ nhỏ nàng và mẫu thân hai người mẹ góa con cô dựa vào nhau mà sống. Cuộc sống tuy vất vả lam lũ nhưng luôn vui vẻ hạnh phúc. Trong thôn, mẫu thân nàng vẫn luôn tự hào với mọi người rằng nữ nhi của mình có nhan sắc, sau này có thể gả vào gia đình khá giả sống an nhàn. Nhưng ai có ngờ rằng, chính bởi vì chút tư sắc không cần thiết này mà 10 năm trước, khi nàng vừa tròn 18 tuổi, đúng vào lúc triều đình có đợt tuyển cung nữ, nàng đã bị bắt tiến cung...

10 năm... đã 10 năm rồi Tô Hồng nàng chưa một lần được hồi hương, chưa một lần gặp mặt mẫu thân. Chỉ có thể lén lút nhờ người gửi chút bạc về quê nhà và thư từ qua lại cùng mẫu thân mà thôi.

Nhưng suốt 3 tháng gần đây, bao nhiêu lá thư nàng gửi đi đều không có hồi âm. Và cho đến hôm nay, khi nàng sung sướng đọc bức thư gửi từ quê nhà thì bất ngờ hay tin mẫu thân nàng ốm nặng đã lâu và có thể sẽ không qua khỏi...

-Mẫu thân... hức... nữ nhi bất hiếu... không thể nhìn mặt người lần cuối... huhu...

Tô Hồng vừa kể vừa nấc lên từng hồi, nước mắt giàn giụa trên gương mặt gầy gò nhỏ bé.

-Tô Hồng tỷ, tỷ đừng quá đau lòng... – An Lệ ở bên cạnh nhẹ vỗ về bờ vai run rẩy liên tục của Tô Hồng. An Lệ chẳng thể làm được gì hơn, bởi số phận nàng cũng chỉ vậy mà thôi. Từ năm 17 tuổi tiến cung, trải qua 6 mùa lá rụng ở nơi lạnh lẽo u uất này, chưa một lần nàng gặp lại nhị đệ và tam muội của mình. Nàng nhớ chúng nhiều, nhiều lắm. Nhưng nàng có thể làm được gì?

...

Hai người cung nữ lặng lẽ ôm lấy nhau, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra, khóc cho số phận bi ai của nữ nhân chốn thâm cung vô vọng...

Mai Châu đứng một bên, im lặng lắng nghe tất cả, những hạt ngọc trong veo từ khóe mắt nó không biết cũng rơi ra từ lúc nào. Nhìn hai cô gái đều lớn tuổi hơn mình lại yếu ớt như cánh hoa vô lực trước gió, cô lẽ nó chưa đủ trải nghiệm để biết được nỗi bi ai ấy, nhưng nó cảm nhận được, cũng mơ hồ hiểu được, sự bất lực của họ trước số phận nghiệt ngã...

Lấy tay lau qua gương mặt tèm lem của mình, nó cất tiếng nói nhẹ như gió, pha lẫn sự ngây thơ không hiểu chuyện:

-Vì sao chị lại không thể xuất cung được?

Chính trang lại bộ dáng vì thương tâm mà không kiềm chế được của mình, An Lệ nhìn nó trả lời:

-Châu tiểu thư, cung nữ một khi đã nhập cung thì cả đời phải ở trong cung, không bao giờ được ra ngoài. Chúng nô tỳ đều phải cam chịu số phận ấy...

Tô Hồng thêm một lần nghe sự thật, lại thêm một lần bi thương rơi lệ...

-Quy định gì vô lý như vậy? Là ai đưa ra hả chị? – Nó bất bình hỏi.

-Đó là luật lệ trong cung từ trước đến nay, ai ban hành nô tỳ cũng không rõ...

-Vậy thay đổi đi là được!

-Tiểu thư, người suy nghĩ quá đơn thuần rồi. Ở trong hoàng cung, chỉ hoàng thượng mới có thể thay đổi luật lệ...

-Gia Kỳ?

-Vâng, thưa tiểu thư. Nhưng hoàng thượng chắc chắn sẽ không đồng ý đâu... - An Lệ ủ rũ nói.

-Được! Em biết rồi! – Nó dùng ánh mắt chắc chắn quay qua khẳng định với Tô Hồng – Chị yên tâm, nhất định chị sẽ được xuất cung!

...

Nó nuốt nước bọt nhìn vào cánh cửa Ngự thư phòng mà trong lòng không ngừng đấu tranh dữ dội. Hôm qua nó đã khẳng định như đinh đóng cột sẽ tìm cách giúp Tổ Hồng xuất cung, nó không thể thất tín được. Nhưng đến gặp Gia Kỳ để nói chuyện, hix, nó sợ sợ thế nào ấy. Nếu là trước đây, khi chưa biết hần là tên hoàng đế khủng khiếp ghét là chém, chắc chắn nó sẽ không hề suy nghĩ lao thẳng vào trong đó đòi hần hạ chỉ bằng được. Nhưng mà bây giờ... hần đáng sợ như vậy, lại ghét con gái, lỡ nó nói gì không vừa ý, hần đem chém đầu nó thì sao? Nó còn muốn về nhà coi Harry potter 7 nữa, không thể chết sớm như thế được... Mà không vô đó gặp hần, làm sao yêu cầu hần hạ chỉ cho Tổ Hồng xuất cung?

...

Aaaaaaa...

Làm sao bây giờ?

Aaaaaaa...

Làm sao bây giờ?

...

“...”

Đang đi tới đi lui thì chợt có người vỗ nhẹ vào vai làm nó giật mình hét toáng lên.

-Á!

-Châu tiểu thư, người đến đây làm gì vậy? – Một giọng nói dịu dàng rất quen, nó cố gắng lục lọi trong bộ nhớ eo hẹp của mình xem có ai như vậy không...

-A! Anh Linh?

-Là tại hạ! – Trương Linh lại mỉm cười hiền – Tiểu thư hôm nay đến tìm hoàng thượng ư?

-Ồ... em... À mà anh tới đây chỉ zậy?

-Tại hạ được hoàng thượng triệu vào cung để bàn bạc về việc chuẩn bị cho chuyến ghé thăm sắp tới của sứ giả Bắc triều...

-Sứ giả ghé thăm thì có gì mà phải chuẩn bị? – Nó ngây ngô hỏi lại.

-Như bình thường cũng không cần phải chuẩn bị gì nhiều, nhưng lần này đến đây còn có cả công chúa Phi Yến, trưởng công chúa của Bắc triều... – Trương Linh không hề thấy phiền mà cặn kẽ giải thích rõ cho nó hiểu.

-Woa... công chúa sẽ đến đây à? – Nó mắt long lanh tưởng tượng, rất háo hức được nhìn mặt công chúa thật sự một lần xem sao... Bình thường toàn là qua phim ảnh hoặc truyện tranh, nếu là người thật chắc phải đẹp lắm lắm, hihi...

Quên mất, nó lại ham tám chuyện linh tinh rồi, vấn đề chính bây giờ là phải gặp Gia Kỳ cơ mà...

Nó đang nhăn nhó không biết phải làm sao để vào trong kia thì đột nhiên Trương Linh lên tiếng:

-Tiểu thư, nếu người cần gặp hoàng thượng, chúng ta có thể cùng vào...

...

Đúng là trời giúp nó mà, hên quá! May sao gặp Trương Linh ở bên ngoài chứ nếu không sao nó có thể thuận lợi bước vào trong này mà không làm kinh động đến đại nhân vật nguy hiểm kia cho được. Thật là hên! Thật là hên! Cầu mong lát nữa mọi chuyện xuôi chèo mát mái, nếu không... làm sao nó sống để trở về với Hai Ba đây?

-Cho gọi Trương tướng quân vào yết kiến... – Chất giọng lãnh lút không lẫn vào đâu của Hà công công vang lên, ngay sau đó là sự xuất hiện của Trương Linh và nó...

-Thần Trương Linh bái kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Gia Kỳ không ngẩng đầu lên cứ thế nói:

-Trương Linh, về vấn đề này ngươi nghĩ thế nào? Hoàng đế Bắc triều là một kẻ quỷ kế đa đoan, hần để nữ nhi yêu quý của mình lặn lội sang tận đây, nhất định là có ý đồ...

-E hèm...

Trương Linh không dám ngắt lời vua, chỉ khéo léo đằng hắng nhắc nhở hần ở đây còn có thêm một người nữa.

Gia Kỳ không hài lòng nhàu mày ngược mắt lên nhìn... Một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc, tươi vui rạng rỡ, thanh tân thoát tục trong bộ y phục trắng muốt đang đứng ngay cạnh Trương Linh.

-Gia Kỳ... haha... chào! – Nó miệng cười, tay vẩy vẩy làm thân. Sợ tên vua kia chẳng may buồn ý nổi khùng lên thì khổ...

-Châu tiểu thư, nàng có chuyện tìm ta?

Trái lại Gia Kỳ không hề tức giận vì sự xuất hiện không mời của nó mà rất hòa nhã lễ độ. Tất nhiên, nguyên nhân là vì sau lần cùng nó thảo luận hôm trước, hần đã có cái nhìn khác hơn về nữ nhân, à không, về nó thôi...

-Tôi... - Nó gật gật đầu thay cho câu trả lời, đến đây đề đòi hần hay đòi nguyên tắc của chính hần, nói ra cũng khó...

-Tiểu thư, nàng muốn nói gì?

-Gia Kỳ... haha... thực ra cũng không có gì. Tôi muốn hỏi xem ở đây đất chật người đông, không khí ngột ngạt, anh có khó thở không ý mà?

-“Đất chật người đông”? “Không khí ngột ngạt”?

Cả Gia Kỳ và Trương Linh đều không thể hiểu nổi ý của nó. Thư phòng rộng lớn như vậy mà chỉ có ba người, “đất chật người đông” là nghĩa làm sao?

Không đợi hai hotboy trước mặt phải lên tiếng, nó thu hết dũng khí tiếp tục giả là:

-Haha... ở đây thì thoáng thật, nhưng khi bước ra ngoài... hình như hơi nhiều người quá thì phải...

-Tiểu thư, nàng có ý tứ gì, cứ nói rõ ra đi! – Tiếng Gia Kỳ mất kiên nhẫn.

-Ừc... – Nuốt nuốt nước miếng, nó cố gắng lấy can đảm nói tiếp – Thực ra tôi chỉ muốn anh có thể thả bớt một số cung nữ ra ngoài...

-Nàng vừa nói gì?

-Tôi... Anh có thể thả một số cung nữ lớn tuổi ra ngoài để họ thành gia lập thất, yên ổn an cư lạc nghiệp được không?

Nó cố hết sức dùng vốn văn chương có hạn của mình tìm một vài thành ngữ trang trọng nhất để nói chuyện. Hi vọng mức độ thịnh nộ của hần có thể giảm xuống mức thấp nhất...

Trương Linh đứng một bên không khỏi xanh mặt nhìn nó. Dám đưa ra loại yêu cầu này, ngoài tiên nữ nó ra, chắc trên đời không có người thứ hai...

Gia Kỳ như thường lệ vẫn âm trầm không đổi sắc. Nhìn nó chăm chăm như muốn xuyên thấu tận tâm can con người tiên nữ này. Đáng tiếc, vẫn là không thể nhìn ra rốt cục nó đang nghĩ cái gì. Ở nó có một loại khả năng mà không ai trong Nam triều này, thậm chí hần, có được. Đó là tầm nhìn, là tình người, là sự sáng tạo, là... , thậm chí thật ra đó là loại tài năng gì hần cũng không rõ. Chỉ có điều, linh cảm để vương trong hần cảm nhận rất sâu sắc rằng, nó – chính là phúc tinh của Nam triều...

-Châu tiểu thư, tại sao nàng lại muốn ta làm như vậy? – Gia Kỳ rất thận trọng đặt câu hỏi, đồng thời cũng quan sát từng biểu hiện trên gương mặt nó...

Nó cũng thận trọng không kém đặt lại một câu hỏi:

-Gia Kỳ, trước khi trả lời câu hỏi của anh, tôi muốn biết hiện tại Nam triều có dân số là bao nhiêu và chính xác thì trong Lạc Dương thành đang chứa bao nhiêu người?

Không trả lời, Gia Kỳ đưa ánh mắt về phía Trương Linh như ra hiệu cho Trương Linh thay hần trả lời câu hỏi ngớ ngẩn kia. Nó muốn biết những điều đó, không khó! Quan trọng là nó muốn biết để làm gì?

-Châu tiểu thư, theo điều tra thì hiện nay Nam triều có khoảng 5 triệu dân và số hạ nhân trong Lạc Dương thành vào khoảng 1,5 triệu người...

-Gi cơ? – Nó há hốc mồm ngạc nhiên, sao có thể chứ?

-Nàng đã có được câu trả lời của mình, bây giờ có thể trả lời ta rồi chứ? – tiếng Gia Kỳ lạnh lùng.

-Tất... tất nhiên...

Và cũng “tất nhiên” như vậy, tiếp theo là màn “chém gió” của Mai Châu:

-Gia Kỳ, anh là một đảng minh quân mà phải không? – Bước 1: nịnh nọt lấy lòng...

-...

-Anh có cảm thấy rất bất hợp lý khi mà dân số cả nước chỉ có 5 triệu người, trong khi đó chỉ riêng trong cung đã chiếm tới 1,5 triệu? 1,5 triệu? trời ơi... 30% đó. Lạc Dương thành này tuy là rộng thật đấy, nhưng chứa tới 30% dân số ở độ tuổi lao động chỉ để phục vụ một người duy nhất, anh có cảm thấy rất phí phạm không? Công việc trong hoàng cung cũng chẳng nặng nhọc gì, hơn nữa lại không đem lại một lợi ích kinh tế rõ ràng nào cả. Như vậy chẳng phải đã làm hao tổn một lượng phúc lợi xã hội quá lớn hay sao? – Bước 2: Phân tích đúng sai...

-...

- Tôi cảm thấy việc cung nữ, thái giám hay cấm quân phục vụ trong hoàng cung cũng là một lẽ đương nhiên. Đường đường là hoàng đế cao cao tại thượng, kẻ hầu người hạ nườm nượp và bảo vệ gắt gao cũng rất chính đáng thôi... – Bước 3: lại xoa dịu...

-...

-Nhưng một số người đã có tuổi, làm việc cũng không còn tốt như xưa, anh cho họ xuất cung hồi hương đâu có gì là thiệt hại? Anh thấy tôi nói có đúng hay không? Vừa giảm bớt gánh nặng về nhân khẩu trong cung, lại được tiếng mình quân, tiện cả đôi đường còn gì... haha... – Bước 4: Đưa ra hướng giải quyết kết tung hô xu nịnh...

Nghe từ nãy tới giờ, Trương Linh không thể không công nhận nó quả đúng là một nữ nhân quá xuất sắc. Không, phải nói là một tiên nữ quá tuyệt vời, mọi điều nó lo nghĩ hay hướng tới đều là những con người nhỏ bé yếu ớt, không có quyền lực. Quả thật chỉ có bậc thần tiên mới có tấm lòng bao la như thế...

Trái lại Gia Kỳ không hề bị dao động bởi mớ lý lẽ kiêm xu nịnh hoàn hảo của nó, rất kiên định trả lời:

-Nàng nói rất hay, nhưng trong cung thêm người thì dễ, bớt người lại khó khăn hơn nhiều. Nàng có biết để có được những kẻ sách sạch bóng tuơng tất kia, hằng ngày cần bao nhiêu cung nữ lau dọn không?

-Ồ... Cái này...

-Còn cả Linh Nhân điện, Tường Vi cung, Tuyết Như cung... hay Bách Hoa cung nàng ở đều cần phải được dọn dẹp hằng ngày. Đó là chưa kể đến những việc khác như chăm sóc hoa ở vườn Thượng Uyển (Ngự hoa viên), hầu hạ chủ nhân... Mỗi một hạ nhân đều có công việc hằng ngày của mình, nếu bớt đi một người thì ai sẽ làm thay họ những việc đó?

-Ồ...

-Những điều nàng vừa nói, ta sẽ suy nghĩ, nhưng ta e là sẽ không đưa ra được câu trả lời hợp ý nàng. Bởi vì ở Lạc Dương thành, mọi thứ đều có quy luật ổn định của riêng nó rồi, không thể thay đổi được...

Sao cơ? Thất bại? Nó thất bại rồi ư? Nghĩ ra bài diễn văn hay như vậy, mất cả tiếng đồng hồ ba hoa, rốt cục... vẫn là thất bại sao? Hắn là gỗ đá hả trời? Trên đời sao có thể có loại người vô tri vô giác như vậy chứ? Nói gậy lười mà vẫn không được gì là thế nào???

Quan trọng hơn, nó làm sao ăn nói với Tổ Hồng đây? Hôm bữa đã hứa rõ ràng là sẽ giúp chị ấy xuất cung, giờ thế này... “Mỗi một hạ nhân đều có công việc hằng ngày của mình, nếu bớt đi một người thì ai sẽ làm thay họ những việc đó?” – Nói kiểu đó thì chắc chắn là cơ hội xin xỏ cho Tổ Hồng không còn rồi...

Hix, sao giờ?

???

...

Khoan đã...

“Bởi vì ở Lạc Dương thành, mọi thứ đều có quy luật ổn định của riêng nó rồi, không thể thay đổi được...”

-Nếu tôi có thể thay đổi thì sao?

Đúng vậy, nếu nó có thể thay đổi, vậy chẳng phải là giải quyết xong rồi ư?

Tổ Hồng có thể xuất cung thăm mẹ, các cung nữ khác cũng có thể hồi hương xuất giá, mọi chuyện rồi sẽ khác đi...

-Nếu tôi có thể thay đổi thì sao? – Nó nhắc lại câu nói một lần nữa, như khẳng định chắc chắn sự quyết tâm của mình.

-Tiểu thư, ý nàng là... – Trương Linh nãy giờ lắng nghe cuộc đối thoại quá thú vị của hai người, quả đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, nó chặt chẽ có tình, hoàng thượng rõ ràng có lý, đúng là cuộc đối thoại định mệnh. Trương Linh không thể nhịn được lỡ miệng xen vào...

-Tôi sẽ thay đổi cách tổ chức sắp xếp trong Lạc Dương thành, nghĩa là công việc vẫn sẽ hoàn thành như cũ, nhưng với số người ít hơn rất nhiều. Nếu như vậy, những cung nữ và thái giám lớn tuổi, đã phục vụ lâu trong cung có thể được thả ra ngoài chứ?

Nó khẳng định chắc chắn, mắt nhìn thẳng vào Gia Kỳ. Một ngọn lửa nhiệt huyết như đang bùng cháy mãnh liệt trong nó, thậm chí, chính Gia Kỳ cũng có

thể cảm nhận được sức nóng cuồng nhiệt ấy. Một nữ nhân như thế, nếu có thể lưu mãi tại Nam triều thì tốt biết mấy. Nghĩ đến đây, mắt hắn chợt lóe lên, hân hân nở ra một sáng kiến...

-Nếu nàng làm không được?

-Tôi chắc chắn sẽ thành công. Nếu không, muốn thế nào tùy anh!

-Được! Nàng có 3 tháng, trước khi đoàn sứ giả Bắc triều đến đây, nếu nàng thực sự có thể chinh đồn Lạc Dương thành như vừa nói, ta thỏa mãn nàng, sẽ để số hạ nhân lớn tuổi xuất cung...

-Thật không? Gia Kỳ, anh tốt quá! – Nó nhảy cẫng lên vui sướng, thiếu chút nữa quên mất lại ôm vai bá cổ hắn rồi. Hên, chút lý trí sót lại đã giữ nó tránh xa miệng hổ.

-Nếu không, nàng phải trở thành hoàng hậu của ta!

-What?

Cái... cái gì cơ?

Nó cứng đờ người, không thể tin vào tai mình.

Bảo nó làm hoàng hậu của hắn?

Đùa!

Nó còn phải về nhà với anh Ba chị Hai, làm gì rảnh rỗi ở đây chơi trò vợ chồng với người cổ đại? Mà hắn nghĩ sao vậy? Nó còn chưa bước sang tuổi 18, mấy tháng nữa mới tới sinh nhật nó cơ mà. Còn hắn, 19 tuổi, 19 tuổi mà dám đòi cưới vợ, vi phạm luật pháp nghiêm trọng đấy hắn có biết không?

Mà khoan... Sao bảo hắn ghét con gái cơ mà? Giờ đòi cưới nó là sao? Không phải hắn định dùng cách này để trả thù nó 2 lần “đụng chạm” hắn đấy chứ? Trời ơi! Người gì mà thù dai quá vậy? Nó chỉ “lỡ tay” thôi mà...

Ở bên cạnh, Trương Linh cũng sửng sốt không kém. Tuy rằng quả thật tiên nữ dù là tài năng hay tướng mạo đều kiệt xuất hơn người (Shill: tất nhiên!) nhưng hoàng thượng mà hắn biết từ nhỏ vốn đã căm ghét nữ nhân. Đối với tiên nữ có thể lễ độ nho nhã nhưng tuyệt đối không thể ngày một ngày hai này sinh tư tình. Vậy mà hôm nay, hoàng thượng lại có ý định lập nó làm hoàng hậu? Dù chỉ là điều kiện, nhưng có thể nói ra như vậy, khẳng định hoàng thượng đã có chủ ý của mình. Hoàng thượng của hắn là người thâm sâu khó lường, chuyện này... nhất định có nội tình...

-Sao vậy Châu tiểu thư? Nàng không tự tin? – Gia Kỳ có chút khiêu khích hỏi nó, trong lòng lại tràn ngập thỏa mãn. Canh bạc này, dù là thắng hay thua, hắn đều có lợi...

-Nghĩ sao vậy? Tôi mà không tự tin? Tôi... chỉ nghĩ chúng ta là bạn bè, ra điều kiện kiểu này có vẻ hơi kỳ cục...

-Kỳ cục? Nàng đang có vinh dự trở thành hoàng hậu của Nam triều, đây là ân điển lớn nhất mà bất cứ nữ nhân nào đều ham muốn. Nàng vì cái gì lại cho đó là kỳ cục? – Gia Kỳ thể hiện sự không vừa lòng rất rõ.

“Hix, lần này toi thật rồi...”, nó thàn than nhẹ. Dù sao cũng là nó tự đâm lao, đành phải theo lao thôi chứ biết làm sao. Chắc hắn chỉ dọa nhau vậy thôi chứ không có ý định đó đâu, hắn ghét con gái mà... (Shill: cứ nghĩ vậy đi tỷ...).

-Tôi sẽ không thất bại đâu!

-Được! Quyết định như vậy!

=====

-Hoàng thượng, người...

-Không cần nhiều lời, ta tự có trù tính của mình, chúng ta tiếp tục bàn về đoàn sứ thần Bắc triều sắp tới...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bản Lĩnh Thật Sự Của Mai Châu

Nó dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt, xắn tay áo, buộc tóc cao,... chuẩn bị tươm tất cả về trang phục lẫn tinh thần để có thể bắt đầu ngày mới – chính

thức đối đầu với thử thách lớn nhất từ khi đặt chân tới đây.

Hít sâu một hơi như tích trữ năng lượng cho cả ngày dài phía trước, nó mỉm cười vồ vồ hai má mình rồi mỉm cười tự cổ vũ:

-Fighting!

-Tiểu thư, Hà công công cầu kiến...

-Ok, chị mời vào đi, em sẵn sàng rồi.

...

Hà công công là đại nội tổng quản trong Lạc Dương thành, mọi việc lớn bé ở đây từ trước đến giờ đều do một tay ông cai quản, ngay đến bông hoa ở Ngự hoa viên khi nào nở có lẽ ông cũng biết. Chính vì thế, để có thể thực hiện một cuộc cải cách toàn diện, nó rất cần sự trợ giúp của nhân vật nhỏ bé nhưng quan trọng này.

Từ sáng sớm Hà công công đã chuẩn bị đủ mọi thứ nó yêu cầu. Danh sách toàn bộ hạ nhân trong cung, những công việc phải làm và bộ máy tổ chức, phân công nhiệm vụ, v.v... Hà Hồng Thạch hẳn hẳn hạ hoàng thượng đã lâu, cái danh đại nội tổng quản này hẳn cũng làm đến cả chục năm rồi, tuy không tính là có tài cán gì, nhưng cũng xem là thông thạo tổ tường mọi việc trong cung. Không phải hẳn không tin tưởng tiên nữ, nhưng là, tiên nữ vốn quen thuộc nơi thiên giới, đối với nhân gian lạ lẫm mơ hồ, một sớm một chiều khó mà thông hiểu rõ ràng mọi thứ, sao có thể chỉ trong hai tháng chinh đồn toàn bộ nội cung? Không có khả năng! Thật sự không có khả năng!

-Hà công công, bác đang đang nghĩ gì vậy?

-À... vâng... tiểu thư có cần nô tài làm gì nữa không ạ?

-Cháu cũng chưa biết nữa, để cháu xem đã... – Nó nhíu nhíu mày, chăm chú tập trung vào những thông tin mà An Lệ đang đọc. Đến khổ, thời này dùng toàn chữ cổ, nó không biết, cũng không hiểu, đành phải nhờ cậy vào An Lệ vậy...

Thực sự thì từ nãy tới giờ, nó càng nghe càng choáng. Số cung nữ và thái giám trong cung đúng là rất nhiều, nhưng lượng công việc phải làm ở đây lại khủng khiếp hơn... Quả đúng như Gia Kỳ nói, “mỗi một hạ nhân đều có công việc hằng ngày của mình”, với phương pháp tổ chức và phân bổ lao động này, một câu thôi: Hạ nhân chỉ thiếu chứ không thể thừa!

Aaaaa...

Làm sao đây?

Nó nguy đến nơi rồi!

Bệnh tình của mẹ Tổ Hồng càng ngày càng nghiêm trọng, nếu chị ấy không sớm trở về, chỉ e...

Còn Gia Kỳ nữa...

Nếu không thành công...

Lần này...

Nó tiêu chắc!

Khôngggggggggg...

...

=====

-Haiz...

-Tiểu thư, người vẫn chưa tìm ra cách ư?

-Hix, sao giờ chị? Gấp lắm rồi mà em thì chẳng nghĩ được gì cả...

-Tiểu thư, trời cũng đã tối, hay là người tắm rửa trước rồi tiếp tục suy nghĩ sau...

-Vậy cũng được... – Nó ừ ừ...

-Tốt quá, nô tì đi chuẩn bị y phục cho người ngay.

-Thôi chị, đồ để em tự lấy, chị pha nước dùm em được rồi!

-Tiểu thư, như vậy sao được, người nghỉ ngơi đi, nô tì sẽ gọi thêm cung nữ vào hầu hạ.

-Phiền lắm chị ơi, hai chị em mình chia nhau làm là xong mà.

-Nhưng...

-Quyết định rồi nhé, hihi...

Nói rồi nó nhanh nhẩu làm việc của mình theo phân công. Hai chị em mỗi người một việc nên hoàn thành rất nhanh chóng. Chưa đầy 5 phút sau, nó đã thoải mái thả mình trong bồn tắm...

Nó vừa nghịch nước vừa cười thích thú:

-Nhanh ghê, mới đó mà đã được tắm rồi, thích quá!

Bởi vì nó và An Lệ chia việc ra theo khả năng, mỗi người tùy sức mà làm nên hiệu quả hơn rất nhiều. Đúng là, có những thứ phải biết phân công mới được...

A!

Đúng rồi!

Phân công!

Chính là phân công!

Chìa khóa của cuộc cải cách nội cung lần này...

Ba chữ thôi...

CHUYÊN MÔN HÓA!

...

=====

-Trương Linh, bên phía Mai Châu tiểu thư thế nào rồi?

-Khởi bẩm hoàng thượng, chuyện này...

Đáp lại sự thoải mái tự tin của Gia Kỳ là vẻ mặt cực kỳ khó xử của Trương Linh. Làm sao đây? Trương Linh hần theo hoàng thượng đã lâu, buồn vui giận hờn của hoàng thượng hần hiểu rất rõ. Ngay lúc này câu trả lời mà hoàng thượng muốn nghe hần đến chín phần đã đoán ra. Nhưng là... Ông trời ơi, tâm trạng hoàng thượng đang tốt như vậy, nếu hần nói ra sự thật, chỉ e... Làm sao hần gánh nổi con thịnh nộ này đây???

-Sao vậy? Không thể chứ gì? Tất nhiên là thế rồi! – Gia Kỳ vô cùng cao hứng, thậm chí trên môi còn vương lại nét cười hiếm thấy.

-Hoàng thượng, thực ra... – Trương Linh ho khan – Chuyện này... vì thần trộm nghĩ... hay là người tự mình kiểm chứng đi...

-Sao? Đến mức ấy cơ à? Haha... hôm nay ta rất có hứng thú. Đi, Trương Linh, chúng ta cùng đi xem...

Có vẻ như tâm trạng của hoàng thượng hần không chỉ dừng lại ở tốt mà phải nói là “cực kỳ tốt”. Bình thường tìm được nụ cười trên môi hần đã khó, vậy mà hôm nay hần lại cười sáng khoái như vậy. Chắc chắn là... Ôi không! Bão sắp đến rồi ư???

=====

-Hihi, chị ơi đá qua đây đi...

-Haha...

-Á, tiểu thư, người đá cao quá...

-...

-Ôi, roi mất rồi...

-Hihi...

-Hahah...

-Hihi, chị ơi đá qua đây đi...

-Haha...

-Á, tiểu thư, người đá cao quá...

-...

-Ôi, roi mất rồi...

-Hihi...

-Haha...

Ya... Phịch....

-Tiểu thư, người đá ra ngoài mất rồi! – Các cung nữ hờn dỗi nhìn nó.

-Hi hi, sr mọi người, em đi nhặt cầu ngay đây...

Chạy nhanh về phía cửa lớn, nơi quả cầu dễ thương đang yên vị, nó nhoèn miệng cười thích thú như vừa tìm được vật báu rồi cúi người nhặt. Đột nhiên cảm giác ánh sáng như hoàn toàn bị che khuất, có cái gì đó như đang tiếp cận mình rất gần, nó ngẩng đầu lên...

-Gia Kỳ? – Miệng nó nở một nụ cười tươi.

Nhưng đối diện với nụ cười rạng rỡ của nó, hắn không những không vui lên chút nào mà ngược lại còn cảm thấy quá chói mắt, giống như bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào vậy. Và thậm chí, nhìn nụ cười không giấu giếm của nó, hắn còn cảm thấy bức mình, sự cao hứng ban nãy phút chốc đều tan biến không một dấu vết. Hắn nhíu mày nhìn nó:

-Nàng đang làm gì?

-Chơi đá cầu! Hihi, vui lắm, anh cũng qua chơi cùng đi! – Nó vừa nói vừa kéo tay hắn vào bên trong, quên cả sự sợ hãi lúc bình thường.

Vừa vào đến sân Bách Hoa Cung, hắn như đông đá khi nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không nghe thấy những tiếng hô “vạn tuế” bên dưới. Đây rốt cục là cái loại chuyện gì? Sao những cung nữ kia có thể thành thói vui chơi như vậy? Cho dù không nói đến việc tự ý chơi đùa trong cung, nhưng dám bỏ bê công việc của mình, đám hạ nhân này thật quá to gan!

-Vô pháp vô thiên! – Hắn chậm rãi nhả từng chữ, giọng điệu không nặng không nhẹ nhưng cũng đủ khiến toàn bộ thái giám cung nữ ở Bách Hoa cung phải quỳ rạp run sợ, miệng không ngừng van xin “Hoàng thượng tha mạng!”, “Hoàng thượng tha mạng!”,...

Như không nghe thấy những tiếng van cầu thống thiết bên dưới, hắn thần nhiên chiếu tia nhìn về phía nó, đang bối rối cố gắng đỡ mọi người dậy, nhưng tất nhiên, hoàn toàn vô ích. “Trông nàng thật buồn cười”, không hiểu sao giữa lúc tâm tình đang cực kỳ không tốt hắn lại có thể nảy sinh loại suy nghĩ này, mỗi còn suyt chút nữa cong lên khi thấy dáng vẻ vội vã bối rối của nó, đáng yêu kinh khủng. Trời! Lại nữa! Thật hắn cũng không hiểu nổi chính mình rốt cục đang nghĩ cái gì?

Tự bức bối với mớ suy nghĩ hỗn độn của chính mình, hắn đột nhiên gọi to như quát lên:

-Châu tiểu thư!

-A... – Bị giật mình, nó ngược mắt nhìn hắn, cảm giác có chút lo sợ, nói thật là nó chưa thấy hắn to tiếng như vậy bao giờ... – Sao... sao vậy? – Nó dè dặt.

Trương Linh ở bên cạnh cũng bị dọa bất ngờ, tuy đúng là tình cảnh hiện tại có chọc tức hoàng thượng thật, nhưng hoàng thượng của hắn, ừm... nói sao nhỉ? Đáng sợ đến mức không bao giờ lớn tiếng. Thế mới biết hoàng thượng thâm sâu khó lường nhường nào, có điều lần này... sao vậy nhỉ?

Tự cảm thấy chính mình thất thố, hắn đằng hắng, lấy lại giọng điệu trầm trầm:

-Châu tiểu thư, rốt cục chuyện gì đang diễn ra ở đây?

-Ồ... cái đó... – “Sao nghe giọng hắn bây giờ còn đáng sợ hơn lúc nãy nhỉ?”, nó lắp bắp mãi mới nói tiếp được – Tôi... chúng tôi...là... công việc ở đây đều đã hoàn thành, chúng tôi thư giãn một chút thôi...

-Hoàn thành? – Hắn nhíu mày.

-Ồ, haha... anh chẳng bảo giao cho tôi xử lý mọi chuyện trong nội cung đấy thôi, tạm thời tôi đang thử nghiệm mô hình này ở Bách Hoa Cung, trong ngày mai sẽ nhân rộng ra toàn bộ Lạc Dương thành...

- Thử nghiệm mô hình?

- Phải, hihi, rất hiệu quả đúng không? – Nó cười đầy tự hào, quên luôn nỗi sợ hãi đối với thái độ vừa rồi của hắn, thiết tình!

Hắn không hỏi thêm nữa, tự mình âm thầm đánh giá toàn bộ Bách Hoa Cung. Quả thật đúng như lời nó, có vẻ mọi việc ở đây đều đã được xếp đặt ổn thỏa...

Thêm một hồi im lặng, nó len lén liếc nhìn hắn, bình thần đến đáng sợ, cũng không rõ là hắn đang hài lòng hay bất mãn nữa. Trong trường hợp này đành thực hiện nguyên tắc tối thượng của cuộc sống – “im lặng là vàng” chứ biết làm sao hơn.

- Rất tốt! – Cho đến lúc tất cả mọi người gần như chết ngạt vì nín thở, hắn đột nhiên cất tiếng phá tan bầu không khí đang căng như dây đàn. Mọi người ai nấy đều như trút được gánh nặng, nhẹ thở phào một tiếng. Nhưng câu nói sau của hắn lại khiến không khí còn căng hơn lần trước:

- Ta cảm thấy 3 tháng với nàng thật không cần thiết, vậy nàng sẽ nói sao nếu chúng ta giảm thời hạn xuống còn 2 tháng. Châu tiểu thư?

- Ồ... Hà?

- Không có vấn đề gì phải không? Được! Quyết định như vậy!

Không chờ phản ứng của nó, hắn tự mình ra lệnh rồi phát áo rồi khỏi Bách Hoa Cung.

Đến lúc này nó mới thôi sững sờ, hoàn hồn nhớ lại những gì hắn vừa nói. Và...

What? What? What?

2 tháng?

Đùa chắc?

Nó có phải là siêu nhân đâu. Ôi trời ơi! Sao trên đời lại có người độc đoán như thế chứ???

Suốt cả quãng đường trở về cung Hòa Lạc, Trương Linh không dám hé răng nửa lời. Bởi hơn ai hết, Trương Linh hiểu hắn nhất. Hắn là hoàng đế đáng sợ nhất trong những hoàng đế đáng sợ. Người khác tức giận là chém chém giết giết, còn hắn, một khi đã không vừa lòng... sẽ chỉ im lặng mỉm cười, và lặng lẽ tra tấn kẻ xấu số tới giọt máu cuối cùng...

Lần này cũng vậy, hoàng thượng hiển nhiên không vui. Tuy ngoài miệng rất thờ ơ lãnh cảm, nhưng cảm xúc lúc đi và về hoàn toàn trái ngược, đủ biết hoàng thượng hắn phi thường bất mãn.

Định tiếp tục giữ miệng cho đến cuối cùng, nhưng rốt cục, không biết vì lý do gì, Trương Linh bỗng cất tiếng:

- Hoàng thượng, người đối với Châu tiểu thư là có ý...

- Trương Linh! Từ bao giờ ngươi không biết chọn thời điểm như vậy? – Gia Kỳ ngắt lời, giễu cợt nói.

- Xin hoàng thượng thứ tội, vì thân chi...

- Được rồi! Xem ra lần này có vẻ như ngươi sẽ không được uống rượu hi của trẫm rồi, haha...

Ý cười trào phúng trên môi hắn càng đậm. Nhưng sao... Trương Linh thức thời ngậm miệng, không hỏi thêm gì nữa, chỉ có điều... rõ ràng hoàng thượng có vấn đề! Hắn đang tức giận sao? Vì Châu tiểu thư đã chọc giận hắn? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Trương Linh cũng không thể nghĩ được thật ra là nó đã chọc gì đến hắn? Không lẽ... là chuyện lập hậu kia?

Từ sau ngày hắn đến Bách Hoa Cung, nó càng làm việc chăm chỉ hơn, phân công một cách triệt để mọi công việc. Lý do rất đơn giản: thời gian gấp lắm rồi!

Thật nó chẳng hiểu nổi những người cổ đại này đang nghĩ cái gì, lúc nào cũng nói “quân vô hí ngôn”, vậy mà đồng thời cũng hùng hồn khẳng định “lệnh vua như lệnh trời”. Đây đây, chính nhờ cái sự mâu thuẫn đó mà giờ nó phải vừa nhảy vừa bơi đây này. Rõ ràng lúc đầu đã nói là cho nó 3 tháng, vậy mà giờ lại rút xuống còn 2 tháng, thật tức chết!

Có điều... haha, nó là ai chứ? 2 tháng tuy đúng là sắp hết, nhưng công việc trong Lạc Dương thành này cũng đã ổn thỏa rồi, lần này nó thắng chắc. Với mô hình chuyên môn hóa của thế kỷ 21, làm sao có thể thất bại trong thời đại phong kiến được chứ?

- Châu tiểu thư, có vẻ như tâm tình của người đang rất tốt?

Một tiếng nói dịu dàng trầm ấm đột nhiên vang lên bên cạnh. Nó xoay người đối diện với hướng phát ra âm thanh rồi theo thói quen nở một nụ cười dễ

thương:

-Anh Lĩnh!

-Tại hạ tham kiến tiểu thư! – Trương Lĩnh cúi người.

-Hi, anh tới chơi hả? Hay Gia Kỳ bảo anh đến xem xét tình hình?

Mặt Trương Lĩnh chợt biến, có chút phiếm hồng đáp lời nó:

-Thực ra... tại hạ hôm nay là tự ý đến đây...

“Bởi vì tò mò mà đến, hay bởi vì nhung nhớ mà gặp gỡ?” Câu hỏi này mãi về sau Trương Lĩnh cũng chưa thể cho mình một đáp án rõ ràng...

Nó cười khúc khích nhìn Trương Lĩnh, một vị tướng quân uy phong lẫm liệt nay lại mang dáng vẻ ngượng ngùng bối rối, Trương Lĩnh cũng rất đáng yêu nha...

-Vậy cùng em đi tham quan một vòng đi, anh sẽ rất ngạc nhiên cho xem!

Nó cười rạng rỡ kéo tay Trương Lĩnh ra khỏi hiên, dạo một vòng quanh hoàng cung (Shill: amen, anh Kỳ mà thấy cảnh này là chỉ có chết...). Tất nhiên không thể hết toàn bộ Lạc Dương thành, nhưng mỗi nơi đi qua đều khiến Trương Lĩnh phải há miệng kinh ngạc.

Hầu hết cung nữ thái giám đều an nhàn nghỉ ngơi hoặc vui chơi, những gương mặt thanh tú đều hiển lộ vẻ rạng rỡ tươi tắn chứ không hề vội vã tất bật như trước. Mà điều đáng nói ở đây là mọi việc cần làm đều đã hoàn thành tươm tất. Khắp hoàng cung không có lấy một hạt bụi, một chiếc lá rụng cũng được quét tước gọn gàng. Mọi việc chuẩn bị trà nước, trang phục, đều luôn sẵn sàng, và rất rất nhiều công việc khác đều chỉ gói gọn trong hai chữ: xuất sắc!

Trước đây mỗi lần vào cung, Trương Lĩnh đều bắt gặp hình ảnh hạ nhân vội vã không chạy ngược thì cũng là chạy xuôi, vậy mà hôm nay ai nấy đều thong thả ngồi trong đình nghỉ mát, nói chuyện phiếm... Tình cảnh này... nếu để hoàng thượng bắt gặp, e là sẽ chọc người nổi trận lôi đình mất. Trương Lĩnh rùng mình, vừa nghĩ tới hoàng đế của mình liền cảm giác lạnh cả sống lưng. Đừng nhìn dáng vẻ phong nhã thanh lịch của hoàng thượng mà nhầm, chính là như thế nên hoàng thượng mới càng đáng sợ đấy...

-Anh thấy thế nào? – Mai Châu nghiêng đầu nhìn Trương Lĩnh rồi lém lỉnh cười.

-Quả là đáng kinh ngạc! – Không hề giấu giếm, Trương Lĩnh thốt lên lời tán dương thật lòng – Tiểu thư, người đã dùng cách gì vậy?

-Hi hi...

Cũng bằng thái độ tương tự, nó cười tươi kể lại phương pháp của mình cho Trương Lĩnh nghe. Thực ra cũng không có gì là to tát cả, như kế hoạch ban đầu, nó chỉ thay đổi cách làm việc ở hoàng cung một chút thôi, cụ thể chính là chuyên môn hóa công việc của mọi người. Nói đơn giản thì là như thế này...

Trong hoàng cung thời phong kiến, cung nữ hoặc thái giám không được phân công làm việc theo sở trường mà thường được phân về các cung nhỏ để hầu hạ chủ nhân. Mỗi cung, tùy vào địa vị của chủ nhân mà có số lượng cung nữ nhiều hay ít, và cho dù có thiếu hay thừa, thì công việc của mỗi cung cũng chỉ do những hạ nhân trong cung này đảm nhiệm. Chính cách sắp xếp sai lầm đó đã dẫn đến một tình trạng là: ở những cung lớn, như cung của hoàng thượng, hoàng hậu hoặc các vị phi tần được sủng ái thì số cung nữ và thái giám lại quá nhiều, dẫn đến dư thừa, rất uổng phí nhân công. Ngược lại, ở những cung khác thì số lượng hạ nhân lại không đủ. Đó là chưa nói đến việc cung nữ thái giám làm việc trong mỗi cung đều tùy theo lệnh của chủ nhân. Mà thực tế là không phải chủ nhân nào cũng biết sắp xếp công việc hiệu quả, nhất là những cổ nhân thời phong kiến này, vô cùng tùy hứng...

Ở Lạc Dương thành hiện nay, tuy chỉ có mỗi một chủ nhân duy nhất là hoàng đế Gia Kỳ (và một khách duy nhất là nó) nhưng hạ nhân vẫn được phân về các cung theo phương thức như vậy, và đa số đều tập trung ở những cung lớn như cung Hòa Lạc (nơi ở của Gia Kỳ), Linh Nhân điện (nơi ở của Thái Hậu), Bách Hoa Cung (nơi ở của hoàng hậu, về sau vì nhiều chuyện lùm xùm nó mới biết điều này...) hay Tuyết Như cung (nơi ở của sủng phi)... Nói ngắn gọn thì chính là mô hình làm việc không chuyên kiểu cũ. Điều này theo nó là rất thiếu khoa học. Đồng ý trong thời phong kiến, mỗi một vị chủ nhân đều cần những người hầu thân tín bên cạnh, nhưng số còn lại thì không nên sắp xếp tùy hứng như vậy. Chính vì lẽ đó, nó đã có một quyết định cực kỳ táo bạo: chuyên môn hóa toàn bộ nội cung...

Mỗi cung tùy theo mức độ lớn nhỏ sẽ chỉ giữ từ 2 đến 8 cung nữ và thái giám chuyên trách. Số còn lại sẽ được phân về các tổ lao động, ví dụ như:

Tổ vệ sinh (tổ này đông nhất): sẽ phân thành nhiều nhóm nhỏ khi làm việc, chỉ chuyên một việc duy nhất là quét tước dọn dẹp. Mỗi ngày đều phải thực hiện dọn dẹp trong phòng và ngoài sân hai lần vào sáng và chiều, hoàn thành công việc thì có thể nghỉ ngơi...

Tổ phục vụ: chuyên phục vụ pha trà, bưng nước, dọn bàn ăn... Chuẩn bị đủ ba bữa cho cả chủ nhân và hạ nhân...

Tổ chăm sóc vườn: chuyên lo việc chăm sóc cây cối, hoa cỏ ở Ngự hoa viên.

Tổ trang phục: chuyên lo việc chuẩn bị trang phục cho chủ nhân, nhận trang phục từ phòng giặt và phân về các cung...

Ngoài ra còn rất nhiều các tổ khác như: tổ hỗ trợ, tổ giặt giũ (đã có từ trước), tổ giày dép, tổ thanh tẩy và vân vân rất nhiều tổ khác nữa... Nói tóm lại, công việc ở nội cung Lạc Dương thành giờ đây chỉ tóm gọn trong 3 chữ: CHUYÊN MÔN HÓA!

...

-Cái gì? Nàng ta đã làm được?

-Muôn tâu hoàng thượng, việc này...

Hoàn toàn trái ngược với không khí vui vẻ tại Bách Hoa cung, ở một nơi khác – Cung Hòa Lạc, Hà công công đang run rẩy báo cáo tình hình với Gia Kỳ. Tiểu tiên nữ Mai Châu thực sự là vô cùng tài năng, chỉ trong vòng 1 tháng 2 tuần mà đã cải cách thành công toàn bộ nội cung, việc mà 1 thái giám mấy chục năm kinh nghiệm như hần cho dù có cho thời hạn cả 10 năm cũng không thể nào làm nổi. Vậy mà tiên nữ – vừa mới vào cung không lâu, đã có thể dễ dàng quán xuyến cả Lạc Dương Thành, thật là có phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ. Chết! Cái đầu lẫn thẩn của hần lại nghĩ tới điều gì thế này? Nếu lỡ để hoàng thượng hay Châu tiểu thư nghe được thì hần còn có thể toàn mạng nữa hay không đây? Nhưng mà... việc này thì có gì không thể chứ? Hoàng thượng đường đường là bậc cửu ngũ chí tôn, nếu kết duyên cùng tiên nữ nơi thiên giới, cũng có thể coi là long phụng kỳ duyên, tuyệt đối là mối lương duyên trời định. Ai da, hần lại nghĩ lung tung rồi, đang bậm tẩu lên hoàng thượng, sợ sảy 1 chữ cũng mất mạng như chơi. Vậy mà hần lại...

Nhưng sao kỳ lạ thế này? Châu tiểu thư thuận lợi cải cách Lạc Dương thành, đây hiển nhiên là 1 việc tốt. Thế nhưng thái độ của hoàng thượng...

-Ta hỏi tất cả những gì ngươi vừa nói là sự thật? – Gia Kỳ âm trầm từng chữ. Nếu nghe qua thì rất bình thường, nhưng đã hầu hạ hoàng thượng lâu như vậy, Hà công công đương nhiên biết rõ đây chính là lúc hoàng thượng phi thường không vui.

-Muôn tâu, thần không dám có nửa lời dối trá! – Hà công công toát mồ hôi, lấp bắp trả lời...

-Hừ, xem ra ta đã quá xem thường nàng rồi...

-Hoàng thượng, người có gì phân phó ạ?

-Không, lui ra đi!

Mừng như gỡ được nút thắt trên cổ, Hà công công vội vã lui ra ngoài. Nhưng chưa đi được mấy bước thì đột ngột đụng phải một tiểu thái giám:

-Hà công công, nô tài thất lễ, xin Hà công công tha tội...

-Có chuyện gì mà ngươi vội vã như vậy?

-Lục lão đầu đang nổi cơn tam bành, không ai khuyên ngăn được, nô tài cầu kiến hoàng thượng, cầu người xử lý...

-Lục lão đầu?

-Cút! Cút hết cho ta! Ta phải đi gặp hoàng thượng...

-Lục... Lục lão đầu... xin người bớt giận...

-Các ngươi còn dám ở đây cản đường ta? Ta là ai? Các ngươi chán sống rồi có phải hay không?

-Đây... đây là chỉ thị cải cách của Bạch y tiên nữ... cũng đã được hoàng thượng ân chuẩn... mong lão đầu hiểu cho...

-Cái gì cải cách? Cái gì Bạch y tiên nữ? Ta đây có quan tâm! Ta phải đi gặp hoàng thượng, tránh đường cho ta!

...

Một màn xô xô đẩy đẩy trước mặt khiến tâm tình Gia Kỳ vốn đã không tốt nay lại càng thêm bức dọc. Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao Lục gia đang yên đang lành lại nổi hứng quậy tung bùng như vậy? Rốt cuộc là nó đã làm những gì? Hoàng cung yên bình của hần giờ đây hoàn toàn rối loạn dưới tay nó. Thực sự không thể hiểu nổi, tiên nữ này tội cùng là dùng cách gì để cải tổ hoàng cung đây?

-Có chuyện gì mà ở đây lại ồn ào như vậy? – Bằng chất giọng trầm ổn nhưng đầy quyền uy của mình, Gia Kỳ vừa cất tiếng đã trấn áp toàn cục.

Nhìn thấy bậc cửu ngũ chí tôn trước mặt, toàn bộ hạ nhân đang tập trung tại Ngự thiện phòng nhanh chóng quỳ rạp xuống hành lễ, muôn người một miệng hô lớn “Hoàng thượng vạn tuế”..., trong lòng đều âm thầm thở phào một tiếng, hoàng thượng cuối cùng cũng đến, thật may!

Lục lão đầu đã hầu hạ trong cung suốt mấy mươi năm, tất nhiên cũng hiểu rất rõ phép tắc của nội cung Lạc Dương thành, trước sự hiện diện của hoàng đế, ông dù đang tức giận bao nhiêu thì vẫn là đứng với vị trí của kẻ thần tử mà quỳ xuống hành lễ, nhưng ánh mắt ông nhìn Gia Kỳ rõ ràng là vừa ám ức vừa giận dữ.

-Được rồi, Lục gia đứng lên đi, có oan ức gì cứ nói với ta, ta sẽ đòi lại công đạo cho ông! – Bởi vì hiểu rất rõ tính khí nóng nảy lại hay làm loạn của vị lão đầu giống trẻ con này, hơn nữa Gia Kỳ từ nhỏ đến giờ đều là do ông chăm bẵm yêu thương, và lại ông vốn là người tốt bụng, ruột để ngoài da, có bức dọc gì nhất định phải nói cho bằng hết mới hả giận nên hần cũng chưa từng trách ông chuyện gì. Lần này cũng vậy, hiển nhiên không phải tự nhiên mà Lục

gia lại quậy loạn lên như thế, nhất định phải có nguyên do.

Lục lão đầu đã có lời hứa chắc chắn của Gia Kỳ, cuối cùng mới không quậy nữa mà tức giận nói:

-Chính là tại cái gì Bạch y tiên nữ kia gây họa...

<...>

Đang định nói tiếp thì có tiếng cười từ xa xa văng lại cắt ngang câu nói của Lục lão đầu. Mọi người cùng nhìn về hướng phát ra âm thanh, một lúc sau đã thấy hai bóng dáng nam thanh nữ tú sánh bước đi về phía Ngự thiện phòng.

Nhìn đến đó, sắc mặt Gia Kỳ đột nhiên đen sì một mảng.

-Ủa? Gia Kỳ? Anh cũng đi tham quan hả? – Vừa nhìn thấy Gia Kỳ, nó đã mỉm cười rạng rỡ như nắng thu tiến lại gần chào hỏi.

Phía sau, Trương Linh cũng vội vàng bước lên hành lễ, trán không khỏi nổi một tầng mồ hôi lạnh, hoảng thượng... hình như không vui...

Gia Kỳ im lặng hít sâu một hơi liền phục hồi gương mặt bất biến, phất phất tay ra hiệu miễn lễ cho Trương Linh rồi hướng về phía nó:

-Châu tiểu thư, ta đang tìm nàng đây.

Còn chưa đợi nó phản ứng thì Lục lão đầu đã nhanh hơn một bước ầm ầm la lớn:

-Châu tiểu thư? Cái gì? Chẳng lẽ đây chính là Bạch y tiên nữ? Nha đầu kia, hôm nay ngươi phải nói rõ ràng cho ta! – Vừa nói vừa kích động bước nhanh về phía nó.

Nó vừa đến chưa hiểu chuyện gì nhưng thấy có người sát khí đằng đằng xem mình là mục tiêu thì nhanh nhẹn nhảy ra núp sau lưng Trương Linh, miệng cũng rất biết “nịnh nọt” nói:

-Ông ơi, có gì từ từ nói, đừng mạnh động, đừng mạnh động, giữ gìn sức khỏe...

Nhưng nó không để ý rằng hành động vô thức của mình lại rất có tính chất kích hỏa, khiến “ai đó” chẳng hiểu sao mặt mũi lại tối thui:

-Châu tiểu thư, nàng đang làm gì? Còn không mau bước ra? Lục gia, có ta ở đây, sao có thể làm loạn như vậy?

Tiếng nói rất trầm, rất rất trầm khiến mọi người ai nấy đều rụt vai im thin thít. Trong số đó có một người càng run rẩy hơn, không hiểu sao giây phút nó nhảy ra tránh phía sau lưng chính mình, trái tim Trương Linh lại đột nhiên nhảy lên một nhịp, giống như là có cái gì đó phá kén bứt ra khiến một bậc tướng quân uy vũ xông pha chiến trường nay lại bối rối không thôi. Nhưng vấn đề là, lúc Trương Linh trong lòng đang rối ren tíu tít mù thì sắc mặt hoảng thượng như sắp giết người đến nơi, mà lưỡi dao sắc bén nhất, hoảng thượng đang chĩa về phía Trương Linh hấn, vì thế dù có luyến tiếc đến đâu Trương Linh cũng phải gấp rút mà quay người vỗ nhẹ vai nó:

-Châu tiểu thư, ở đây còn có hoàng thượng, sẽ không ai dám khinh suất, người trước tiên ra ngoài đối chất với Lục lão đầu trước đã.

Nó mắt cún con long lanh như bị ruồng bỏ vẫn một mực níu áo Trương Linh:

-Nhưng ông lão đó là ai vậy anh? Hung dữ quá, cứ như muốn giết người, hự hự... – Nó nhìn mặt ông lão này thấy rất quen, khuôn mặt vuông vức, chòm râu vừa phải cũng khá hiền lành, nhưng lại chẳng nhớ nổi là đã gặp ở đâu, hơn nữa sao ông lão trông có vẻ phúc hậu này lại giận dữ đùng đùng với nó chứ, nó đến cô đại cô gây thù chuốc oán gì với ai đâu...

Nhìn nó và Trương Linh cứ dầy dầy dứa dứa, có người đã phát hỏa đến tận đầu, dùng một tiếng quát lớn:

-Mai Châu, ra đây!

-A! – Nó sợ hãi nhảy phốc một cái đến trước mặt Gia Kỳ, huhu, hấn thật đáng sợ, còn hơn cả ông lão kia nữa, nó có chọc gì hấn đâu...

Gia Kỳ chẳng thèm để ý tới dáng vẻ sợ sệt đến tái xanh của những hạ nhân xung quanh, chỉ quăng một ánh mắt cảnh cáo về phía Trương Linh (mặc dù hấn cũng chẳng biết là mình “cảnh cáo” cái gì?) rồi đi thẳng vào vấn đề:

-Lục gia, có mâu thuẫn gì với Châu tiểu thư, mau nói rõ ràng!

Đối với thái độ của Gia Kỳ, Lục lão đầu cũng hiểu rõ sức kiên nhẫn của hấn đã tới cực hạn nên không vòng vo nữa mà trực tiếp nói luôn:

-Hừ, còn không phải là cái sáng kiến “thẻ nhân viên” gì gì đó của nha đầu kia sao?

-“Thẻ nhân viên”?

Thì ra trong chính sách cải tổ Lạc Dương thành lần này của nó, ngoài chuyên môn hóa công việc ra, nó còn táo bạo thêm vào một hạng mục thuộc lĩnh vực an ninh nữa, chính là “thẻ nhân viên”. Vốn lúc đầu nó không có ý định tự rước việc vào thân mà đưa ra ý tưởng này, nhưng nhớ tới lần trước làm

“tiểu đạo chích” đi trộm thức ăn, nó chẳng qua chỉ là một con nhóc yếu ớt mà lại có thể dễ dàng vượt được tầng tầng lớp lớp Ngự lâm quân, nhẹ nhàng cuồn mát chén canh sâm tẩm bổ của hoàng thượng. Như vậy, nếu là thích khách ngoại bang đến đây ám sát Gia Kỳ, chắc chắn hắn sẽ không thể tránh khỏi cái chết. Rồi cả kiến thức lịch sử bị mỗi một ăn sấp sạch của nó nữa, nếu nó nhớ không nhầm thì Nam triều sấp roi vào tay giặt, nhưng thật ra nói “sấp” vậy thôi chứ cũng không biết là khi nào, nên cẩn thận thì vẫn hơn. Vậy là chính vì lương tâm yêu nước đến tận cùng của mình, nó đã đưa ra sáng kiến dùng “thẻ nhân viên” trong hoàng cung...

Mặc dù trong hoàng cung đã có lệnh bài của hoàng thượng, ai ra vào các cửa thành đều phải kiểm tra lệnh bài tùy thuộc mức độ nghiêm ngặt ở những nơi đi qua. Tuy nhiên, theo như trường hợp của nó thì chẳng có tác dụng gì cả, và lại, thẻ bài cũng có thể bị cướp mất mà... Nhưng “thẻ nhân viên” thì không thể, cũng giống như “thẻ nhân viên” ở thời hiện đại, “thẻ nhân viên” được sử dụng trong hoàng cung được cấp cho mỗi hạ nhân, và trên đó sẽ lưu lại các thông tin cơ bản như tên tuổi, bộ phận làm việc, v.v... Và vì ở thời này chưa có hình 3x4 nên sẽ thay thế bằng “đặc điểm nhận dạng” như trong chứng minh nhân dân ở thế kỷ 21 vậy. Mỗi hạ nhân khi làm việc hoặc đi lại trong hoàng cung đều phải đeo thẻ này và xuất trình khi được yêu cầu kiểm tra. Tuy thực sự thì mức độ an ninh chưa tuyệt đối, nhưng ít ra như vậy đã tốt hơn hiện nay rồi, và lại những “thẻ nhân viên” này đều có đóng dấu riêng của Lạc Dương thành, tuyệt đối không thể giả mạo được. Thêm nữa với “đặc điểm nhận dạng” được ghi rõ ràng thì dù thẻ có rơi vào tay người khác cũng không sợ bị lợi dụng.

Chuyện này đến nay cũng mới chỉ triển khai ở mức độ thu thập thông tin, lấy dấu vân tay, v.v... chứ chưa chính thức phát hành thẻ, nó định lát nữa sẽ đến nói với Gia Kỳ, không ngờ chưa gì đã có một ông lão làm loạn lên rồi...

-Ông ơi, con thấy việc này cũng đâu có gì xúc phạm đến ông đâu, sao ông lại giận dữ như vậy? – Sau khi đã giải thích cặn kẽ, nó rất có lý lẽ nghiêng người hỏi Lục lão đầu.

Mọi người xung quanh đều gật đầu đồng tình với nó, đến Gia Kỳ âm trầm suốt từ nãy đến giờ cũng... um... xem như không phản đối đi.

-Cái gì mà không xúc phạm? Ta đây làm việc trong cung đã mấy chục năm, có ai là không biết? Bảo ta khai tên khai tuổi rồi còn cái gì mà “đặc điểm nhận dạng”, sau này còn bắt ta đeo cái thứ mất mặt như vậy trên cổ, người xem ta là ai hả? Ta cứ không thích đấy, xem người làm gì được ta? Hừ!

Ôi trời... Nó suýt chút nữa té xỉu vì tính khí ngang ngược của vị đầu bếp già này, đúng là không có lý lẽ gì hết. Nhưng dù sao người này cũng lớn tuổi, suy nghĩ cũng khó mà thông thoáng được, nó đành dịu giọng phân tích đúng sai:

-Ông nghe con nói, đeo thẻ nhân viên không có gì mất mặt cả, ông nghĩ xem, với những cung nữ hay thái giám mới nhập cung, chưa biết ông là ai, nếu thấy tên và chức vị của ông trên “thẻ nhân viên”, nhất định sẽ ồ lên thán phục, như vậy đeo thẻ chẳng phải là một niềm tự hào sao?

-Tự hào? – Lục lão đầu thực ra là một người đơn giản, chỉ nghe vài câu lý lẽ êm tai của nó đã bắt đầu xuôi.

-Đúng vậy! – Nó cười xán lạn – Ông xem, đây là thứ mà đích thân hoàng thượng ngự ban, mang trên người chẳng phải là đầy kiêu hãnh hay sao? Đúng không Gia Kỳ? – Quay sang nháy mắt với Gia Kỳ một cái, trong giây phút nguy nan phải tìm đồng minh vững chắc mới được.

Không hiểu sao trong khoảnh khắc nhìn thấy cái nháy mắt tinh nghịch kia, Gia Kỳ lại cảm thấy như vừa bị sét đánh “đoàng” một cái, khiến hắn bản thân cả người, rất kỳ lạ!

Do còn chưa lấy lại được thanh tĩnh, nên hắn trong vô thức gật gật đầu với nó, vậy là đã trở thành sự đồng tình lớn mạnh nhất. Thấy thế, Lục lão đầu mới dụi đi, bắt đầu trầm ngâm:

-Vậy sao?

-Vâng! – Nó không suy nghĩ gì gật đầu cái rụp – Ông thấy con đã nói dối ai bao giờ chưa?

-Đề ta suy nghĩ xem sao đã! – Lục lão đầu mặc dù trong lòng đã chẳng còn vướng mắc gì, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ chống đối một tí, dù sao chính mình làm loạn, giờ lại dễ dàng bị thuận phục thì mất mặt quá còn gì.

Nó đương nhiên hiểu ông đang nghĩ gì nên không thúc ép thêm, chỉ cười toe toét:

-Con biết ông là người hiểu lý lẽ mà.

-Tất nhiên, haha... – Đang cười rất sảng khoái, Lục lão đầu đột nhiên lấy tay gõ một cái lên đầu nó – “Ông ông” cái gì, nha đầu kia, ai cho phép người gọi ta như thế hả? Gọi ta Lục lão đầu, mau!

-Ái... ui...

Nó xoa xoa cái đầu vừa bị thương, vừa nghĩ đến chữ “lục” trong Hán – Việt có nghĩa là “sáu” liền nói theo phản xạ:

-Ông Sáu!

-Gì? Người...

...

-Á! Ông Sáu tha cho con, con không dám nữa...

Vậy là trước Ngự thiện phòng, một cảnh tượng thú vị diễn ra, đường đường đại ngự trù Lục lão đầu lại cảm chổi rượt đuổi một tiểu cô nương trong trang phục trắng tinh khôi, miệng không ngừng quát: “Nha đầu kia, hỗn láo như thế hả? Mau gọi Lục lão đầu...”. Trong khi đó, cô nương nọ cũng rất nhanh nhẹn chạy trốn hết chỗ này đến chỗ kia, miệng cũng liên tục: “Con biết rồi, ông Sáu, con sẽ sửa mà ông Sáu...”... Cảnh tượng thật vui vẻ làm sao...

Về phần hai nam nhân anh tuấn tại hiện trường, sau khi đã giải quyết được vấn đề mâu thuẫn nho nhỏ giữa một ông lão và một cô nhóc, đều trở về cung Hòa Lạc...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Xuất Cung

Về phần hai nam nhân anh tuấn tại hiện trường, sau khi đã giải quyết được vấn đề mâu thuẫn nho nhỏ giữa một ông lão và một cô nhóc, đều trở về cung Hòa Lạc...

...

- Trẫm không biết là hôm nay khanh lại có nhã hứng nhập cung thưởng ngoạn như vậy, dường như rất vui vẻ nhỉ, Trương tướng quân?

Gia Kỳ ngồi trên ghế rồng chậm rãi cất tiếng. Từng lời từng lời nhẹ như gió thoảng nhưng Trương Linh nghe vào thật sự còn nặng hơn Thái Sơn. Lau đi lớp mồ hôi trên trán, Trương Linh vội cúi đầu nhận sai:

- Vi thần biết tội! Thành hoàng thượng trách phạt!

Vốn dĩ từ trước đến nay, nội cung được ví như vùng đất cấm, phàm là thần tử, nếu chưa có ý chỉ triệu hồi của hoàng đế, tuyệt đối không được chạm đến nửa bước. Nhưng Gia Kỳ vừa mới lên ngôi, lại chưa có phi tử, hơn nữa hấn và Trương Linh từ nhỏ đến lớn thân thiết như huynh đệ, cho nên lâu nay Trương Linh đều có thể thường xuyên ra vào cung một cách tự do. Vậy mà chẳng hiểu sao hôm nay Gia Kỳ lại đột nhiên bắt lỗi chuyện này. Có thể do tâm tình hấn mấy ngày gần đây sẵn đã không tốt, mà cũng có thể... vì một nguyên nhân khác?

Nhận ra thái độ của mình có phần hơi quá, Gia Kỳ đành hắng một tiếng, hạ giọng nói:

- Thực ra ta không có ý đó, chỉ là... Trương Linh, không bao lâu nữa hậu cung sẽ khác bây giờ, người là nam tử, cũng là thần tử, thường xuyên ra vào hậu cung như vậy e sẽ gây điều thị phi.

- Hoàng thượng, người yên tâm, sau này vi thần tuyệt đối không dám khinh suất.

Trương Linh hành lễ khẳng định. Haiz... sau này có lẽ sẽ không có nhiều cơ hội được gặp Châu tiểu thư nữa rồi... Khoan đã! Hấn đang nghĩ cái gì vậy? Trương Linh tự đánh đầu mình, hấn sao lại có suy nghĩ kỳ quặc này? Đáng chết! Thập phần đáng chết!

...

Bởi vì từ sau khi trái tim nhảy trật nhịp ngày ấy, đầu óc Trương Linh hoàn toàn không thể tập trung vào việc gì, mọi thứ đều rối tinh như một mớ bòng bong. Vậy nên liên tục mấy ngày liền, Trương Linh đều cáo bệnh ở nhà, quyết định bế quan tỏa cảng để có thể suy nghĩ thật sâu sắc về vấn đề này.

Về phần Gia Kỳ, tâm tình hấn trong hai tháng này chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: “bực bội”, lúc nào cũng bực bội, nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt, ăn cái gì cũng thấy nuốt không trôi. Mà sự việc bị sét đánh ở Ngự thiện phòng ngày ấy lại càng khiến hấn trở nên đáng sợ. Đặc biệt khi thời điểm hai tháng kết thúc, chẳng hiểu sao hấn lại khó chịu đến cực điểm, vì cái gì tiên nữ kia thấy ai cũng cười? vì cái gì tiên nữ kia lại hành động khác người như thế? Đề bây giờ... Hừ! Cái gì tiên nữ, cái gì công chúa, cái gì hoàng hậu, mọi thứ khiến hấn chỉ muốn phát điên!

- Gia Kỳ! Gia Kỳ! Hết hai tháng rồi! Yeah! Yeah! Tới tháng nhé! – Giữa lúc Gia Kỳ vui mừng trong mớ suy nghĩ lộn xộn ấy thì Mai Châu đột nhiên đẩy cửa thư phòng bước vào, trên môi vẫn là nụ cười rạng rỡ thường trực.

Gia Kỳ ngược lại chẳng hề vui như vậy, chỉ nhếch mắt nhìn nó rồi (giả vờ) khoan thai buông tấu chương trên tay xuống:

- Ta biết! Châu tiểu thư, nàng đến đây chỉ để thông báo với ta điều này thôi sao?

- Chứ sao! Hehe, tôi thắng rồi, anh phải thực hiện đúng với giao kèo nha!

Nó tiếp tục cười riu rít. Nhưng Gia Kỳ nghe vào tai cảm thấy thật ồn ào, dạo gần đây chẳng hiểu sao dù có thấy người hay không thì tiếng cười này vẫn cứ quần quít bên tai hần không buông. Tuy là vui tai, nhưng với hần mà nói thì thực sự phiền, cứ mỗi lần nghe thấy tiếng cười đó hần lại lại thấy trong lòng rộn ràng khó hiểu, rất đáng ghét.

Phát phát tay, Gia Kỳ có ý ra hiệu cho nó ngừng nói, nhưng đồng thời cũng chính là cố gắng xua đi tiếng cười nói mềm mại đang quanh quẩn trong đầu:

-Ta đã làm rồi!

-Làm rồi ư?

-Sáng nay ta đã hạ chỉ để những cung nữ, thái giám lớn tuổi xuất cung, đồng thời cũng cấp bạc cho họ làm vốn liếng khi hồi hương. Vừa ý nàng rồi chứ?

-O...

-Về phần “Tổ Hồng tỷ tỷ” của nàng, có lẽ bây giờ cũng đã thu dọn hành lý xong rồi đấy! – Gia Kỳ cất giọng lạnh nhạt, chẳng có chút tâm tình cùng nó bàn luận những chuyện này, thật bức bối, thật khó chịu.

Nhưng nó vừa nghe đến tin Tổ Hồng sắp có thể xuất cung thì gần như nhảy cẫng lên vui sướng, thiếu chút nữa lại “quen tay” mà ôm vai bá cổ người trước mặt. Nhưng may mắn là nó dừng lại kịp lúc, có điều tay vẫn “quên” tự chủ nắm chặt tay “ai đó”:

-Cảm ơn anh, Gia Kỳ, anh tốt nhất!

Nó vừa nói vừa cười rạng rỡ rồi rời khỏi thư phòng như một con gió, lướt qua thật nhẹ nhàng nhưng phảng phất trong không gian vẫn còn lưu lại dư âm của tiếng cười vang vọng và hơi ấm nơi bàn tay một người...

Gia Kỳ nhìn trân trân vào đôi tay mình, trong lòng gợn lên một cảm giác kỳ lạ, thì ra... tay nữ nhân mềm mại vậy ư?

...

=====

-Chị Tổ Hồng! Chị Lệ! – Nó cười tươi đẩy cửa bước vào, vừa nhìn đến hai người trong phòng liền cất tiếng gọi trong trẻo.

-Tiểu thư!

Tổ Hồng và An Lệ nhìn thấy nó đều không khỏi giật mình, đây là nơi ở của cung nữ, tiên nữ sao có thể... Nhưng rồi hai người lại cùng nhìn nhau cười, cúi người hành lễ, tiên nữ vốn hoạt bát hiểu động lại hòa đồng dễ mến, chuyện này cũng không có gì lạ...

-Châu tiểu thư, cảm tạ ân đức trời biển của người, nhờ người mà cuối cùng nô tỳ đã có thể hồi hương thăm mẫu thân, ơn này nô tỳ nguyện mãi mãi khắc cốt ghi tâm...

Tổ Hồng là người lên tiếng trước, nhìn thấy nó liền kích động quỳ rạp cả người, miệng không ngừng nói lời cảm tạ. Đứng bên cạnh, An Lệ cũng không khỏi nhìn nó bằng ánh mắt thán phục vô cùng, tiểu thư quả là tài giỏi hơn người, nàng thật may mắn mới có thể được ở bên cạnh hầu hạ bậc thân tiên như vậy...

Trong giây phút chia ly, ba người ở bên nhau nói chuyện vui vẻ, nó và An Lệ còn tiễn Tổ Hồng đến tận cổng thành. Quả thật, không có cuộc chia ly nào lại có thể vui vẻ đến vậy, là chia ly nhưng lại là viên mãn, bởi ai cũng hi vọng, sau hôm nay, Tổ Hồng có thể hạnh phúc...

-Tổ Hồng, tỷ nhất định phải sống thật tốt!

An Lệ gạt nước mắt, dõi theo bóng lưng khuất dần sau cổng thành của Tổ Hồng. Nó cũng mỉm cười nhìn xa xăm, vậy là đã hơn hai tháng từ ngày nó bị rơi đến thời đại này, không biết ở nhà ba mẹ đã đi du lịch về chưa? Hai và Ba chắc rất lo cho nó? Nó nhớ nhà, nhớ mọi người nhiều lắm... Thật tốt khi có thể giúp mọi người ở đây được hồi hương, về với gia đình, người thân...

-Tiểu thư, người thật nhân hậu! – An Lệ nhìn nó dịu dàng, sâu trong thâm tâm nàng rất khâm phục tiểu tiên nữ nhỏ bé nhưng phi thường này, cho dù là luận về diện mạo, tính cách hay năng lực, tiên nữ tuyệt đối là nữ nhân kiệt xuất nhất!

Nó đang miên man trong suy nghĩ của bản thân, cũng không để ý được An Lệ vừa nói gì, chỉ vô thức ngược nhìn về bầu trời phía xa, cất tiếng mảnh dẻ như tự nói với chính mình:

-Chị ơi, em nhớ nhà quá...

Nắng hoàng hôn trải dài và khung cảnh hùng vĩ của bức tường thành ngun ngút càng làm cho con người trở nên nhỏ bé. Tiếng nói mềm mại, yếu ớt rơi vào lòng người càng thêm bi thương. Phải chăng tiên nữ đang nhớ về thiên đình? Nhớ chốn tiên cảnh yên bình xinh đẹp? Gia Kỳ lặng lẽ nhìn nó từ phía cây cột gần đó, trong lòng không hiểu sao bỗng nhiên nổi lên lo lắng. Hần thật sự không muốn tiên nữ vừa hạ phàm đã vội trở về thiên đình như vậy, nhưng nói đơn giản một chút thì, cái chính là hần không muốn để nó đi...

=====

-Tiểu thư, hoàng thượng mời người đến vườn Thượng Uyển thưởng hoa. – An Lệ nhẹ bước đến gần nó, dịu dàng nói.

Nhìn dáng vẻ ủ dột mệt mỏi của nó mấy ngày qua, dù không biết lý do, nhưng nàng thực sự rất lo lắng. Tiên nữ vốn hoạt bát vui vẻ, gần đây tâm tình bỗng nhiên buồn bã u sầu, hỏi nàng không lo sao được. Thật may hôm nay hoàng thượng lại có nhã ý này, mong là có thể giúp nó vui vẻ trở lại.

-Em không muốn đi. – Nó chán nản nằm dài xuống bàn. Hơn hai tháng rồi, sao anh Ba chị Hai còn chưa tới đón nó? Nó nhớ ba mẹ, nhớ anh chị, nhớ bạn bè nữa, nó nhớ mọi người, nhớ cuộc sống ở thế kỷ 21, rất nhớ, rất nhớ...

=====

[Thế kỷ 21]...

-Các con yêu quý, ba mẹ đã về đây!

Âu Dương đều giật nảy mình khi nghe thấy tiếng nói ngoài cửa truyền vào. Ba mẹ về rồi? Làm sao đây? Hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm ra một chút dấu vết của nó, biết ẩn nói với ba mẹ thế nào? Âu Dương nhìn nhau lo lắng, còn chưa kịp suy nghĩ giải quyết ra sao thì cửa phòng đã bị đẩy ra...

Âu Dương đều giật nảy mình khi nghe thấy tiếng nói ngoài cửa truyền vào. Ba mẹ về rồi? Làm sao đây? Hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm ra một chút dấu vết của nó, biết ẩn nói với ba mẹ thế nào? Âu Dương nhìn nhau lo lắng, còn chưa kịp suy nghĩ giải quyết ra sao thì cửa phòng đã bị đẩy ra...

-Nhã Áuuuuuuuuuu... ..

-Lạc Dươoooooooooooo... ..

Sau tiếng gọi đồng thanh tha thiết ấy, Âu Dương bị ba mẹ nhào tới ôm cứng ngực. Vừa ôm con trai con gái thân yêu trong lòng, ba Hùng mẹ Lan vừa không ngừng thao thao kể về chuyến du lịch châu Âu suốt 3 tháng qua, nào là đến Luân Đôn ngắm đồng hồ Big Ben, chiêm ngưỡng cung điện Buckingham, nào là sang Paris tham quan tháp Eiffel, rồi lại đến Rome, tham quan thành phố Vatican,... và một cơ sở các địa điểm khác nữa. Đang hăng say kể, mẹ Lan đột nhiên khựng lại, nghĩ tới chuyện quan trọng nhất:

-Ủa? Út cưng nhà ta đâu rồi?

Nhớ ra con gái cưng, ba mẹ đều dừng kể chuyện, thắc mắc nhìn Âu Dương. Âu Dương hai người đỏ mặt hộc hộc, may mà lúc này đã kịp giăng kết giới lên cơ thể Mai Châu, khiến người thường không thể nhìn thấy nó được, nếu không thì...

-Em nó đi học rồi, qua ngày khai giảng ở trường Đại học cả tuần rồi mà! – Nhã Âu vẫn là chị Hai thông minh, nhanh nghĩ ra một cái cớ lấp liếm.

-Đúng rồi, đúng rồi, nó còn phải làm sinh viên nữa mà! – Lạc Dương đệm theo.

Ba mẹ hai người ảo não nhìn nhau, về nhà lại không được gặp con gái yêu dấu, đang vui vẻ hôn hờ định lời quà ra cho các con... haiz... lại tiếp tục thờ dài.

Đột nhiên, mẹ Lan “A!” lên một tiếng như vừa nảy ra sáng kiến gì rất vĩ đại, Âu Dương càng đỏ nhiều mặt hơn, đừng nói là mẹ định...

-Chúng ta đi thăm con bé đi!

Quả đúng như suy nghĩ của Âu Dương, ba mẹ có thể rảnh rỗi du lịch suốt 3 tháng trời, bỏ chút thời gian xuống Sài Gòn thăm con gái thì đã là gì. Nhưng vấn đề ở đây là... nó làm gì có ở trường mà thăm? Vì bất ngờ xảy ra chuyện này, nó không thể nhập học vào đúng ngày khai giảng, Nhã Âu đã xuống trường Đại học xin bảo lưu kết quả cho em gái, để khi nó trở về có thể đi học bình thường. Nhưng... biết bao giờ em mới về đây hả Mai Châu?

-E hèm... – Lạc Dương đằng hắng, ra về anh trai biết suy nghĩ, bắt đầu phân tích giữ chân ba mẹ – Ba! Mẹ! Em nó lớn rồi, mới đi học chưa tới 1 tuần mà nhà mình đã kéo cả đội quân xuống thăm, sao nó tự lập được? Đợi 2 3 tháng nữa hẵng đi...

-Đúng đó ba mẹ, Mai Châu biết tự lo mà! – Tới lượt Nhã Âu phụ họa.

Ba mẹ lần nữa âm thầm nhìn nhau, con gái lớn và con trai nói đúng, bậc làm cha mẹ không thể lúc nào cũng bảo bọc con cái quá mức, như vậy là làm hư chúng. Nhưng mà... 3 tháng không gặp, con gái cưng của mình, sao mà không nhớ được chứ?

Cuối cùng, dù cho nó có tâm trạng hay không thì vẫn bị kéo tới cung Hòa Lạc diện kiến quân vương – đương nhiên cũng chính là Gia Kỳ.

-Anh tìm tôi làm gì? – Nó bĩu môi hỏi, vừa bực mình vừa ghét, nó đang buồn rười rượi nhớ nhung gia đình, hắt lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm kêu tới kêu lui, đáng ghét!

-A! – Gia Kỳ giật mình một cái, giống như bị thái độ không vui của nó dọa tới, nhưng mà... không phải. Vấn đề là... sao nó giận dữ mà cũng đẹp như vậy? Bình thường hẳn thấy nó lúc nào cũng cười cười nói nói, như đóa [Shill] bỏ công anh vô ưu vô sầu, lại rạng rỡ như nắng mai, hiển nhiên là rất đẹp, không ngờ... tiên nữ ngay cả khi nhăn nhó cũng hút hồn như vậy... A! Gia Kỳ lại tự giật mình thêm lần nữa, hẳn đang nghĩ ngợi lung tung gì thế này? Đầu óc hẩn dảo này chẳng hiểu nổi đang bị làm sao nữa, hử!

-Này, anh sao vậy? Gọi tôi tới đây làm gì? – Mai Châu lại gần, hươ hươ tay trước mặt hắn.

Hành động của nó làm Gia Kỳ trở về thực tại, bước đến ghé rồng ngồi xuống, chậm rãi nói:

-Nàng gần đây tâm tình hình như không được tốt, ta có nhã ý muốn đưa nàng thường ngoạn dương gian một lần, nàng thấy thế nào? – Ủ, vậy đi, đưa nàng đi chơi nhiều một chút, nàng sẽ dần mê luyến dương gian mà quên mất suy nghĩ muốn trở về thiên đình, đây chính là kế hoạch của hắn.

-Thường ngoạn dương gian? Ý là anh sẽ dẫn tôi ra ngoài chơi ư? – Nó chớp chớp mắt hỏi lại.

-A! – Lại nữa, sao mắt nàng ta cứ lấp lánh như ánh sao vậy chứ? Hại hắn quên cả nói chuyện.

Đang háng một tiếng, Gia Kỳ giả bộ bày ra bộ dạng bình thản trả lời nó:

-Ngày mai khởi hành, nếu nàng không thích thì chúng ta không đi nữa.

-Đi! Đi! Đi! Tôi đi chứ sao không! – Vừa nói nó vừa kéo áo hắn dữ dội, thấy vẻ mặt hắn bắt đầu hòa hoãn, nó vui vẻ cười – Hi hi, thank anh nhé, tôi về chuẩn bị đây, mai gặp, bye bye!

Lại một lần nữa, nó lướt đi như một cơn gió, chỉ còn lại duy nhất người con trai đứng chơi vui nơi cung điện rộng lớn, xung quanh vẫn còn vương vấn tiếng cười nói trong trẻo như tiếng suối róc rách. Lặng im nhìn theo hướng bóng hình vừa đi khỏi, lòng hắn chợt dâng lên một nỗi niềm khó hiểu, hắn nghĩ... hắn mong chờ ngày mai...

...

Nhớ nhà đương nhiên là vẫn nhớ, buồn cũng vẫn rất buồn, nhưng mà tham quan thời phong kiến Dương Gia là cơ hội ngàn năm có một, không không, là cơ hội có một không hai, nếu nó không tranh thủ bây giờ còn đang ở đây để nhìn cho đã, về sau có muốn cũng chẳng được.

Tạm thời bây giờ cứ chấp nhận hoàn cảnh trước đã, Hai Ba chắc sẽ tìm ra nó nhanh mà. Không được khuất phục nghịch cảnh, càng gặp khó khăn nó càng phải mạnh mẽ, luôn vui vẻ mới chính là Mai Châu, nó gật đầu quyết định.

-Woa! Woa! Woa! Đẹp quá đi!

Nó chạy tung tăng từ chỗ này đến chỗ kia, miệng liên tục xuýt xoa trước phong cảnh buồn bán sầm uất của thời phong kiến Nam triều. Khung cảnh họp chợ buổi sáng đông đúc và tràn đầy sinh khí khiến một người sống ở thế kỉ 21 như nó càng thêm thích thú. Có nhiều thứ trước đây nó chỉ được thấy trong sách vở, giờ lại sừng sững trước mắt vô cùng sống động, sao mà không phấn khích được chứ?

-Gia Kỳ, đây là cái gì?

...

-Gia Kỳ, tôi muốn ăn cái kia.

...

-Ồ đó người ta đang làm gì vậy? Minh qua xem đi Gia Kỳ!

...

Gia Kỳ vượt mô hôi trên trán, cả ngày chạy theo nó mệt lử người, hắn bắt đầu cảm thấy hối hận vì quyết định xuất cung hôm nay, tiên nữ xem ra hứng thú với trần gian còn nhiều hơn hắn tưởng tượng. Mặc dù hắn rất tự tin với cơ đồ ngàn năm của Dương Gia, đương nhiên có thể khiến bậc tiên nhân vừa ý mỉm cười. Dương Gia hắn thực sự đã trị vì Nam triều rất tốt, và hắn tự hào vì điều đó. Nhưng mà... tiên nữ hình như hưng phấn quá mức rồi thì phải? Chạy tới chạy lui khiến hắn vừa mệt vừa lo. Mặc dù ngày hôm nay cả hai người đã cải trang vì hành, cũng bố trí cấm vệ quân bảo vệ từ xa rất chu toàn, nhưng chỗ này quá đông người, rất nguy hiểm. Hắn nghĩ có lẽ hôm nay phải về sớm, hôm khác lại dẫn nó đi thăm thú sau.

-Mai Châu, chúng ta về thôi, muộn rồi!

-Công tử, xin công tử rủ lòng thương, cho bà già này ít tiền mua gạo...

Gia Kỳ vừa định kéo Mai Châu trở về thì gấu quần hắn chợt bị kéo lại, là một bà già ăn xin rách rưới, khuôn mặt nghèo khổ xơ xác, ánh lên vẻ mệt nhọc đói khát rất đáng thương.

Hắn không hắt bà cụ ra mà im lặng quan sát một lúc, dù sao hắn là vua, hắn có trách nhiệm yêu thương lo lắng cho bá tánh, đối với sự nghèo khổ của bà hắn chỉ có thương cảm chứ tuyệt không kì thị, nhưng nơi đây đông đúc hỗn tạp, lòng người khó dò, cân trọng không bao giờ thừa. Hắn đang suy nghĩ, cảm thấy việc một bà già ăn xin xuất hiện ở đây đúng là không có gì vô lý, nhưng sao hắn vẫn có chút linh tính không tốt...

-Gia Kỳ, Gia Kỳ, anh mau cho bà cụ chút tiền đi!

Giữa lúc hắn đang âm thầm đánh giá người ăn xin trước mặt thì nó đã vội kéo tay áo hắn nhắc nhở. Nhìn bà cụ này thật đáng thương, cả gương mặt

đều toát lên sự đói khát khổ sở, nó không đành lòng muốn rút tiền cho bà, nhưng quên rằng ở đây nó không có tiền, chỉ hán có thôi...

-Này, anh đang suy nghĩ gì vậy? Mau cho bà cụ tiền đi!

-À, được! – Gia Kỳ bị nó lôi kéo, cũng quên suy nghĩ nữa, lấy túi bạc trong người ra bỏ vào cái chén đã sút mẻ của bà cụ.

Bà cụ nhìn túi bạc lớn trong chén, mừng rỡ đến không thốt nên lời, hai mắt long lanh ngập nước, liên tục đập đầu tạ ơn, nhìn vào lại càng khiến người ta phải xót xa. Nó thấy vậy vội chạy đến đỡ bà cụ dậy, phui phui quần áo lấm lem của bà rồi nở nụ cười tươi rói:

-Bà đừng ngại, giờ bà hãy về nhà nghỉ ngơi nhé!

Nói rồi nó vẫy vẫy tay chào tạm biệt bà cụ, xoay người cùng với Gia Kỳ trở về cung, hôm nay làm được một việc tốt như vậy, mặc dù tiền không phải do nó cho, nó cũng không làm được gì to tát, nhưng nó vẫn rất vui.

- Khoan đã, công tử, tiểu thư, xin dừng bước...

Bà cụ gọi với theo đồng thời cũng lật đật chạy đến chỗ hai người. Rồi bà lấy từ trong ống tay áo ra một trái táo chín mọng, miệng run run nói:

-Đây là táo nhà trồng, già định để dành trưa ăn dần bụng, nhưng giờ đã có bạc công tử cho, già không lo thiếu cái ăn nữa rồi, đội ơn công tử nhiều lắm, già không có gì đền đáp, chỉ có trái táo này, mong công tử không chê bai nhận cho già vui lòng.

Bà lau lau trái táo sáng bóng đỏ mọng, tay dâng lên trước mặt Gia Kỳ với ánh mắt tràn đầy chờ mong, hi vọng thứ đồ cây nhà lá vườn này không bị ghét bỏ.

Gia Kỳ ánh mắt trừng trừng nhìn trái táo trước mặt, không rõ là hán đang suy nghĩ cái gì, nó vội huych nhẹ vào hông hán nói nhỏ:

-Cầm lấy đi, đừng phụ lòng người ta chứ. – Thực sự thì nhìn trái táo rất ngon, tiếc là chỉ có mỗi một trái, nó không có phần rồi.

-Được rồi, cảm ơn bà! – Hán miễn cưỡng nhận lấy trái táo trong tay bà cụ, nghĩ rằng chỉ như vậy là xong, nhưng ánh mắt bà vẫn tiếp tục chờ mong như thế.

-Sao vậy? – Hán nhíu mày hỏi.

-Công tử, táo nhà già rất ngọt, rất mát, công tử ăn thử một miếng xem có ngon không?

Rất ngọt, rất mát sao? Nó nuốt nước miếng ực một cái, mới nghe đã thèm rồi. Nhưng sao hán vẫn đứng như trời trồng thế kia, còn không ăn một miếng cho người ta vui lòng đi? Nó giật giật áo hán nhắc nhở. Nhưng lần này hán không có phản ứng gì cả, chỉ im lặng nhìn chăm chăm trái táo.

Thứ ăn của hán trước nay đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, đề phòng có kẻ hạ độc ám toán, đâu phải hán chỉ cần đưa lên miệng cắn một miếng là xong. Bảo hán ăn thứ trái cây không rõ nguồn gốc này? Đừng hòng!

-Ý, không phải anh sợ ngộ độc đấy chứ? – Nó đột nhiên “À!” một tiếng như ngộ ra chân lý. Hán không trả lời, coi như là không phủ nhận. Mà ánh mắt bà cụ vẫn như cũ rất mong đợi.

-Xi, độc gì chứ? Lo bò trắng răng! Anh sợ vậy thì để tôi thử trước giúp anh nhé?

Nó vừa nói xong liền tước đoạt trái táo trên tay hán, nhanh nhẩu cắn một miếng to nhai ngấu nghiến khiến hán không kịp trở tay. Đến lúc hán hoàn hồn thì nó đã nuốt mất miếng táo đó rồi!

-Nàng...

-Ple! Tiếc chứ gì? Ai bảo anh nhất gan không dám ăn, tôi ăn giùm là đúng rồi, hehe!

Nó le lưỡi làm mặt xấu với hán, lại cầm trái táo lên định ngoạm thêm miếng nữa, nhưng táo vừa đưa lên tới miệng thì cả người nó đột nhiên đổ quy xuống. Gia Kỳ vươn tay ra kịp đỡ lấy nó, như là nghĩ tới cái gì, hán quay phắt về phía bà cụ già ban nãy, nhưng người đã không thấy đâu...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trái Táo Đỏ

CHAP 23.1: Trái táo đỏ

-Chị Hai, có chuyện rồi!

Trong bếp, Nhã Âu đang bận rộn nấu nấu nướng bữa tối để chào đón ba mẹ về nhà thì đột nhiên Lạc Dương chạy ập vào, vẻ mặt lo lắng hoảng hốt, nghiêm trọng rồi!

-Suyt! Em nói nhỏ tiếng chứ! – Nhã Âu vội che miệng Lạc Dương.

-Ba mẹ đâu rồi? – Lạc Dương thì thầm

-Ba tắm, mẹ đang xếp quần áo trên lầu. Mà thôi, có chuyện gì em nói mau đi?

-Chị, Út hình như không ổn...

-Sao?

...

Trên giường, Mai Châu vẫn nằm đó, suốt hai tháng qua đều im lặng hết như nàng công chúa chìm vào giấc mộng dài, cho dù ngủ vẫn không giấu nổi nét tỉnh ngịch cùng sức sống căng tràn bên trong. Nhưng hôm nay... không có tỉnh ngịch, sức sống cũng không có, thần sắc đặc biệt xấu...

-Sao mặt nó tím ngắt vậy? Thở cũng không đều, mạch đập lung tung, nó bị làm sao thế này?

Nhã Âu hét sò mặt em gái rồi lại tự cầm tay bắt mạch, nhìn tới nhìn lui, rõ ràng có chuyện chẳng lành.

-Chị, em nghĩ ở “nơi đó” Út bị trúng độc rồi.

-Không xong! Còn chưa biết con bé đang ở chỗ nào, lỡ như bây giờ nó ở đó không qua khỏi thì mình có làm gì cũng không cứu vãn được nữa. – Nhã Âu tái mặt nghĩ đến tình huống xấu nhất!

-Chi còn một cách... – Lạc Dương cương nghị quyết định – Em sẽ mở long nhãn! (long: rỗng, nhãn: mắt)

-Được! Chị giúp em.

=====

Ở một nơi nào đó...

Màu đen u ám lan ra khắp hoàng cung, cung nữ có việc thì chạy tất bật tới lui, những người còn lại đều ủ rũ lo lắng, liên tục truyền tai nhau thì thầm:

-Tiên nữ không sao chứ?

-Tiên nữ thế nào rồi?

-Tiên nữ...

Nhưng tất cả đều chưa có lời đáp...

Trong tấm phòng của Mai Châu, Gia Kỳ sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm ngự y đang chẩn bệnh cho nó, từ lúc trở về cung đến giờ vẫn chưa rời nó nửa bước. Cả người hần nóng như lửa đốt, ngực... sao lại cảm thấy nhức nhối quá? Một cổ đau đớn từ trái tim tràn ngập ra khắp thân thể khiến hần có cảm giác hết như sống không bằng chết. Hần... hần cũng không biết vì sao nữa? Chẳng lẽ loại độc được kia mạnh đến nỗi chỉ cần chạm vào người trúng độc cũng sẽ bị liên lụy theo? Không đúng! Hần vẫn còn khỏe lắm, không phải do độc được. Vậy vì cái gì? Vì cái gì mà chỉ cần nhìn vào nét mặt tím ngắt không một tia huyết sắc của người con gái đang nằm trên giường kia hần lại đau đến thế? Đau, đau quá!

-Vi thần bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn...

-Đứng lên đi! – Không đợi Trương Linh nói hết câu, Gia Kỳ đã ngắt lời. Hần bây giờ cái gì cũng không muốn nghe, chỉ muốn biết tình trạng của nó mà thôi.

Trương Linh vừa nghe tin dữ liền tức tốc vào cung, không ngờ, chỉ mới vài ngày không gặp, tiên nữ lại gặp phải chuyện như vậy. Mấy ngày nay bề quan tòa càng suy nghĩ, Trương Linh đã hiểu rõ lòng mình, cũng đã cố ép bản thân không được có suy nghĩ quá phận như vậy. Nhưng biết làm sao đây, Trương Linh hần thân chinh nam bắc sa trường, có thể điều khiển thiên binh vạn mã, nhưng với trái tim của chính mình, lại vô phương lung lạc... Giờ phút này nhìn người con gái ấy hơi thở thoi thóp không còn chút sức sống, hần làm sao có thể nghĩ được cái gì nữa? Chỉ cần nàng sống, chỉ cần nàng sống mà thôi...

Sau cả nửa ngày trầm ngâm hết bắt mạch cho nó rồi lại xem tới xem lui trái táo độc kia, ngự y cuối cùng đành phải lắc đầu nhận chết:

-Khỏi bầm hoàng thượng, vì thần bất tài, chưa từng biết đến loại độc được kì dị này, tội đáng muôn chết!

-Giết hết cho ta!

Gia Kỳ nổi trận lôi đình rống lên một tiếng. Tất cả ngự y đều chỉ biết nói một câu đó, hần không cần nghe. Như vậy mà cũng gọi là ngự y sao? Ngay cả giải được cứu tiên nữ cũng không có, vô dụng, đi chết hết đi! Hần hai mắt đỏ ngầu không có một tia tình người ra lệnh tàn sát, ai biết được trong tim hần đang nghẹn lại, đau đến không thở nổi? Mai Châu, nàng không được chết!

Vừa nghe 1 lệnh kia của hần, cả hoàng cung đều kinh hãi, hoàng thượng... thật sự nổi giận rồi. Một đám ngự y già trẻ quỳ rạp xuống đất muốn cầu xin tha chết lại không dám mở miệng. Chỉ có Trương Linh dám thay người cầu xin:

-Hoàng thượng, xin người suy xét kỹ tha cho bọn họ, đây... đây cũng là bất đắc dĩ. – Mặc dù cố gắng tinh tảo cầu xin cho họ nhưng cả người Trương Linh đều đang run lên dữ dội. Tiên nữ... xin nàng... xin nàng đừng chết!

Gia Kỳ dường như chẳng hề nghe thấy gì, mặc kệ tất cả, sát khí càng ngày càng lớn, hần tự mình rút thanh kiếm của cận vệ bên cạnh, kiếm vung lên sáng lóa, đôi mắt đỏ ngầu khát máu, hần sẽ tự mình chém hết lũ vô dụng kia.

Những cung nữ trong phòng sợ hãi che mắt, vừa thấy kiếm vung lên đã kinh hoàng “A!” lên một tiếng.

-Rầm!

May sao một tiếng đập cửa ầm ầm kêu lên phá tan thời khắc sống chết ấy.

-Hoàng thượng, hoàng thượng đâu? Nha đầu thế nào rồi?

Lục lão đầu mặc cho ngự lâm quân ngăn cản, hùng hổ xông vào tấm phòng, nét mặt vừa khấn trương vừa lo lắng cho tiểu nha đầu tình quái kia. Khi nhìn thấy Gia Kỳ đang vung kiếm lên giữa phòng, ông vội thình an:

-Hoàng thượng vạn tuế...

-Lục gia, ông tới đây làm gì? – Gia Kỳ sát ý đã giảm, nhưng vẫn còn đầy phần nộ như trước, đầu đón xen với tuyệt vọng khiến hần không không chế được mình.

-Hoàng thượng, lão nô có chuyện bẩm báo, về loại tảo độc tiên nữ ăn phải...

Nghe đến đó, Gia Kỳ vừa mừng vừa sợ, gấp gáp thúc giục:

-Lục gia, ông biết những gì? Mau nói!

Đó là một câu chuyện rất lâu, rất lâu rồi...

Khi Lục lão đầu còn nhỏ, cả phụ thân và nội tổ phụ đều là ngự trù trong cung. Mỗi tối nội tổ phụ đều kể những câu chuyện ly kỳ cho ông nghe trước khi đi ngủ. Trong số đó, ông chỉ đặc biệt thích câu chuyện về vị thần tiên giáng trần mang tên: Lạc-Dương...

Nội tổ phụ kể với ông rằng, Lạc Dương tiên nhân năm ấy giáng trần, không những để lại một đại công trình Lạc Dương thành đồ sộ nguy nga như hôm nay, mà thi thoảng rảnh rỗi còn kể rất nhiều sự tích ly kỳ cho cung nữ, thái giám trong cung nghe. Nội tổ phụ của Lục lão đầu khi ấy còn trẻ, cũng hiếu kỳ đi theo mọi người, nghe được rất nhiều câu chuyện từ Lạc Dương tiên nhân, sau này đều đem kể lại cho Lục lão đầu. Trong số đó, có một truyền thuyết về trái táo đỏ mà ông mãi mãi không quên...

Truyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, có một nàng công chúa da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, môi đỏ như máu. Chính vì sự xinh đẹp của nàng đã khiến cho mẹ kế ghen ghét, rắp tâm hãm hại công chúa. Bà ta đã hạ độc vào một trái táo đỏ, khi công chúa vừa cắn một miếng, lập tức chìm vào thiên thu...

CHAP 23.2: Trái táo đỏ (tt)

-Lục gia, ta không có thời gian, mau nói nội dung chính đi! – Gia Kỳ mất kiên nhẫn cắt lời Lục lão đầu khi ông đang say sưa kể lại câu chuyện về trái táo đỏ. Lúc này hần không rảnh, cũng không muốn nghe kể chuyện, hần chỉ quan tâm tới người đang ở trên giường kia.

-Hoàng thượng, người không thấy trùng hợp sao? Cả nàng công chúa trong câu chuyện trên và tiểu nha đầu tiên nữ này đều trúng độc vì một trái táo đỏ, có thể nào...

-Ý ông là cả hai người đều trúng phải cùng một loại độc? – Lần này là Trương Linh sốt sắng chen ngang.

Lục lão đầu không trả lời, chỉ im lặng nhìn Gia Kỳ. Dù sao lão cũng đã lớn tuổi, phán đoán khó mà tinh anh như trước. Hơn nữa chuyện này liên quan

đến mạng người, lại là Bạch y tiên nữ mà người người sùng kính, thật sự không dám vô đoán. Nhưng việc Lục lão đầu có mặt ở đây lúc này cũng đã thể hiện hết những gì ông đang suy nghĩ, cái chính là chờ vào quyết định của hoàng thượng mà thôi.

Sau một hồi trầm ngâm khiến cả gian phòng nín thở, cuối cùng Gia Kỳ cũng cất tiếng:

-Điều này rất có khả năng! Bạch y tiên nữ vốn là bậc thần tiên, loại độc được thông thường của phạm nhân không thể nào tác động đến nàng, nhưng nếu là trái táo đỏ mà Lạc Dương tiên nhân năm xưa đã nhắc đến, vậy thì điều này hoàn toàn có thể.

Tất cả mọi người đều gật đầu như giả vờ, không hề phản bác ý kiến của Gia Kỳ. Không sai, phán đoán của hoàng thượng rất có lý, nhưng cái quan trọng hơn, điều mà mọi người nôn nóng lúc này là...

-Lục gia, ông mau nói xem, năm xưa nàng công chúa kia đã giải độc bằng cách nào?

Đáp lại câu hỏi của Gia Kỳ, Lục lão đầu nhăn mặt khó xử:

-Cái này... khỏi bẩm hoàng thượng...

-Lục gia! Đừng rườm rà nữa!

-Aizz... Loại độc này vốn dĩ không có giải được...

-Cái gì? – Trăm miệng một lời.

-Nhưng cũng không phải là không có cách cứu tiểu nha đầu đó, thực ra chỉ cần... chỉ cần...

-Chỉ cần gì?

-Chỉ cần... một nụ hôn chân tình!

-Nụ-hôn-chân-tình?

=====

-Chị, em thấy rồi!

-Sao? Có manh mối rồi ư? Em nhìn thấy gì?

-Dương Gia Nam triều!

Sau khi mở long nhãn, Âu Dương rốt cuộc cũng tìm ra được manh mối của Mai Châu. Nhưng vì đây là lần đầu tiên mở long nhãn nên Lạc Dương vẫn còn nhiều ngỡ ngàng, đối với loại siêu năng lực này chưa thể sử dụng một cách linh hoạt. Chính vì vậy, dù có long nhãn nhưng những hình ảnh lướt qua đều khá mơ hồ, phải khó khăn lắm mới xác định được trường không gian kia: Dương Gia Nam triều! Là triều đại nhà Dương ở Nam triều.

Âu Dương hai người chia nhau sắp xếp mọi việc ở hiện tại, cũng tìm cách để ba mẹ trùng thưởng một chuyến du lịch vòng quanh thế giới nhằm kéo dài thời gian đưa Mai Châu trở về. Họ biết rằng: đây là một cuộc hành trình dài, không phải chỉ cần ngày một ngày hai là có thể khiến mọi chuyện về lại như cũ, vòng xoay định mệnh đã hoàn toàn thay đổi từ cái ngày mà Âu Dương xuất ra siêu năng lực của mình. Liệu rằng... sẽ là phúc hay họa đây?

Thảo luận một hồi, cuối cùng hai người quyết định Âu Dương sẽ trở về quá khứ để tìm Mai Châu, Nhã Âu ở lại lo liệu các công việc ở hiện tại. Mọi chuyện dường như đã ổn thỏa, chỉ trừ một chi tiết nhỏ: không xác định được thời gian chính xác mà Mai Châu đang lưu lạc.

-Em tính sao? – Nhã Âu hỏi.

-Vẫn phải đi thôi! Đã không còn nhiều thời gian nữa, nếu chậm trễ Út sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

-Ừ! – Nhã Âu khẽ thở dài, không thể không lo lắng. Mai Châu giờ này không biết sống chết ra sao, Lạc Dương lại lần đầu xuyên không sử dụng năng lực đã ngủ yên suốt hàng nghìn năm qua, cả hai đều đang đối mặt với những nguy hiểm khôn lường. – Em nhớ cẩn thận, làm việc gì cũng không được khinh suất, cứu được Mai Châu phải quay về ngay...

-Em biết mà, hehe, có chị hỗ trợ thì còn lo cái gì đây? – Lạc Dương ra vẻ thoải mái cười một tiếng, không muốn để chị Hai lo lắng.

...

-Em sẵn sàng chưa?

-Ok! Let's go!

...

Lạc Dương bình tĩnh mở mắt, vẫn còn trong tư thế xếp bằng như khi ngồi trên giường ban nãy. Nhưng bây giờ, địa điểm anh đang ngồi là... là... giữa không trung...

Lạc Dương nhú mày quan sát xung quanh, bên dưới là một đám người đang quỳ lạy cái gì đó, mắt tròn mắt dẹt nhìn anh ngây ngốc. Nhìn kĩ thì, đây giống như một buổi lễ lễ lớn, mọi người đều tập trung một chỗ. À... có lẽ tới đúng chỗ rồi, ai cũng mặc cổ trang, chính giữa lễ đài còn có một người ăn mặc khá nổi bật, khí chất cũng không tệ, chắc là vua...

Anh xoay người một cái, nhẹ nhàng tiếp đất. Người đối diện là một người đàn ông trạc ngũ tuần (50), vẻ mặt cương nghị, khí chất ưu tú, quần áo ông ta mặc cũng đặc biệt hơn so với những người xung quanh, nhất là hai màu đỏ - vàng rực rỡ kia đã khẳng định địa vị khó ai bì nổi.

-Ông là Dương Gia hoàng đế?

Dương Gia Phong trầm mặc một lúc lâu, thực sự trong lòng ông cũng đang sửng sốt đến trợn mắt há mồm, nhưng là hoàng đế, nét trầm tĩnh vốn đã được ông trui rèn từ rất sớm, dù trong lòng có rối như tơ vò thì ngoài mặt vẫn phải thể hiện mặt hồ yên tĩnh... Yên lặng đánh giá nam nhân trước mặt, gương mặt xuất chúng, dáng dấp bất phàm, trang phục mặc dù kì quặc nhưng vẫn toát lên nét tuấn đạt hiếm có, dù trẻ tuổi nhưng so về khí chất không hề thua kém bậc quân vương lão luyện như ông, thậm chí... là hơn...

-Không sai! Trẫm Dương Gia Phong, hoàng đế Dương Gia đời thứ 10. Còn vị công tử này? Là thần tiên hay yêu nhân? Xuất hiện ở Nam triều ta là họa hay là phúc? - Qua đánh giá cũng đã chín phần xác định người trước mặt ắt hẳn phi thường nên Dương Gia Phong nói chuyện rất lễ độ khiêm nhường.

Bên dưới, mọi người từ sững sờ kinh ngạc cũng bắt đầu xôn xao to nhỏ: “Đó là thần tiên sao?” - “Nhất định rồi, còn có thể là ai nữa?” - “Có khi nào là yêu quái không?” - “Ngu ngốc, người đã từng nhìn thấy yêu quái nào tuấn lãng như vậy chưa?” - “Đúng, đúng, thật là phi phàm thoát tục” - “Trang phục hình như hơi kì quặc” - “Người thì hiểu cái gì? Thần tiên lại mặc đồ như đám phàm nhân chúng ta sao?” - “Cũng phải, vậy thì là thần tiên thật ư?” - “Chắc chắn là thần tiên! Thần tiên xuất hiện vào ngày đầu năm mới, trời ơi, năm nay mùa màng bội thu rồi” - “Mau bái kiến, mau bái kiến...”

Cuối cùng là trăm miệng một lời liên tục dập đầu bái lạy:

-Bái kiến tiên nhân hạ phàm! Bái kiến tiên nhân hạ phàm!

...

-E hèm... - Lạc Dương đằng hắng lấy giọng, vừa đến nơi đã nổi tiếng rồi, công nhận sức hút của mình không hề nhỏ. Khóe miệng hơi mỉm cười, Lạc Dương cũng học theo cách nói ở đây trả lời câu hỏi của Dương Gia Phong - Ta tên Lạc Dương. Yêu quái? Đương nhiên không phải! Thần tiên? Cũng có thể nói là như vậy!

-Người thực sự là thần tiên? - Dương Gia Phong xác minh lại, vẻ kích động thể hiện rõ sự sốt sắng hơn bình thường.

-Quân tử không nói hai lời! - Lạc Dương vuốt vuốt tóc, ngông nghênh đáp trả, còn quay về phía dân chúng cười tươi như nắng vẩy vẩy tay. Woa... fan hâm mộ của anh còn nhiều hơn cả diễn viên Hàn Quốc nữa kia.

Đúng rồi, quả thật là thần tiên đã hạ phàm. Dương Gia hằng năm đều bái tế trời đất, cầu cho mưa thuận gió hòa, nhân dân đầm ấm sung túc. Nay giữa lễ cầu mưa đầu năm mới thần tiên đã thân chinh hạ phàm, vậy có phải Dương Gia sắp bước vào thời hoàng kim trăm năm hiếm gặp hay không? Dương Gia Phong ánh mắt cứ chỉ đều thể hiện rõ sự vui mừng khó nén nổi, thật tốt quá! Thật tốt quá!

...

Lạc Dương vội vã dùng siêu năng lực hướng về hiện tại:

-Chị! Thời gian không khớp! Mai Châu không có ở đây, chị mau giúp em định vị lại thời điểm con bé đang lưu lạc.

-Sao? Không có Châu ở đó? Vậy em đang ở đâu? Mà khoan, em ổn chứ? Có vấn đề gì không? - Nhã Âu nhanh chóng truyền ý nghĩ đến.

-Chị yên tâm, em khỏe, mọi chuyện cũng rất tốt - Lạc Dương vừa nói vừa liếc nhìn gian phòng được sắp xếp cho mình. Người cổ đại đối đãi với thần tiên có khác, rất tôn kính! - Ở đây đang là năm 1036, Dương Gia đời thứ 10. Có lẽ Út đã rơi vào thời điểm khác, em mới dò hỏi rồi, trước đây chưa từng có sự kiện gì chứng tỏ Mai Châu đã xuất hiện, vậy chỉ có thể là sau thời điểm này, nhưng khẳng định là vẫn trong triều đại nhà Dương, chị hãy dò tẩn số các đời Dương Gia sau, thu hẹp vùng tìm kiếm, có thể sẽ tìm ra con bé.

-Chị biết rồi, vậy em ở đó chờ chị, nhớ tự chăm sóc mình. - Nhã Âu cẩn thận nhắc nhở.

-Đừng lo, chị Hai!

-À... Lạc Dương...

-Sao vậy chị?

-Nhớ... Đừng quên!

...

Nhã Âu khẽ vuốt ve gương mặt Mai Châu. Em gái, em không sao chứ? Cố gắng chờ, bọn chị sẽ đến đón em về. Đừng xảy ra chuyện gì nhé!

[Tiếng chuông điện thoại]

-Alo! Dạ con đây, ba mẹ ngồi máy bay có mệt không ạ?

-Không mệt, không mệt, ba mẹ ngồi máy bay suốt quen rồi mà. Ba mẹ tới khách sạn rồi, uh... ba con đang tắm. À... Út có gọi về không con? Lạc Dương đâu rồi?

-Hồi tôi Út mới gọi về, nói ở Kí túc xá vui lắm... Dạ... Lạc Dương ra hiệu sách tìm tài liệu rồi mẹ. Con ạ? Con đang làm luận văn...

-Ừ, mẹ biết rồi, cố gắng con nhé, ba mẹ là ba mẹ tự hào về Âu Dương nhà mình lắm đấy. Làm gì có ai mới học Đại học hai năm mà đã được làm luận văn tốt nghiệp đâu, hà hà... À... ba con ra rồi, mẹ đi tắm đây, ở nhà chăm sóc hai em giúp ba mẹ nha con... Uh... ba mẹ biết rồi, ba mẹ sẽ đi chơi thật vui... haha... Rồi rồi... bye con gái yêu...

Nhã Âu gác điện thoại, nhẹ thở phào một tiếng. Đưa mắt nhìn về đứa em gái nhỏ trên giường... Mai Châu... cố gắng... chờ anh chị em nhé...

...

-Tiểu Lạc, ta đói rồi, có gì ăn không?

Lạc Dương bước thẳng đến Ngự thiện phòng tìm vị ngự trù tên gọi tiểu Lạc. Anh đã ở đây được vài ngày rồi, vẫn chưa tìm ra tung tích của Mai Châu, may mà chị Hai nói tình hình của Mai Châu không hề xấu đi anh mới yên tâm được phần nào. À... nói đến Dương Gia Nam triều, suốt ngày quanh quẩn ở đây anh bắt đầu phát hiện ra: cổ đại cái gì cũng bất tiện chán ngắt, chỉ có mỗi món ăn là tuyệt cú mèo. Đặc biệt là những món do người đầu bếp tên tiểu Lạc này nấu, ăn rất ngon, cho nên anh lâu lâu vẫn thường đến đây đòi ăn bữa phụ.

Trong Ngự thiện phòng, tiểu Lạc cùng vài cung nữ và thái giám đang ngồi túm tụm nói chuyện phiếm. Cũng khó trách, bây giờ không có việc gì cần họ làm, nghỉ ngơi một chút cũng hợp lý...

-Này, các người đang nói chuyện gì vậy?

-Lạc Dương tiên nhân... – Một đám người bắt đầu thực hiện màn bái kiến rườm rà.

-Đứng lên, đứng lên, các người tùm năm tùm ba nói chuyện gì vậy?

-Khởi bẩm tiên nhân, chúng nô tài đang kể tích xưa... – Một thái giám khe khẽ nói.

-Tích xưa? Tích xưa gì?

-Là tiểu Lạc – một cung nữ lên tiếng – tiểu Lạc đang kể chuyện “Sự tích bánh chưng bánh dày” cho mọi người nghe...

Tiểu Lạc xấu hổ gãi đầu cười cười, là do hấn từ nhỏ sống trong dân gian nên mới có nhiều câu chuyện để kể với các thái giám cung nữ cả đời bị nhốt trong cung. Mà quả thật, ai nghe hấn kể cũng đều rất thích thú, mặc dù không biết hấn đã kể đến lần thứ n cộng mấy rồi...

-Vậy các người có muốn nghe ta kể một câu chuyện mới không? – Lạc Dương đột nhiên đề xuất?

-Thật sao ạ?

-Đương nhiên, hm... xem nào... chuyện gì đây nhỉ? Hay là... “trái táo đỏ” đi!

-Trái-táo-đỏ?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nhớ

-Úm...

- Tiểu thư, người tình rồi? Người đâu...

-Ồn quá! Hic... Chị Lệ, em bị sao vậy? – Nó gắng sức ngồi dậy, nhưng toàn thân vô lực, chân tay rã rời, đầu óc mơ mơ hồ hồ. Rốt cuộc là nó bị làm sao? Nó nhớ nó và Gia Kỳ đang đi chơi trên phố, sau đó gặp 1 bà ăn xin, rồi nó cắn 1 miếng táo đỏ, sau đó... sau đó... nó đã nằm ở trên giường rồi, thế là thế nào?

- Tiểu thư, người tình lại rồi, thật may quá! May quá! – An Lệ vừa ôm chầm lấy nó vừa nước mắt ngấn dài khiến nó chẳng hiểu chuyện gì, nhưng dựa vào thái độ của An Lệ, nó đoán có lẽ nó vừa thoát chết trong gang tấc. Có điều cụ thể thế nào nó hoàn toàn chẳng nhớ chút gì.

-Chị, em không sao rồi, chị đừng khóc nữa, chị mau nói cho em biết đi, em vừa bị làm sao?

- Tiểu thư, người trúng độc!

-Gì cơ?

-Chính là bà già ăn xin trên phố đã hạ độc vào trái táo mà người ăn, cho nên...

-Bà già ăn xin sao?

-Đồ ăn hại! – Người đàn ông ném thẳng cái nghiên mực trên bàn về phía bà cụ già, một dòng máu đỏ tươi từ trên chán bà ta chảy xuống.

-Vương gia tha tội! Cầu xin vương gia tha tội! Trái táo đó được tẩm kịch độc vốn không hề có thuốc giải, thần cũng không hiểu tại sao mà...

-Kịch độc? Chẳng phải cũng đã giải được rồi đó sao?

-Thỉnh vương gia xem xét, loại độc được đó được bào chế từ chín chín tám mốt đóa hoa tình độc, 108 con trùng luyện độc, hòa bởi thứ nước tình luyện ngàn năm trong độc tình cốc. Ngay chính bản thân thần cũng không biết cách chế ra giải được, điều này quả thật phi lý.

Choang! – Người đàn ông lại tiếp tục ném bình trà về phía người đối diện:

-Vô dụng! Người phải hiểu rằng người đã phạm một sai lầm không thể tha thứ! Tình độc cái gì? Ta hậu thuẫn cho người nghiên cứu bao nhiêu năm là để người hạ độc lên người tiên nữ sao? Ngu xuẩn! Ta cần là cần hoàng đế chết, không phải nàng ta. Người nghe có hiểu không hả?

-Cầu xin vương gia thương tình, tiên nữ đó đột nhiên giăng lấy trái táo trên tay hoàng thượng, thần thật sự không thể làm gì được...

-Không thể làm gì? Vậy ta còn giữ người lại làm chi cho vương chân? Đi chết đi!

“Xoẹt” một tiếng, người đối diện đã nằm lẩn ra đất, máu tươi còn chưa kịp phun ra, mắt vẫn tròn ngược lên trời. Một mạng người...

Người đàn ông vận hắc y bào về mặt âm ngoan nhìn trừng trừng vào khoảng không u tối:

-Gia Kỳ, lần này xem như ngươi may mắn!

-Cái gì? Chị Lệ, chị nói em và Gia Kỳ đã “hôn” nhau? – Nó gần như hét toáng lên khi nhắc đến chữ “hôn” kia. Không đùa chứ? Nụ hôn đầu của nó...

-Tiểu thư, xin người bình tĩnh, hoàng thượng cũng không cố ý mạo phạm tiểu thư, chỉ là tình huống lúc đó...

-Tình huống lúc đó làm sao? – Nó xoa xoa môi mình, vừa giận vừa oan ức khóc huhu...

-Lúc đó người trúng kịch độc vô phương cứu chữa, tất cả mọi người đều chỉ có thể đặt hi vọng vào giải được duy nhất là “nụ hôn chân tình” theo như truyền thuyết. Mà thân phận của tiểu thư... người là tiên nữ thuần khiết, làm sao có nam nhân nào dám vậy bản người đây? Nhưng cứu người như cứu hỏa, dù thế nào cũng không thể bỏ mặc tiểu thư, khi ấy mọi người còn đang rối ren không biết phải làm sao cho vẹn toàn thì hoàng thượng đã lên tiếng quyết định. Tiểu thư, người nghĩ xem, hoàng thượng dù sao cũng là thiên tử, là vua một nước, nếu vì mạo phạm đến tiên nữ mà phải chịu trách nhiệm, dù sao thân phận của hoàng thượng và tiểu thư cũng tương xứng. Hơn nữa, đây hoàn toàn là vì cứu người...

-Chị đừng nói nữa... Hic...

Nó đang sụt sịt khóc, nghe An Lệ phân giải thì cũng nguôi ngoai không ít. Dù sao tình huống lúc đó cũng không trách ai được, cũng tại nó ham ăn cơ. Nhưng mà nụ hôn đầu mất đi như thế, chả lẽ mạn tạo nào, lại chẳng biết cảm giác ra sao, nó vẫn tiếc muốn chết. Mà khoan... vấn đề không phải cái này, vấn đề là Gia Kỳ tên vua đó ghét con gái như vậy, bị người ta hôn lên lập tức khâu miệng người ta rồi bêu đầu giữa chợ. Lần này nó và hân môi đụng môi như vậy... nó sẽ không bị gì chứ? Hừ! Đương nhiên! Là hân ta chủ động cơ mà, sao dám trách nó? Nhưng... nhưng... làm sao nhìn mặt hân đây? Nụ hôn đầu... ngượng quá đi...

...

-Nha đầu đầu rồi? Haha, tỉnh rồi phải không? Mau, lại đây ăn cháo tổ yến đi, ta nấu cho ngươi bồi bổ sức khỏe đây...

Bộ dáng lùn lùn mập mập, lật đật lật đật, chất phác mộc mạc thế này thì đích thị là Lục lão đầu rồi. Nó còn đang miên man suy nghĩ nhưng nhìn đến dáng vẻ quan tâm của ông thì mọi buồn rầu cũng tiêu biến không ít, miệng lại cong lên cười:

-Ông Sáu!

-Ngaoan! Nào, ăn đi, cháo tổ yến phải ăn nóng mới ngon!

-Dạ! Cảm ơn ông Sáu!

=====

-Khởi bẩm hoàng thượng, Châu tiểu thư đã tỉnh lại!

-Ta biết rồi, ngươi lui đi!

...

-Khởi bẩm hoàng thượng, Châu tiểu thư vừa ăn xong cháo tổ yến do Lục lão đầu tự mình đem tới.

-Ừ!

...

-Khởi bẩm hoàng thượng, Châu tiểu thư đã có thể đi lại trong Bách Hoa Cung!

-...

...

-Khởi bẩm hoàng thượng, Châu tiểu thư...

-Ồn quá! Sao các ngươi cứ suốt ngày léo nhéo Châu tiểu thư, Châu tiểu thư thế hả? Ta không muốn nghe! Cút ngay!

Tiểu thái giám bị hoàng thượng mắng sợ đến xanh mét mặt mày, vội vội vàng vàng chạy trốn chết ra khỏi cung Hòa Lạc không dám ngoái đầu lại.

Lúc này, Hà công công mới rón rén lại gần Gia Kỳ, nói lí nhí:

-Bẩm hoàng thượng, chính người đã ra lệnh cho chúng nô tài phải liên tục bẩm báo tình hình của Châu tiểu thư...

-Ta... – Gia Kỳ không biết nói sao, mặt đột nhiên đỏ bừng.

Sợ Hà công công nhìn thấy vẻ mặt thất thố của mình, hẩn vội quay đi chỗ khác, giả vờ không quan tâm:

-Vậy cũng không có nghĩa là các ngươi suốt ngày chạy tới chạy lui trước mặt ta như vậy. Thật phiền phức!

-Nô tài biết tội! – Hà công công không dám cãi, chỉ im lặng nhận sai. Aizz... dạo này tâm tình hoàng thượng thật khó đoán, đáng sợ, đáng sợ quá!

-Lui ra đi!

-Nô tài tuân lệnh!

-Khoan đã!

-Hoàng thượng còn gì sai bảo ạ?

-Lúc này... khụ... tiểu thái giám kia định bẩm báo với ta cái gì?

-Lúc này? – Hà công công nghĩ ngợi một chút, cuối cùng à lên một tiếng – Là về Châu tiểu thư, Châu tiểu thư đang thưởng hoa trong vườn Thượng Uyển ạ!

-Khụ... được rồi, cho ngươi lui!

Gia Kỳ xấu hổ chăm chăm nhìn vào giá sách trước mặt. Đợi đến khi xung quanh đã không còn ai, tâm tình hẩn mới có thể thả lỏng đôi chút. Thật kỳ lạ, dạo này cứ hề nghe nhắc đến ba chữ “Châu tiểu thư” là hẩn lại mặt đỏ tím đập mãi không thôi. Không biết có phải hẩn bệnh rồi không mà ngay cả điều

ngự y đến chẩn bệnh cũng không phát hiện ra. Hắn nghĩ... hắn đang mắc phải một loại bệnh kì lạ, hay là vì nộ hôn ngày đó?

Nhớ lại... Lúc ấy hắn đã rất cương quyết khi nói chính mình sẽ hôn nàng. Gì chứ? Sao hắn có thể cho phép nam nhân khác mạo phạm nàng? Nàng dù sao cũng là bậc thần tiên giáng trần, nếu có mạo phạm... khụ... nếu có “hôn”, hắn là chỉ có hắn mới đủ tư cách. Lúc ấy chính hắn cũng ngạc nhiên vì suy nghĩ của mình. Chẳng phải hắn luôn ghét nữ nhân sao? Chẳng phải hắn luôn khinh thị nữ nhân sao? Vì sao khi đó lại sẵn sàng hôn một nữ nhân? Không! Không! Nàng ấy là tiên nữ, không phải loại nữ nhân tầm thường, hơn nữa nàng ấy lại đang trúng kịch độc. Hắn chỉ là cứu người! Đúng vậy! Chỉ là cứu người! Rõ ràng đã xác định như vậy rồi, nhưng sao... Khi vừa chạm đến môi nàng, hắn cái gì cũng không thể nghĩ được nữa, chỉ cảm giác như có một tia sét xẹt qua người, chạy thẳng vào tim, khiến tim hắn như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cả người hắn rung lên một cảm giác mãnh liệt khó tả. Hắn... hắn muốn nhiều hơn nữa. Sợ hãi loại cảm giác đáng sợ này, vừa rời khỏi môi nàng, hắn lập tức đi thẳng một mạch về cung Hòa Lạc, thậm chí một cái ngoái đầu cũng không có.

Nhưng, sao từ hôm ấy đến nay đã bao nhiêu ngày trôi qua mà hắn vẫn không thoát khỏi cảm xúc đó? Chỉ cần nghĩ đến nàng là mặt đỏ tim đập rất khó chịu. Nhưng không nghĩ đến nàng thì hắn lại không chịu nổi, từng giây từng phút trôi qua đầu óc hắn chỉ có duy nhất hình ảnh nàng mà thôi. Hắn nghĩ... hắn nhớ nàng! Hắn nhớ nàng đến phát điên rồi!

-Nô tì khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiếng của An Lệ làm Gia Kỳ giật mình, nhìn lại, thì ra hắn đã bước đến Ngự Hoa viên từ lúc nào. Mà trước mặt hắn lúc này...

-Châu tiểu thư? – Hắn nói mà như hét lên trong vui sướng. Cuối cùng cũng được gặp nàng...

-Gia Kỳ, hi! – Mai Châu giờ tay vẫy vẫy mỉm cười, nhìn thấy hắn lại khiến nó nghĩ đến nộ hôn đầu của mình, xấu hổ quá! Nghĩ nghĩ, không biết từ lúc nào đã vurun lưới liêm liêm môi.

Hắn nhìn vào hành động vô tình này của nó, bất chợt...

Nó đột nhiên phát hiện hành động ngu xuẩn của mình, vậy là...

“Bùng!”

Mặt hắn và nó cùng lúc đỏ bừng.

...

Nhớ nàng, nhớ nàng, nhớ đến sắp không chịu được mất rồi! Trương Linh trong lòng vừa la hét vừa không biết phải làm sao. Từ ngày chứng kiến hoàng thượng đặt nộ hôn lên môi nó, Trương Linh đã hiểu, vĩnh viễn hắn cũng không thể có được nàng. Tiên nữ, chỉ có thể ở bên cạnh hoàng thượng mà thôi... Nhưng trái tim có những lý lẽ riêng của nó, bảo là quên, nhưng lại cứ nhớ, bảo là buông, nhưng lại không nỡ, phải làm sao đây?

Trương Linh hắn năm nay cũng đã bước sang tuổi 22, đi chinh về chiến, lăn lộn khắp các chiến trường, lại tự mình dựng nên tên tuổi một Trương tướng quân uy vũ trùng trùng, hắn đương nhiên đã sớm trở thành một nam nhân thành thực hiểu đời. Những cảm xúc hỗn loạn trong lòng là gì, hắn một khi đã xác định thì sẽ nhất quyết đi đến cùng. Nhưng biết rõ lòng mình thì sao chứ? Hắn có tỏ được lòng nàng đâu? Mà hắn và nàng, có khả năng sao? Khi mà ngay hoàng thượng cũng đã động lòng?

-Trương tướng quân tiếp chỉ...

Giọng nói lãnh lớt quen thuộc của thái giám truyền chỉ vang lên, lần này sẽ là chuyện gì đây?

-Thần Trương Linh bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

-Trương Linh đứng lên đi, ta triệu người đến đây là muốn cử người ra biên cương đón đoàn sứ thần Bắc Triều. Đặc biệt, người phải lưu ý đến người dẫn đầu đoàn sứ thần – Phi Yến công chúa.

Gia Kỳ vẻ mặt ngưng trọng, hoàn toàn không nhìn ra một tia cảm xúc. Không khí trầm mặc trong Ngự thư phòng như báo trước sự rối ren khó lường. Nữ nhân – bất kể là nữ nhân chốn cung đình hay chốn dân gian, xuất hiện ở đâu... Nơi đó liền có thị phi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sứ Thần

-Khởi bẩm công chúa, đã đến biên giới Nam triều! – Cung nữ cúi đầu bẩm báo với chủ nhân đang sau sa trường.

Người con gái khẽ nở nụ cười, tiếng nói mềm nhẹ êm ái truyền ra:

-Đến rồi sao?

-Bẩm công chúa, qua Ải Nam Quan này là đến châu Lạng của Nam triều, đoàn hộ tống Nam triều đang chờ nghênh đón người đấy ạ!

-Vậy ư? Vậy còn không mau khởi hành! Ta đang rất nóng lòng muốn ngắm nhìn mảnh đất Nam triều này, để xem, mảnh đất này có xinh đẹp như lời đồn không?

...

Bên này biên giới, sứ đoàn hộ tống công chúa Bắc triều đã có mặt từ lâu, trong lúc chờ đợi, một toán quân lính bắt đầu nhỏ to bàn tán:

-Này, ta nghe nói công chúa Bắc triều là một đại mỹ nhân đấy!

-Thật sao? Ngươi nghe ở đâu vậy?

-Thì bọn thương nhân qua lại Bắc triều đó, họ nói Phi Yến công chúa nhan sắc khuynh thành, tình thông cảm kỳ thi họa, chính là quốc bảo của Bắc triều!

-Đúng, đúng, đúng, ta cũng nghe đồn Phi Yến công chúa này rất nổi tiếng, mỗi năm có tới hàng trăm thư cầu hôn của vương tôn quý tộc các nước lân bang, nhưng mà chưa ai lọt vào mắt xanh của nàng cả!

-Chà, vậy nhất định là một tuyệt thế giai nhân rồi! Tại sao lại đến Nam triều chúng ta làm sứ giả chứ? Chẳng lẽ Bắc triều hết nam nhân hay sao mà phải để một công chúa “quốc bảo” đến tận đây?

-Thế mới nói ngươi sao mà nông cạn! Xem đi, xem đi, công chúa người ta đang tuần cập kê, hoàng thượng chúng ta lại chưa có giai nhân, thân gái dặm trường đến đây chẳng phải là muốn làm mẫu nghi của Nam triều hay sao?

-Mẫu nghi của Nam triều á?

-S... s... suyt!... Đừng có nói to như thế! Đại tướng quân đến rồi kìa, mau, mau, mau chính đón lại hàng ngũ đi...

-Tham kiến đại tướng quân!

-Được rồi, đoàn sứ thần Bắc triều cũng sắp đến nơi, tất cả tăng cường cảnh giới, tuyệt không được lơ là, rõ chưa? – Trương Linh hạ lệnh cho quân sĩ đề cao cảnh giác, không để xảy ra bất kì sơ sót nào. Tuy nhiên, trong lòng Trương Linh cũng không an tĩnh hơn những quân sĩ nọ bao nhiêu. Quả thật, khó mà tin được đại công chúa kia lại đến tận đây. Ai cũng biết rõ Triệu Phi Yến chính là “quốc bảo” của Bắc triều, ngàn dặm xa xôi đến nơi này, chẳng lẽ đúng như lời đồn – muốn trở thành mẫu nghi của Nam triều? Nhưng Nam triều và Bắc triều xưa nay vốn chưa từng hòa hợp, hoàng đế Bắc triều sao có thể mạo hiểm để nữ nhi yêu quý của mình rơi vào vòng lửa? Chẳng phải hẳn luôn giữ nữ nhi này hơn giữ vàng sao? Lần này làm vậy, phải chăng còn có ẩn tình gì khác?

-Đại tướng quân, sứ thần đến rồi!

-Khởi bẩm công chúa, đã đến Nam triều!

...

Toàn bộ đoàn hộ tống nghiêm trang tiếp đón, Trương Linh hướng về phía kiệu ngọc, cúi người hành lễ:

-Tại hạ Trương Linh – binh bộ thượng thư kiêm Khu mật sứ Nam triều, thừa lệnh hoàng thượng đến nghênh đón đoàn sứ thần Bắc triều, tham kiến Phi Yến công chúa!

Từ trên kiệu bước xuống, một người con gái thân hình uyển chuyển mềm mại, xinh đẹp diễm lệ, khoe môi đỏ mọng khẽ nở một nụ cười khuynh thành:

-Hoàng đế Nam triều quả thật chu đáo, vất vả cho Trương tướng quân rồi!

...

Từ châu Lạng đến Lạc Dương thành cách chừng một trăm dặm, sau hai ngày đường, Trương Linh cuối cùng đã hộ tống đoàn sứ thần Bắc triều về đến Lạc Dương thành. Hai ngày tuy không quá dài nhưng cũng đủ để Trương Linh nhìn ra đôi nét về con người đại công chúa này – xinh đẹp, thành thực, dịu dàng đa lễ, là điển hình của nữ nhân chôn cung đình. Nhưng điểm kì lạ là, Phi Yến công chúa này đã bước sang mùa xuân thứ 23 rồi mà vẫn chưa thành thân, lạnh lùng từ chối tất cả thư cầu hôn, chẳng lẽ trong số những nam nhân đó không có ai vừa mắt nàng ta? Hay đằng sau chuyện này, lại có một lý do khác?

-Lạc Dương, em có nghe được chị không? – Nhã Âu tập trung dùng siêu năng lực truyền âm thanh đến một trường không gian khác...

Âm thanh tuy ban đầu khá mờ nhạt, nhưng một lúc sau đã trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, Lạc Dương gãi gãi đầu, lò dò mở mắt:

-Oáp... gì vậy chị? Em đang ngủ mà... Hoooooooo...

-Còn không phải tại em cả ngày chơi bời quậy phá cùng đám người cổ đại? Chị có lúc nào thì nói chuyện được với em? – Nhã Âu trách móc, tức giận vì không liên lạc được với em trai, còn tưởng Lạc Dương xảy ra chuyện gì...

Bị chị Hai mắng nhưng Lạc Dương vẫn rất thản nhiên, giống như đã quen lắm với việc này, miệng chỉ cười hi hi:

- Đùng giận nữa mà chị Hai, thì Mai Châu đã không sao rồi, chị lại chưa tìm được tung tích của con bé, em chơi chút xiu đỡ buồn thôi mà, hehe...

-Không được! Dương, em phải nhớ rõ mình là ai, nếu sơ suất có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến lịch sử! Giờ không phải lúc vui chơi nữa, từ nay em bị cấm túc, đóng cửa ở yên trong phòng cho chị! – Nhã Âu dứt khoát ra lệnh, tức giận một phần, nhưng chủ yếu là vì lo lắng cho đứa em ham chơi này. Lạc Dương vẫn chẳng chịu lớn lên chút nào, bây giờ mà không cẩn thận thì không chỉ không tìm được Mai Châu, mà đến cả Lạc Dương cũng khó lòng trở về. Đã vậy thằng nhóc này lại không chịu ghi nhớ thân phận của mình, nếu mà gây ra chuyện gì thì tình hình thực sự chỉ có rối hơn mà thôi. Vậy nên dù Lạc Dương có năn nỉ thế nào chị cũng không hề lay chuyển.

-Chị... không phải chứ? Em đã ở tận đây mà còn bị cấm túc nữa hả? Trời ơi! Chị tha cho em lần này đi, em hứa sẽ không quậy nữa mà, nha chị... chị Hai...

-Không nói nhiều nữa, em ngoan ngoãn nghe lời đi, chị đi xem Út thế nào!

-Chị...

Liên kết không gian đã hoàn toàn bị cắt đứt.

=====

Từ ngày gặp nhau ở Ngự hoa viên hôm đó, tình hình giữa nó và Gia Kỳ càng ngượng ngùng hơn. Thực ra nó đã đã thông tư tưởng cho bản thân rất tốt, dù gì cũng chỉ là một cái hôn thôi mà, coi như là hôn em gấu bông của nó ở nhà thôi, sao nó cứ phải nghĩ ngợi lẩn tránh về chuyện này hoài làm gì! Thế nhưng nói là nói vậy, đến khi gặp Gia Kỳ thì hồn phách nó hoàn toàn bay biến đâu mất tiêu, mặt mũi thì đỏ phừng phừng như gấc, hại Gia Kỳ cũng bị lây đỏ mặt theo, thế này là thế nào chứ?

-Em hèm... Châu tiểu thư, ta nghe nói độc tính trong người nàng đã được tiêu trừ hoàn toàn, sức khỏe của nàng cũng khá hơn rồi chứ? – Gia Kỳ đăng hắng một tiếng chữa ngượng, miệng vớ đại một lý do cho sự có mặt của hắn tại Bách Hoa Cung hôm nay.

Nó cũng không khá khẩm hơn hẳn bao nhiêu, mặt cũng đỏ bừng trả lời qua loa:

-Tôi... tôi khỏe rồi... C... cảm ơn anh quan tâm! – Vừa nói nó vừa tự mắng chính mình, chỉ chào hỏi mà đã lắp bắp như gà mắc tóc thế này, thật ngốc hết sức!

-Vậy... – Đến lượt Gia Kỳ ấp úng – À... sáng nay kim liên (hoa sen) trong hồ Thanh Thủy vừa mới nở hoa, ta có thể mời nàng cùng thưởng thức không?

-Tôi... hay là thôi đi, lúc khác tôi...

Lời từ chối nó đã nói được một nửa chợt bị nuốt trở vào. Bởi ánh mắt ai đó nhìn nó rất lạ, đó là cái nhìn mà nó không thể giải thích được, giống như mê hoặc nó, giống như van nài nó, lại giống như cưỡng ép nó, như thể việc nó từ chối hắn là một tội lỗi gì đó lớn lao lắm. Vậy nên câu từ chối đã nói được một nửa lại hóa hư không...

-Hoa... hoa sen hả? Tôi... cũng thích lắm! Minh đi liền đi ha! – Mặc dù ngượng ngùng, mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng thật lòng mà nói, nó cũng muốn nhìn thử hoa sen trong hoàng cung đẹp như thế nào... Hoặc là nói... nó muốn được nhìn ánh mắt kia thêm lần nữa...

Khỏe môi Gia Kỳ bắt gặp nở một nụ cười thật tươi, một nụ cười mà chính hắn cũng không nhận ra, một nụ cười mà đã hắn đã đánh mất từ lâu lắm, lâu lắm... Nụ cười... mang dư vị của hạnh phúc...

Có lẽ nhờ nụ cười của ai kia mà không khí giữa hai người trở nên thoải mái hơn một chút, hay phải chăng, do bầu trời hôm nay trong xanh quá, mặt hồ êm đềm quá, ngọn gió ngoài kia cứ miên man rong ruổi mang theo cái mát lành dịu dịu khiến cả nó và hắn đều an nhiên đến lạ. Giống như là, mọi chuyện trước đây đều không quan trọng nữa, giây phút này, đơn giản chỉ là hai con người yêu hoa, ngắm hoa trong cái tĩnh lặng yên bình của một buổi sớm trong lành. Đóa sen chum chim e ấp như đang nở nụ cười dịu dàng, là sen nở, hay là điều gì đó trong trái tim con người cũng muốn nở rộ như sen???

-Gia Kỳ, anh ghét con gái lắm sao? – Nó nhắm mắt thả mình theo làn gió, giống như là quên đi mọi dè dặt trước kia, chỉ đơn giản hỏi điều mình muốn biết.

Gia Kỳ nhắm mắt nhìn nụ cười ngọt ngào trên môi nó, cảm giác như đang ngắm nhìn điều xinh đẹp nhất trên đời, hắn trả lời:

-Không ghét!

-Không ghét ư?

-Ừ! Chỉ là không thích!

-Vì sao vậy?

-Không có nữ nhân nào được như nàng cả!

-Hả? Anh nói gì? – Nó dường như đang từ trong mơ bị nhéo một cái giết mình tỉnh dậy, tròn mắt nhìn Gia Kỳ. Tại nó nghe nhầm? Hay đầu óc nó chậm chạp nên hiểu sai?

-Không ai thánh thiện được như nàng!

-Hihi... anh đang khen tôi đó hả? – Nó tí mắt cười, hí hửng khi được khen.

-Phải! Khen nàng! – Hân mỉm cười, một nụ cười thật dịu dàng, thật trêu mến, sóng sánh như nước hồ thu, lại ấm áp ngọt lịm như mật như hương.

Nụ cười ấy, giây phút ấy, bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy cũng không thể không động lòng. Phi Yến ngăn người nhìn Gia Kỳ, ngay thời khắc đó, nàng ta hiểu được, nàng ta say rồi, say đắm người nam nhân lạ mặt này mất rồi...

-Phi Yến bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Nụ cười của Gia Kỳ tức thì biến mất, thay vào đó là gương mặt âm trầm thường ngày, liếc nhìn người nữ nhân kiều diễm trước mặt, lại đưa mắt về phía Trương Linh phía sau, tuy tình thế bất ngờ nhưng Gia Kỳ nhanh chóng nắm rõ tất cả. Phong thái đạm nhiên kiêu hùng của một bậc đế vương vốn có, rất bình thản đỡ Phi Yến đứng dậy:

-Công chúa Phi Yến không cần đa lễ, đường xa mệt nhọc, không nên tiếp chu toàn, hoàng đế ta thất lễ rồi!

Lại nói, giữa lúc long hồ tranh đấu, một người làm đế vương xuất ra phong thái thâm trầm điềm tĩnh đánh giá người đối diện, một người làm nữ nhân tuyệt không bỏ lỡ cơ hội phơi bày nữ nhân tư thế của mình, có một người từ sau lưng hoàng đế tò mò ngoáy đầu ra nhìn, sau một giây kinh ngạc, người đó lại rất không hiểu chuyện hét lên một hồi ba tiếng thất thanh như nhìn thấy quỷ:

-Aaaaaaaaaaaaaa...

-Aaaaaaaaaaaaaaa...

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa...

-Mai Châu, nàng làm gì vậy? – Gia Kỳ mất kiên nhẫn trực tiếp bịt miệng nó lại.

-Ừ... ừ...

-Được rồi, rốt cuộc là có chuyện gì? – Tự thấy mình thất thố, Gia Kỳ vội tách khỏi nó.

Trong giây phút này không hiểu sao Trương Linh lại có cảm giác muốn cười, tiên nữ... đúng là lúc nào cũng kì lạ như vậy, không uống công hân... không uống công hân... Suy nghĩ tới đây Trương Linh buộc mình phải dừng lại, vì hẳn biết điều đó nghĩ tới chỉ thêm đau lòng mà thôi.

-Đây... – Nó vừa nói vừa chỉ vào Phi Yến, trong lòng kích động không thôi – Đây chính là công chúa đúng không? Oh my godddd... Trời ơi sao trên đời lại có người đẹp như thế này chứ? Ôi mấy ánh, ước gì có mấy ánh ở đây... Ôi đẹp quá! Đẹp quá! Đẹp kinh khủng!...

Nó giống như nhìn thấy Lưu Diệc Phi, Kim Tae Hee ngoài đời thực, hớn hờ nháy phốc một cái tới trước mặt Phi Yến, chụp lấy bàn tay đang duyên dáng cầm khăn của nàng công chúa xứ người, lập tức mở miệng giới thiệu làm thân:

-Chào chị, em là Mai Châu, chị chắc là công chúa đúng không? Đẹp! Đẹp quá! – Nó vừa “tay bắt mặt mừng” vừa mãi mê ngắm nhìn dung nhan diễm lệ của Phi Yến đến suýt chảy nước miếng. Quả thật, nhan sắc của Phi Yến nếu chỉ dùng một chữ “đẹp” thì khó mà miêu tả hết, chẳng dễ dàng gì gặp được mỹ nhân tuyệt thế như vậy trong đời, khó trách nó hăm hở đến mức ấy, con người ai chẳng yêu cái đẹp?

Phi Yến khẽ nhăn mày, không vừa mắt một chút nào với nụ cười quá đồi sáng chói của nó, giống như kẻ sống trong bóng tối lâu ngày cảm thấy khó chịu trước ánh nắng mặt trời. Nhưng vì lời khen ngợi không giấu giếm của nó nên mày kiếm cũng bất buộc giãn ra, nở một nụ cười chuẩn mực đáp lại:

-Phi Yến là đại công chúa Bắc triều, rất hân hạnh được gặp tiểu thư, xin hỏi tiểu thư đây là?

-Là Bạch y tiên nữ giáng trần!

Gia Kỳ không nặng không nhẹ ngắt lời, đồng thời kéo tay Mai Châu về phía mình. Nó ngượng ngùng cười hi hi, nghĩ rằng hành động vừa rồi của mình chắc là không lễ phép cho lắm nên mới bị kéo về, còn bị Gia Kỳ trừng như vậy. Nhưng bất cứ ai khác nhìn vào cũng đều cảm thấy rằng: Gia Kỳ muốn nó tránh xa người kia, giống như đó là nguồn cơn của nguy hiểm, phải cảnh giác tới cùng. Và Phi Yến, hiển nhiên cũng thấy rõ điều đó. Trong giây lát, đôi

mắt nàng ta thoáng qua một tia âm ngoan khó nhận biết, hoàng đế này, xem chừng không dễ đối phó...

Buổi tối hôm đó Lạc Dương thành tổ chức đại yến để đón tiếp sứ thần. Nói là đại yến có lẽ cũng không hoàn toàn đúng, giữa các nước lân bang dù hòa khí tới đâu thì vốn dĩ vẫn luôn có những nghi kỵ đặc thù, mà giữa Nam triều và Bắc triều, hai quốc gia này không phải kẻ thù đã xem như may mắn, có mối sơ giao thì đã là kỳ tích, vậy mà hôm nay còn thân tình tới mức này... E là điều gì cũng có ẩn tình của nó...

Trước khi Dương Gia lên cai quản Nam triều, Bắc triều đã đô hộ Nam triều suốt một khoảng thời gian dài. Về sau, Dương Thái Tổ xua đuổi quân xâm lược, dẹp yên bờ cõi, xây dựng một Nam triều thịnh vượng hùng cường, các nước lân bang đều phải e nể mười phần. Dần dà về sau, để tránh cho bá tánh nơi biên giới gặp phải khó khăn bất lợi, Nam triều và Bắc triều mới tiến tới tháo bỏ hiềm khích, có đôi chút sơ giao gọi là. Nhưng dĩ nhiên, trong lòng ai cũng rõ, người Nam triều không bao giờ quên mối hận xâm lăng, mà Bắc triều cũng chẳng bao giờ từ bỏ tham vọng thôn tính mảnh đất màu mỡ Nam triều này. Vậy nên, lâu nay Nam triều và Bắc triều nước sông không phạm nước giếng, sơ giao thì có chứ tuyệt không có thân giao. Sự kiện hôm nay sứ thần Bắc triều xuất hiện ở đây đúng là hi hữu, đại yến có lẽ chào đón một phần mà giấu võ thị uy mới là mục đích chính.

Phi Yến là người sắc sảo, điều này đương nhiên một đại công chúa như nàng ta hoàn toàn hiểu. Nhưng khi đặt chân đến Lạc Dương thành, nàng ta vẫn không khỏi choáng ngợp trước sự uy nghi diễm lệ của hoàng cung nơi đây. Điều này, điều này, sao có thể? Nam triều dù được tiếng hùng mạnh, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một mảnh đất bé nhỏ, vậy mà lại xây dựng nên một cung điện hùng tráng đến dọa người. Làm sao có thể? Là ai đã xây dựng nên kỳ quan này?

Bị cảm tác trong phòng, Lạc Dương chán chường nhìn mấy bức tường vô tri, đồ vật cổ đại bày trí bắt mắt nhưng lại chẳng có tivi, không có máy tính, không internet, không game online, không phim ảnh, không ai chơi cùng, không có cái gì thú vị cả, anh chán đến mức muốn phát điên. Chị Hai nói tìm kiếm tung tích Mai Châu, nhưng sao tìm gì mà lâu thế chứ? Chắc anh điên mất...

-Hừ, sao lâu thế, chị không nhanh hơn được à? Em sắp chết khô ở đây rồi! – Lạc Dương dùng siêu năng lực truyền ý nghĩ về hiện đại hồi thúc Nhã Âu.

-Được rồi, được rồi, em ráng chờ đi, chị đang cố định vị lại không gian và thời gian. – Ý nghĩ được truyền ngược lại...

Cốc cốc cốc...

Giữa lúc hai người đang truyền ý nghĩ thì một tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện, Lạc Dương cau gắt nói vọng ra:

-Chuyện gì?

-Tiên nhân, trăm Dương Gia Phong, không biết có thể yết kiến tiên nhân thỉnh người chỉ giáo đôi điều hay chăng? – Hoàng đế Dương Gia Phong vẫn rất hữu lễ đáp lời, không vì thái độ bất hợp tác của Lạc Dương mà khó chịu. Mấy ngày nay tiên nhân đóng cửa tịnh tâm trong tâm phòng khiến ông vừa lo lắng vừa tò mò, chẳng lẽ là có điều thiên cơ cần nghiên cứu?

-Hừ! Phiền chết đi! – Lạc Dương tuy rằng cau có nhưng vẫn ra ngoài mở cửa – Được rồi! Muốn gì? Nói nhanh.

Hoàng đế vẫn một mực ôn hòa lễ độ:

-Tiên nhân, sự tình là vậy, Dương Gia đã 9 đời cai trị Nam triều, nhân dân ngày ngày thái bình no ấm, ngặt một nỗi bao năm hoàng thất vẫn chưa xây dựng được một đại cung điện xứng tầm với uy nghi quốc gia, ta đang tự hỏi liệu tiên nhân có thể hay không...

-Dài dòng quá! Nội dung chính đi. – Lạc Dương gất gong, có lẽ vì bị nhốt trong phòng lâu quá khiến tâm tình anh rất tệ.

-Được, tiên nhân quả là người cương nghị quyết đoán, vậy ta sẽ không dông dài sản đốn nữa. Ta chính là muốn nhờ cậy tiên nhân hạ cố thiết kế đại cung điện hoàng gia, không biết ý tiên nhân thế nào?

Lạc Dương còn chưa trả lời thì dường truyền ý nghĩ đã tới, tiếng của Nhã Âu dường như rất ủng hộ:

“Được đó, Lạc Dương, đúng chuyên môn của em rồi còn gì, bây giờ rảnh rỗi thì giúp người ta đi, để lại tiếng thơm cho đất nước mình sau này, há!” – thực ra trong lòng chị thì lại nghĩ khác: Tốt nhất kiếm việc gì đó có ích cho Lạc Dương làm, bớt đi quậy phá lung tung, chị cũng không đảm bảo có thể bắt nó ở yên trong phòng được bao lâu nữa.

“Không phải chị sợ lịch sử bị thay đổi sao? Còn bắt em làm ba cái chuyện rách việc này làm gì?” – Lạc Dương cũng truyền ý nghĩ đi. Bỏ mặc hoàng đế Dương Gia Phong một bên đang im lặng chờ đợi đáp án của anh.

“Chỉ cần em không hại chết ai, lịch sử sẽ vẫn nguyên vẹn, tuy rằng có huy hoàng hơn đôi chút” – Nhã Âu mỉm cười – “Chị nghĩ lại rồi, tại sao mình không ích kỷ một xíu nhỉ? Đây là đất nước của chúng ta mà. Nếu chúng ta chào đời sớm hơn, lịch sử hẳn sẽ khác bây giờ rất nhiều... Mà thôi! Không lãng nhăng nữa, tóm lại là em làm đi, chị nhắc lại, em-phải-làm!”

Nghe được phán quyết cuối cùng của chị Hai, Lạc Dương truyền ý nghĩ bức bối cuối cùng đi:

“Phiền chết thôi! Bà chị kia còn không mau mang em ra khỏi chỗ này đi. Tự nhiên phải tốn chất xám vì chuyện không đâu, hừ, hừ...”

Sau đó, anh quay sang hoàng đế Dương Gia Phong, cương nghị trả lời:

-Được, nhưng cung điện sau khi hoàn thành phải mang tên ta.

-Sẽ theo ý tiên nhân. – Hoàng đế mừng rỡ nhìn vị tiên nhân trẻ tuổi. . .

...

Phi Yến diễm lệ xuất hiện ở đại yến Nam triều, khiến cho mọi con mắt phải đổ về nàng ta. Trong số đó, có một ánh mắt chăm chăm khiến người ta phải khó chịu. Làm như vô tình lướt qua ánh nhìn đó, Phi Yến nhận ra một nam tử phong trần, hắc y bào phát phơ trong gió, tóc buộc lẳng tử với nụ cười khó đoán và một con ngươi đen tối đang nhìn mình. Nàng ta không nhìn lầm, chính xác là một con ngươi đen tối đến cực điểm, nàng ta chợt rung mình, cảm giác như người kia nhìn thấu chính mình, hoặc là, nàng ta cũng nhìn thấu kẻ kia, bởi vì, nàng ta có một cảm giác mãnh liệt rằng: mình và hắn là cùng một loại người...

Nhưng Phi Yến thật sự không có thời gian để tâm đến kẻ đó quá lâu, vì đối tượng mà nàng “nhìn trúng” lúc này, chính là vị vua trẻ tuổi anh tuấn trên kia, vua – trẻ tuổi – anh tuấn, đây là những điều mà nàng ta cần!

Duyên dáng bá khí Gia Kỳ xong, nàng ta đi đến vị trí của mình, vừa ngồi xuống thì một bóng trắng nàng ta rất không vừa mắt ban chiều đột nhiên xuất hiện ở cửa. Kẻ đó – không ai khác – chính là Bạch y tiên nữ – Mai Châu! Không biết kẻ kia có phải tiên nữ thật hay không, nhưng từ lúc thấy ánh mắt hoàng đế Gia Kỳ nhìn con bé đó, nàng ta luôn có một cảm giác sâu sắc rằng: đây chính là thứ nàng ta không vừa mắt nhất ở Nam triều! Sau này nàng ta trở thành mẫu nghi Nam triều, con bé kia tuyệt đối sẽ phải biến cho khuất mắt!

Mai Châu miễn cưỡng bước vô đại điện mà lòng cứ thấp thỏm không yên, lại đại yến, lại hương khói dạt dào? Lại chèo cô ọ ọ nữa sao?Ặc... nếu không phải lúc này Gia Kỳ vừa năn nỉ vừa đe dọa thì nó còn lâu mới đi. Mà không hiểu sao hôm nay hoàng đế hotboy kia lại còn sẵn giọng bắt An Lệ phải trang điểm cho nó thật lộng lẫy. Kỳ lạ, lần trước hắn có khó khăn thế đâu?

-Hey... xin chào...

Nó ngượng ngùng đưa tay vẫy chào mọi người bên trong, môi cũng cố gắng nặn ra một nụ cười cứng ngắt. Bởi vì hôm nay “ăn mặc diễm dứa trang điểm lòe loẹt” đứng trước mọi người nên nó không cảm thấy tự tin chút nào, cảm giác như mình giống y con mannequin cứng đờ cả người. Tuy nhiên nó không hề biết rằng trang phục nó mặc chẳng hề diễm dứa chút nào, trang điểm cũng rất thanh nhã nhẹ nhàng chứ có lòe loẹt tí gì đâu. Vẫn phục trang một màu trắng tinh khôi vừa thanh thoát vừa dịu dàng, tà áo theo bước đi của nó nhẹ nhàng lay động, cùng với làn tóc tung bay trong gió thánh thiện như một thiên sứ. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng với môi xinh phớt hồng và hai má ửng lên đáng yêu đến ngây người. Cả đại điện vừa nhìn đến đều phải ồ lên một tiếng kinh ngạc, đúng là tiên nữ giáng trần...

Thực ra nếu so về nhan sắc thì rõ ràng Phi Yến sắc sảo và diễm lệ hơn, nhưng nàng ta lại không có nét thanh tao thoát tục, cũng chẳng có tiếng cười ngây thơ lương thiện và trong sáng vô ngần như tiểu nữ nhân áo trắng ấy. Và dĩ nhiên, nếu nói về sức sống căng tràn và năng động thì chẳng ai có thể so bì với đoá bồ công anh Mai Châu.

Nó giống như ánh mặt trời chói sáng giữa đại điện, sự nổi bật hiển nhiên ấy khiến Phi Yến phải nén giận nghiêng răng kèn kẹt. Tuy nhiên, điều khiến nàng ta tức giận hơn vẫn đang còn ở phía sau, khi Gia Kỳ bước xuống đỡ Mai Châu lên hàng ghế ngang bằng với mình.

Có vài ánh mắt tò mò xen lẫn ngơ ngác nhìn về phía hoàng thượng và tiên nữ, Gia Kỳ không nhanh không chậm, nhàn nhạt cất lời nói với nó nhưng là cho tất cả quần thần đều nghe rõ:

-Châu tiểu thư là tiên nữ giáng trần, bất cứ bậc đế vương nào cũng không thể xem thường!

Ý của hắn là: với địa vị của Mai Châu thì dù không phải ở Nam triều, nó vẫn được tiếp đón ở vị trí ngang hàng với đế vương này. Tuy nhiên, không hiểu sao chỗ nó ngồi lúc này trùng hợp cũng là chỗ ngồi thông thường của một hoàng hậu @@

Nó im lặng ngồi xuống, lần này không bắt nó đứng ở đài hoa sen, coi như hắn có tiến bộ. Nhưng còn màn chèo cở thì sao nhỉ?

Và thỏa mong ước của nó, hôm nay cũng không hề có màn chèo cở hay các thể loại ọ ọ nào cả, chỉ có tiết mục múa vô cùng đẹp mắt với những vũ công cực kỳ điêu luyện thôi. Vị trí tốt, không khí tốt, được mặc đẹp, lại còn được thỏa sức ăn ngon, trong lúc nó bắt đầu nghĩ là nó sẽ thích đại yến này thì có một sự kiện không tốt không xấu đột nhiên phát sinh.

Phi Yến đề nghị được tấu một khúc đàn tranh góp vui, đồng thời muốn mời hoàng đế và quần thần Nam triều loại trà Hồng Hương do nàng ta tự tay ướp. Không rõ nàng ta có ý đồ gì, nhưng lời đề nghị ngọt ngào và hữu lễ như vậy thì khó ai có thể chối từ, chỉ có điều, trà kia Gia Kỳ có thực sự uống hay không lại là chuyện khác.

Quả thực khúc đàn mà Phi Yến gảy vô cùng điêu luyện, âm thanh mê hồn đến nỗi tất cả quần thần đều im lặng lắng nghe chăm chú, cảm giác như tiếng nước róc rách nơi suối nguồn, lại như tiếng chim hót líu lo trên cành cây, có lúc lại dịu dàng mà tha thiết như tiếng gió vi vu. Âm thanh ấy, thực sự mê người, quả thực không hổ danh là “quốc bảo” tinh thông cảm kỳ thi họa của Bắc triều.

Trong lúc Phi Yến tấu đàn, nô tì Mỹ Nhi của nàng ta châm nước rót trà cho từng người trong đại yến, có mỹ nhân, có tiếng đàn réo rắt, lại có trà thơm làm bạn, đúng thực là hưởng thụ trong hưởng thụ.

Khi nô tì Mỹ Nhi đi đến rót trà cho vị đại nhân mặc hắc y bảo có bộ dáng lãng tử và đôi mắt thăm thẳm – cũng chính là nhị vương gia Nam triều – Dương Gia Cẩn, hẳn như có như không quan sát từng hành động của Mỹ Nhi. Giời lắm, che giấu rất khéo, nếu không phải vết sẹo trên tay đã tố cáo à, chỉ sợ chính Dương Gia Cẩn y cũng đã nhìn lầm rồi...

Tiếng nhạc kết thúc cũng là lúc mọi người trở về với thực tại, tiếng vỗ tay và những lời tán thưởng không ngớt vang lên. Phi Yến cúi người khiêm tốn rồi uyển chuyển trở về vị trí của mình, ánh mắt nhìn Mai Châu không khỏi trở nên kiêu ngạo vài phần. Rồi giống như vừa nghĩ đến cái gì, ánh mắt vừa lóe, nàng ta liền đứng dậy, khiêm nhường đề nghị:

- Nghe nói Châu tiểu thư đây chính là Bạch y tiên nữ giáng trần, hẳn là khúc nhạc quê mùa của tiểu nữ đã khiến người chê cười rồi, vậy không biết tiên nữ có thể thị phạm một chút, cho kẻ người trần mắt thịt như tiểu nữ được mở mang tầm mắt hay không?

Nó đang ham ăn ham uống, nghe nhắc đến tên mình thì giật mình ngẩng đầu lên:

- Ack, lại hát nữa à?

Nó quay qua Gia Kỳ nhìn thử, ngoài dự đoán của nó, hẳn mỉm cười. Nụ cười này có rất nhiều ý nghĩa: thách thức có, cổ vũ có, nhưng tóm lại vẫn là: Hát đi!

Ừ thì hát, chị công chúa này, đúng là giống vương gia lãng tử quá, lại bảo nó hát, y như lần trước.

Đúng vậy, hai người rất giống nhau, Dương Gia Cẩn liếc nhìn Phi Yến với một ánh mắt mang theo ý cười khó hiểu khiến nàng ta phải chột dạ quay đi, trong lòng dâng lên một cỗ bất an không tên. Phi Yến âm thầm quyết định: “Tuyệt đối phải tránh xa nam nhân mặc hắc y bảo kia!”

- Tôi hát nhé? – Nó mỉm cười đi ra giữa “sân khấu”.

Tiếng vỗ tay vang lên, mọi người rơi vào một trạng thái trầm lặng hoàn toàn, mong chờ màn biểu diễn thần tiên của tiên nữ...

Sau một hồi nhỏ to với các nhạc công, nó tràn đầy tự tin bước ra giữa đại điện, môi nở một nụ cười, ánh mắt rực sáng...

Tiếng “đàn tranh”*** tịch mịch từ đâu đó ngân lên như gieo vào lòng người bao nỗi khoắc khoai miên man, rồi bất chợt một hồi trống hùng hồn mạnh mẽ vang rền ủa đến... Theo tiếng trống ấy, mọi người đều tưởng như nhịp đập con tim mình cũng đang dồn dập hơn bao giờ hết, tiếng trống như âm thanh nơi núi rừng vọng lại, hùng vĩ mà cuồng dại thổi vào điện Hòa Lạc một khí thế dũng mãnh chưa từng có...

Hòa theo tiếng trống, tiếng hát của nó cũng cất cao, vừa kiêu hãnh vừa nồng nàn, lại chậm rãi thân tình như đang kể một câu chuyện thần tiên nào đó...

*Dòng máu Lạc Hồng, bốn nghìn năm
Dòng máu đỏ tươi chảy trong tim mình
Nói giống Lạc Hồng, giống Rồng Tiên
Nguyễn ôm bao đời đất mẹ...*

*Nhịp trống hào hùng, mãi còn vang
Bao lớp người đi ra nơi biên thùy
Hình bóng mẹ già đứng đợi con
Tạc vào sử sách... hào hùng*

Tiếng hát trong trẻo như nước suối nguồn nhưng lại cuộn chảy một nguồn năng lượng bất tận khiến mỗi lời ca giai điệu qua giọng hát của nó trở nên có hồn hơn bao giờ hết, hình ảnh một đất nước hùng cường vượt bao phong ba bão táp, vững chãi tựa núi non mà ấm nóng tựa lửa hồng cứ thể hiện hiện trong tim mỗi người, càng ngày càng rõ nét, càng ngày càng mãnh liệt khiến người người như đang sục sôi huyết khí. Ánh mắt mọi người trong điện rực sáng hữu thần như vừa được tiếp thêm một nguồn năng lượng vô tận. Phi Yến nhũn mày nhìn tất cả, trong lòng vừa sợ hãi vừa đổ kị. Thế này là thế nào? Chẳng lẽ... là sức mạnh của tiên nữ? Hay tiên nữ kia muốn thay Nam triều thị uy với ngoại nhân như Phi Yến nàng?

*Việt Nam ơi, yêu mến ngàn đời
Yêu lũy tre xanh có con sông chảy quanh
Nào ta hát, khúc hát Lạc Hồng
Là muôn cánh chim bay rợp biển Đông...
Việt Nam ơi, hãy nắm chặt tay
Tiến bước đi lên viết thêm trang sử vàng
Nào ta hát, khúc hát Việt Nam
Con cháu rồng tiên
Con cháu Lạc Hồng
Tự hào hai tiếng Việt Nam*

Bằng tất cả tình cảm yêu thương chân thành dành cho đất nước, tất cả những nhiệt huyết nồng nàn rực cháy của tuổi trẻ, nó đang cất cao ca khúc giữa đất nước Nam triều cổ đại, nhưng hơn bao giờ hết, đó chính là tiếng lòng của lớp lớp người yêu nước đang cất vang vì dải đất hình chữ S hai chấm này. Giống như là thổi tất cả sức sống của tuổi trẻ vào đó, nó hát bằng nhiệt huyết, bằng khát vọng, bằng những hứa hẹn, yêu thương, tất cả, tất cả... Một tiên khúc hùng hồn nhất...

*Nào ta hát, khúc hát Việt Nam
Con cháu rồng tiên
Con cháu Lạc Hồng
Tự hào hai tiếng Việt Nam*

Khi loạt trống cuối cùng kết thúc cũng là lúc tiên khúc dừng lại. Mọi người giống như vừa từ cõi tiên trở về, khắp đại điện vẫn còn vang đến tiếng trống mạnh mẽ vang vọng, tiếng tim đập dồn dập không dứt, những đôi mắt sáng bừng như vừa nhìn thấy chân lí của đời mình. Mọi người ngơ ngác, sững sờ nhìn nó như lần đầu tiên bước lên tiên cảnh. Đây rốt cuộc là thanh âm gì? Làm sao lại có thể hùng tráng rùng động đến vậy? Liệu có phải vừa rồi Bạch y tiên nữ đã thổi tiên phép vào từng lời ca giai điệu? Dem điện Hòa Lạc hóa thành chốn thiên đình rực rỡ hoa lệ?

Tất cả đều ngây ngẩn đắm chìm, mãi cho đến khi nó vẫy vẫy tay lên tiếng, một câu rất không hợp hoàn cảnh:

- Bài hát đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã chú ý lắng nghe! – Kèm với đó là cái nhoen miệng cười ngọt ngào khiến toàn đại điện lại hóa đá thêm vài giây.

Rốt cuộc chính Gia Kỳ là người phá vỡ sự tĩnh lặng ấy bằng những tiếng vỗ tay tán thưởng chân thành. Ngay sau đó, mọi người như chợt tỉnh, một tràng

pháo tay không báo trước vang lên giòn giã, dữ dội đến mức muốn phá tung đại điện mà xông ra.

...

Đại yển tiếp đón công chúa Bắc triều cuối cùng cũng kết thúc, nhưng tâm trạng người ra về lại chẳng ai giống ai. Có người vô tư rạng rỡ như đóa quỳnh nở rộ. Có người mỉm cười triu mến trông theo bóng dáng ai kia. Có người im lặng trộm ngắm tà áo trắng lay động. Có kẻ tức giận nghiến răng trù tính bao thủ đoạn thâm độc. Cũng có kẻ nhếch mép âm ngoan. Thế sự khôn lường, ai biết được ngày mai điều gì đang chờ đón???

****Shill cũng không rõ đoạn nhạc dạo đầu bài “Dòng máu lạc hồng” của Đan Trường là nhạc cụ gì, ghi tạm là đàn tranh, nếu bạn nào biết tên nhạc cụ chính xác thì nói Shill sửa nha ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Bạch Y Tiên Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.